

**Ayatullah Abdul Husein
Dastaghaib Şirazi**

**CARTEA COMPLETĂ
A PĂCATELOR
MAJORE**

**Societatea Pentru
Studii Islamice**

CARTEA COMPLETĂ A PĂCATELOR MAJORE

de

Ayatullah Abdul Husein Dastaghaib Şirazi

Publicată de:

**ISLAMIC STUDY CIRCLE / SOCIETATEA PENTRU
STUDII ISLAMICE**

P.O. Box No. 5011

Mumbai 400 009

India

Capitolul 1

Taqwa

Natura *Taqwa*-ei

Cuvântul „*taqwa*” derivă de la rădăcina „*waqaya*”, care înseamnă „a se păzi” sau „a se abține”. În terminologia islamică, acest cuvânt este definit ca fiind acțiunea de înfrânare de la nesupunerea față de poruncile lui Dumnezeu/Allah (Slăvit fie Preaînaltul!). Când Imamul Jafar As-Sadiq (Pacea fie asupra sa!) a fost rugat să explice înțelesul acestui cuvânt, „*taqwa*”, el a răspuns: **„*Supuneți-vă poruncilor (lui Dumnezeu/Allah – Slăvit fie Preaînaltul!) și nu vă apropiați de ceea ce este interzis.*”** Asta înseamnă că cineva trebuie să se străduiască să îndeplinească toate poruncile lui Dumnezeu/Allah și să se înfrâneze de la cele nepermise. Pe baza acestui lucru, există două feluri de *taqwa*:

Primul tip de *taqwa* constă în supunerea obligatorie față de Dumnezeu/Allah (Slăvit fie Preaînaltul!), prin îndeplinirea îndatoririlor obligatorii (*wajibat*) și fără să se lase nici măcar o singură îndatorire neîndeplinită. Poruncile obligatorii (*wajibat*) sunt acelea care, dacă nu sunt duse la bun sfârșit, atrag mânia lui Dumnezeu/Allah (Slăvit fie Preaînaltul!). De asemenea, pe cât posibil, trebuie ca cineva să încerce să nu renunțe la actele recomandate (*mustahabbat*). Actele recomandate sunt acelea care, dacă sunt îndeplinite, atrag binecuvântări, dar dacă nu sunt efectuate, nu fac ca cineva să fie supus pedepsei.

Păcatul șterge faptele bune

Anumite păcate mari (*gunah al-kabira*) fac ca faptele bune să-și piardă valoarea, lucru despre care vom discuta în detaliu, în cele ce urmează. Pe scurt, trebuie să menționăm că este mai important să

ne înfrânăm de la păcate, decât să săvârșim fapte bune. Cităm următoarele relatări în sprijinul acestei afirmații:

Importanța înfrânării de la ceea ce este interzis

Prima tradiție

Imamul Jafar as-Sadiq (Pacea fie asupra sa!) a spus:

„Înfrânarea de la mâncatul unei singure îmbucături de haram este mai prețuită de Dumnezeu/Allah decât efectuarea a două mii de rakat-e ale rugăciunilor recomandate.”

(Iddat'ud-Dai)

A doua tradiție

Imamul Jafar as-Sadiq (Pacea fie asupra sa!) a spus:

„A te lipsi de un singur dirham din banii interziși este echivalent în fața lui Dumnezeu/Allah cu șaptezeci de pelerinaje Hajj acceptate.”

(Iddat'ud-Dai)

A treia tradiție

El a continuat:

„Străduiți-vă mai mult să săvârșiți fapte bune. Însă dacă nu puteți să săvârșiți o faptă bună, (cel puțin) nu manifestați nesupunere (față de poruncile lui Dumnezeu/Allah). Pentru că dacă cineva pune temelia unei construcții fără să o strice, atunci, chiar dacă el avansează încet, construcția se va înălța cu siguranță. (În schimb) În cazul persoanei care pune temelia și în același timp o avariază, este sigur că pereții acestei construcții nu vor fi ridicați niciodată.”

(Iddat'ud-Dai, page 235)

A patra tradiție

Profetul (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!) a spus:

„Pentru cel care recită «Subhanallah», Dumnezeu/Allah plantează un pom în Paradis.”

La auzul acestor vorbe, un bărbat din tribul Quraiş s-a ridicat şi a spus: „Dacă este așa, atunci trebuie să existe mulți pomi în Paradis pentru noi.” Profetul (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!) a răspuns:

„Da, dar trebuie să aveți grijă să nu iscați aici un foc care să-i nimicească în flăcări pe toți.”

(Iddat'ud-Dai page 235)

A cincia tradiție

„Gelozia devorează credința întocmai cum focul devorează lemnul.”

(Usul al-Kafi)

Averea obținută prin mijloace necinstite distruge actele de adorare

A șasea tradiție

Profetul (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!) a spus:

„În Ziua Judecății vor exista oameni ale căror fapte bune vor cântări la fel de mult ca munții din Tahama. Dar în ciuda acestui lucru, se va porunci să fie aruncați în focul Iadului.”

La auzul acestor vorbe, cineva a întrebat: „O, Profet al lui Dumnezeu/Allah, acești oameni efectuau rugăciunile (salat)?”

„Da, ei obișnuiau să se roage și să postească și să-și petreacă o parte din noapte săvârșind acte de adorare. Dar de câte ori se întâmpla să se ivească ceva care le făcea plăcere, ei se grăbeau către acel lucru, fără să se gândească dacă este corect, sau greșit.”

Neacordarea drepturilor celorlalți reprezintă un obstacol pentru acceptarea faptelor bune

A șaptea tradiție

Profetul (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!) a spus:

„Mi s-a poruncit de către Dumnezeu/Allah să-mi avertizez poporul și să spun: «Să nu mergeți de la o moschee la alta în timp ce sunteți datori să dați drepturile cuiva. Dacă o astfel de persoană se ridică pentru rugăciune, aflându-se în această stare, voi trimite blestemele mele asupra lui până când va restitui drepturile celui care-i aparțin.»”

(Iddat’ud-Dai page 236)

A opta tradiție

Profetul (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!) a spus:

„Există un înger al lui Dumnezeu/Allah care înalță o chemare în fiecare noapte, din Beitul Muqaddas: «Oricine ia parte la lucrurile interzise, Dumnezeu/Allah nu-i acceptă niciuna dintre faptele sale, fie că sunt obligatorii sau recomandate.»”

(Iddat’ud-Dai)

**Faptele bune sunt acceptate doar dacă sunt însoțite de evlavie
(de înfrânarea de la cele interzise)**

A noua tradiție

„Chiar dacă stați în picioare pentru rugăciuni ca un țăruș de cort fixat în pământ și țineți post până când semănați cu un băț uscat și vă aplecați ca un arc, Dumnezeu/Allah nu va accepta niciuna din faptele voastre până când nu aveți evlavie de a vă păzi împotriva păcatelor.”

(Iddat’ud-Dai)

Păcatul este un obstacol în calea acceptării rugilor (Du’a)

A zecea tradiție

Profetul Moise (Musa) (Pacea fie asupra sa!) a trecut pe lângă un om aflat în prosternare. După ce a terminat ceea ce avea de făcut,

Moise (Musa) (Pacea fie asupra sa!) s-a întors acolo și l-a găsit încă prosternându-se. El a spus: „Dacă aş avea puterea să-ți îndeplinesc dorința, ți-aș îndeplini-o cu siguranță.” Apoi Dumnezeu i-a revelat lui Moise (Musa) următoarele: „Chiar dacă acest om s-ar prosterna în fața Mea până când i s-ar desprinde capul de gât, nu-i voi accepta faptele până când nu se va înfrâna de la ceea ce nu-Mi este Mie pe plac și până când va face ceea ce-Mi place Mie. Altfel, păcatul împiedică acceptarea rugilor.”

(Iddat’ud-Dai, p. 125)

Înfrânarea de la păcate reprezintă închinarea adevărată

A unsprezecea tradiție

„Abținerea de la comiterea păcatelor este baza religiei. Prin urmare, să vă înfrânați de la păcate, pentru a deveni cei mai evlavioși închinători. Să vă împodobiți cu evlavie. Să nu săvârșiți nicio faptă bună fără evlavie. Cu siguranță, fapta care este cea mai acceptată de Dumnezeu/Allah este fapta însoțită de evlavie, chiar dacă este o faptă mărunță. Așa cum spune Dumnezeu/Allah: «Dumnezeu/Allah acceptă faptele bune numai de la cei evlavioși.»”

(Iddat’ud-Dai)

Așadar, dacă reușiți să vă țineți departe de păcate, atunci chiar dacă faptele voastre bune sunt mărunte, ele vor fi acceptate de Dumnezeu. Iar când Domnul lumilor acceptă o faptă, ea nu poate fi calificată drept mărunță sau neînsemnată.

Evitarea păcatelor este o obligație

Ținând cont de tradiția menționată mai sus, suntem determinați să deducem faptul că este necesar să ne ferim de păcate și să fim mereu atenți cu privire la vicii. Doar atunci vor avea valoare acțiunile noastre bune. De asemenea, faptele bune trebuie să fie efectuate astfel încât prin ele să ne străduim să ne apropiem cât mai

mult posibil de exemplele ideale și nobile date de cei din familia Profetului *Ahlul-Beyt* (Pacea fie asupra lor!). Nu ar trebui ca faptele bune să devină nule și lipsite de valoare datorită păcatelor. Trebuie să avem grijă să nu suferim o asemenea pierdere iminentă și un astfel de dezastru pentru care am fi noi înșiși responsabili.

Faptele bune ar putea dispărea întocmai cum praful este împrăștiat de vânt

Suleiman bin Khalid spune: „L-am întrebat pe Imamul Jafar as-Sadiq (Pacea fie asupra sa!) despre versetul coranic *«Noi ne vom apropia de faptele pe care le-au săvârșit și le vom face praf și pulbere.»*»

(Sura al-Furqan 25:23)

El a spus:

«Pe Dumnezeu/Allah, chiar dacă faptele lor sunt albe ca bumbacul din Egipt, dacă ei găsesc posibilități de a păcătui și de a comite nelegiuiri, ei nu se înfrânează de la acestea.»»

(Iddat'ud-Dai)

Cu alte cuvinte, faptele lor bune vor fi împrăștiate la fel cum este împrăștiat praful de vânt, din cauza lipsei evlaviei și prin urmare, ele nu vor avea niciun fel de valoare. Allama Majlisi (r.a.) scrie ca explicație a acestei tradiții: „Adorarea și supunerea își pierd valoarea datorită păcatului.”

Un număr mare de oameni evlavioși vor intra în Paradis

Imamul Ja'far as-Sadiq (Pacea fie asupra sa!) a spus:

„Dumnezeu/Allah i-a revelat profetului Moise (Pacea fie asupra sa!) următoarele: «Cu adevărat, robul Meu nu poate să se apropie de Mine fără trei lucruri care Îmi plac.» Moise (Pacea fie

asupra sa!) a întrebat plin de respect: «Doamne, care sunt aceste trei lucruri?» Dumnezeu/Allah i-a răspuns: «O, Moise, aceste trei lucruri sunt: a practica evlavie în această viață, a te abține de la păcate și a plânge de teama Mea.» Moise (Pacea fie asupra sa!) a întrebat: «Cel care îndeplinește aceste trei lucruri va fi recompensat și va primi răsplata?» Dumnezeu/Allah a răspuns: «Cel care practică evlavie în această viață va dobândi Paradisul. Celui care plânge pentru că-i este teamă de Mine i se va acorda un statut atât de înalt, pe care nimeni altcineva nu va putea să-l dobândească. Faptele tuturor creaturilor vor fi numărate. Dar în cazul celui care se înfrânează de la ceea ce am interzis Eu, faptele lui nu-i vor fi socotite. El va fi acceptat direct în Rai.»»

Capitolul 2

Păcatele majore și păcatele minore

Înfrânarea de la păcatele majore face ca cele minore să fie trecute cu vederea

Dacă cineva evită păcatele majore, păcatele minore îi vor fi trecute cu vederea. Dumnezeu/Allah, Atotputernicul, iartă, prin îndurarea Sa, păcatele minore. Așa cum este menționat în următorul verset din Sfântul Coran:

„Dacă vă feriți de păcatele grele care vă sunt oprite, Noi vom șterge relele voastre și cu cinste vă vom lăsa să intrați în Rai.”

(Sura an-Nisa 4: 31)

Porțile Paradisului sunt deschise pentru cei evlavioși

S-a relatat că Profetul (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!) a spus:

„Jur pe Dumnezeu/Allah, Care are putere asupra vieții mele, că nu există nicio persoană care să se roage de cinci ori pe zi, care să postească în timpul lunii Ramadan și care să se înfrâneze de la păcate, iar porțile Paradisului să nu fie deschise pentru ea.”

După aceea, el a recitat versetul coranic menționat mai sus.

(Tafsir Minhajus Sadiqin)

Mijlocirea

Cel care comite un păcat major și care nu se căiește, este păcătos. Nu este permisă efectuarea rugăciunii *salat* în spatele său (el nu poate conduce rugăciunea în grup). Mărturia lui nu poate fi acceptată. După moarte, el va fi supus pedepsei divine. Prin îndurarea lui Dumnezeu/Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) o asemenea

persoană mai poate încă să dobândească mântuirea; iar îndurarea lui Dumnezeu/Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) care poate face acest lucru posibil este mijlocirea profetului Muhammad (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!) și a descendenților săi (Pacea fie asupra lor!).

Așa cum spune Profetul (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!) într-una dintre tradițiile sale:

„Intervenția mea este păstrată pentru cei păcătoși dintre cei care mă urmează pe mine.”

(Bihar al-Anwar vol.3)

El a mai spus:

„Mijlocirea mea este în mod special pentru cei păcătoși dintre aceia care mă urmează pe mine. Dar privitor la cei care se înfrânează de la păcatele majore, în cazul lor nu există socoteală (a faptelor).”

Adică ei vor fi acceptați în Paradis imediat.

Posibilitatea mijlocirii nu ar trebui să determine pe nimeni să comită păcate

Nu există nicio îndoială cu privire la existența mijlocirii (șafa'at). De fapt, ea este dreptul oferit Profetului (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!) și Imamilor purificați (Pacea fie asupra lor!) de către Dumnezeu/Allah (Slăvit fie Preaînaltul!), pentru a arăta importanța și statutul pe care-l dețin aceștia. Celălalt scop al mijlocirii este de a face ca respectul pentru de ei să fie evident. Oamenii care au comis păcate mari vor fi încredințați lor. Prin harul mijlocirii lor, păcătoșii vor putea să urce înălțimile la fel ca celelalte grupuri de oameni. Acest lucru este evident în Sfântul Coran și în relatările autentice. El este clar și din tradițiile *mutawatir* (cele mai des relatate). Ar fi inutil să relatăm toate aceste tradiții în acest studiu atât de scurt.

Trebuie să subliniem doar un singur lucru aici. Mijlocirea nu trebuie considerată ca un permis pentru comiterea păcatelor, nici nu ar trebui să facă pe nimeni nepăsător în ceea ce privește căința.

Sinuciderea în speranța mântuirii

A păcătui fără să te căiești, în speranța mijlocirii este ca și cum ai consuma otravă, sau ca și cum ai pune mâna în gura unui șarpe, în speranța că va veni un doctor care te va vindeca. Acest lucru este împotriva logicii pentru că, după consumarea otrăvii, nu se poate anticipa corect dacă ajutorul medical va fi disponibil. Chiar dacă vine un doctor și medicamentele ajung la timp, este greu de spus că acest lucru va salva viața acelei persoane. Înainte ca medicamentele să aibă vreun efect, otrava s-ar putea răspândi în tot organismul și s-ar putea să intervină moartea.

În același fel, cel care săvârșește fapte indecente, în speranța că va avea parte de mijlocire după moarte, nu poate fi sigur că mijlocirea va veni imediat să-l salveze.

Moartea este de trei feluri

Imamul Muhammad Taqi (Pacea fie asupra sa!) a relatat de la înaintașii săi că Amirul Mu'minin / Prințul credincioșilor, Imamul Ali (Pacea fie asupra sa!) a fost întrebat despre moarte. El a răspuns:

„Ai venit la cel care cunoaște. Moartea vine la cineva într-unul din aceste trei feluri:

Cuiva i se da fie vestea bună a răsplății veșnice, sau i se va aduce la cunoștință vestea pedepsei eterne, sau va rămâne într-o stare permanentă de groază și teamă.

Soarta sa va rămâne nedecisă și imprevizibilă și nu se va cunoaște ce fel de viitor îl așteaptă. Apoi (trebuie să știți) că acelor care ne sunt nouă devotați și care ascultă de poruncile noastre și nu păcătuiesc, li se va da vestea bună a răsplății veșnice. Dar potrivnicii noștri vor rămâne sub pedeapsa divină pentru

totdeauna. Iar cel care a fost nedrept față de sufletul său și care a abuzat de el, se va afla într-o situație nesigură, necunoscând ceea ce-i rezervă viitorul. O astfel de persoană este un păcătos a cărui moarte va fi însoțită de groază și teamă. Dar Dumnezeu/Allah nu-l va considera pe acesta la același nivel cu dușmanii noștri. Ci s-ar putea ca el să fie scos din Iad, datorită intervenției noastre.

Așadar, să acționați (cu dreptate) și să vă supuneți poruncilor lui Dumnezeu/Allah. Să nu considerați pedeapsa divină ca fiind un lucru mic. Și cu siguranță, există astfel de oameni, care nu vor putea primi mijlocirea noastră, decât după 300 000 de ani.”

(Bihar al-Anwar, vol.3 citat din Ma’aniul Akhbar)

Sunt îngrijorat cu privire la starea voastră în Barzakh

Umar Ibn Yazid spune că: „L-am întrebat pe Imamul Ja’far as-Sadiq (Pacea fie asupra sa!): „Te-am auzit spunând că toți șiiții vor intra în Rai, oricât de păcătoși ar fi ei.” Imamul a răspuns:

„Pe Dumnezeu/Allah, am spus într-adevăr acest lucru, ei vor aparține cu toții Raiului.”

Apoi am întrebat: „Fie ca viața mea să fie sacrificată pentru tine, chiar dacă păcatele lor sunt mari și multe la număr?” Imamul a spus:

„Fiecare dintre voi (șiiți) va intra în Paradis prin mijlocirea Profetului sau a succesorilor săi, în Ziua Judecății. Dar, pe Dumnezeu/Allah, mă tem pentru voi în Barzakh.”

Am întrebat: „Ce este Barzakh?”

El a răspuns:

„Barzakh este mormântul. Acesta durează din momentul morții până în Ziua Învierii.”

(al-Kafi)

Lacrimi de sânge

Profetul (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!) l-a atenționat pe Ibn Masud și i-a dat câteva sfaturi. El i-a spus privitor la aceasta:

„Niciodată să nu-ți închipui că un păcat este un lucru mic și neînsemnat și să te înfrânezi de la păcatele majore, pentru că în Ziua Judecății, când robul își va privi păcatele, lacrimi de sânge și puroi vor curge din ochii săi. În acel moment, Dumnezeu/Allah va spune: «Aceasta este ziua în care toți își vor vedea faptele lor, bune sau rele și vor dori să existe o distanță mare între ei și păcatele lor.»”

(Bihar al-Anwar, vol.17)

S-a mai relatat că Profetul (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!) a spus:

„Cu adevărat, o persoană va fi ținută închisă în Iad, timp de o sută de ani pentru fiecare păcat (pe care l-a comis).”

(al-Kafi)

Nu va exista niciun fel de mijlocire pentru cei care consideră rugăciunea *Salat* ca fiind neimportantă

A trata cu nepăsare rugăciunea *Salat* este socotit a fi unul dintre păcatele majore. Se menționează în unele relatări faptul că cel care consideră că rugăciunile nu sunt importante nu va fi eligibil pentru mijlocire.

Astfel, Imamul Ja'far as-Sadiq (Pacea fie asupra sa!) a spus:

„Intervenția noastră nu este pentru cei care consideră că rugăciunile sunt neimportante.”

Imamul Ja'far as-Sadiq (Pacea fie asupra sa!) a spus:

„Mijlocirea noastră nu este pentru cei care tratează rugăciunile cu neseriozitate.”

(Bihar al-Anwar, vol.3)

S-a relatat că Profetul (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!) a spus:

„Cel care consideră rugăciunile ca fiind neimportante nu este de la mine. Pe Dumnezeu/Allah, nu este de la mine. Pe Dumnezeu/Allah, el nu va ajunge lângă mine, la Haudh al-Kauthar (Lacul din Paradis).”

(Bihar al-Anwar)

Cele de mai sus arată clar faptul că cel care nu evită păcatele, comițându-le în mod deschis, iar apoi speră la mijlocire, face o prostie și dă dovadă de aroganță și de neglijență.

Păcatele comise în exces distrug credința cuiva

În cele menționate în discuția referitoare la mijlocire am specificat faptul că mijlocirea va veni în salvarea cuiva, dacă respectiva persoană a murit având credința corectă. Se întâmplă uneori, ca datorită implicării excesive în păcate și datorită amânării căinței, credința în religie să fie ștearsă din inima cuiva. Prin urmare, el va intra pe hotarul îndoielii și va ajunge pe punctul de a tăgădui (*Kufr*) religia. Dacă el este luat de moarte în acest moment, va fi precum cel care a consumat otravă în speranța închipuită că va veni un doctor să-i salveze viața. Dar când sosește doctorul, e prea târziu, întrucât moartea a ajuns înaintea sa. Ce ar putea să mai facă doctorul ca să-l vindece? În același fel, ruga mijlocitorilor va fi zadarnică și nu va avea niciun efect, în cazul celui care a murit ca un necredincios.

„Atunci mijlocirea celor mijlocitori nu le va fi de folos.”

(Sfântul Coran, Sura al-Muddaththir 74:48)

Pentru a dovedi ceea ce am spus mai sus, vom cita un verset din Sfântul Coran și două tradiții:

„Sfârșitul celor care-au făcut rău a fost rău, căci ei au socotit semnele lui Dumnezeu minciuni și le-au luat în derâdere.”

(Sfântul Coran, Sura ar-Rum 30:10)

Păcatele înnegresc inima

Prima tradiție este de la Imamul Ja'far as-Sadiq (Pacea fie asupra sa!). El a spus:

„Nu există niciun om care să nu aibă un ungher alb în inima sa. Când acesta comite un păcat, apare o pată neagră în acest ungher. Dacă el se căiește, negreala dispare, dar dacă se afundă în păcat și continuă să păcătuiască, negreala continuă să se extindă până când învăluie complet albul inimii. Când colțul alb este complet acoperit de negreală, posesorul acestei inimi nu se va mai întoarce niciodată la ceea ce este bine. Această tradiție este în armonie cu vorbele lui Dumnezeu/Allah:

«Nu! Inimile le-au fost pecetluite de ceea ce au dobândit.»

(Sfântul Coran, Sura al-Mu'afifin 83:14)

Inima înnegrită este imună la sfaturi și povețe

Cei care au „inima înnegrită” nu sunt deloc impresionați sau atinși de sfaturi, pentru că păcatele lor au făcut ca negreala să le cuprindă în întregime inima. Pierderea ochiului interior îi împiedică să perceapă adevărurile și nu pot să recunoască adevărul nici atunci când îl văd. Ei nu pot să accepte niciun îndemn și nu pot să revină la calea virtuții. Cu privire la aceasta, Imamul Ja'far as-Sadiq (Pacea fie asupra sa!) explică:

„Un om decide să săvârșească o faptă păcătoasă. Câteodată el nu acționează conform acestei hotărâri, dar uneori el o săvârșește. Dumnezeu/Allah îl vede și spune: «Pe slava Mea, după asta nu te voi ierta niciodată!»”

Potrivit unei alte relatări, păcătosul este ținut la distanță de Îndurarea lui Dumnezeu/Allah (Slăvit fie Preaînaltul!), datorită păcatului său. De asemenea, el nu are forța sau imboldul de a se căi și prin urmare, păcatul său nu este niciodată iertat. Allama Majlisi (Allah să fie mulțumit de el!) scrie în nota explicativă a tradiției de

mai sus: „Înțelesul acestei tradiții a Imamului Ja'far as-Sadiq (Pacea fie asupra sa!) este că Imamul ne-a poruncit să ne temem de toate categoriile de păcate, pentru că fiecare păcat s-ar putea să fie în așa fel, încât să nu se califice pentru a fi trecut cu vederea.”

A fi temători din cauza păcatelor din trecut

Credincioșii ar trebui să fie întotdeauna temători din cauza păcatelor comise în trecut și ar trebui să plângă pentru că le-au comis, pentru că nu știm care dintre păcatele noastre pot să producă distrugerea noastră.

Imamul nu ne-a adus la cunoștință care este păcatul pe care să-l putem ignora, sau care este păcatul prin care vom rămâne lipsiți de îndurarea lui Dumnezeu/Allah (Slăvit fie Preaînaltul!). Cu toate acestea, este sigur faptul că păcatul de care nu ne-am căit va împiedica cu siguranță mântuirea noastră. Așadar, trebuie să intrăm pe târâmul îndurării lui Dumnezeu/Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) deschizând poarta căinței. Ar trebui să ne căim cu sinceritate de acele păcate pe care le-am uitat și mai ales, să căutăm iertarea acelor păcate pe care ni le amintim. Metoda prin care ne putem căi va fi explicată mai târziu, *insha'Allah* / cu voia lui Dumnezeu.

Mijlocirea nu ar trebui să dea naștere unor speranțe false, nici să cauzeze aroganță

Prin discuția de mai sus am arătat că elementul mijlocirii nu trebuie să devină un motiv de aroganță, sau de neascultare. Mai curând, mijlocirea oferă sprijin păcătosului care se află în starea de deznădejde. Ea creează obiceiul de a se căi în mod profund. În consecință, el va putea să atingă un nivel înalt și va reuși să se apropie de Domnul lumilor.

Teama și spaima din cauza păcatelor comise este întotdeauna necesară

Nu ar trebui ca o persoană să fie plină de speranță în ceea ce privește mijlocirea, iar în același timp să fie neglijentă, sau nepăsătoare față de păcate. Pe lângă speranța la mijlocire trebuie să existe și teama de Dumnezeu/Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) Pentru că teama nu vine în contradicție cu mijlocirea. Cel care speră la îndurarea și mila Atotputernicului Dumnezeu poate să simtă teamă. Altfel, el s-ar putea să nu poată dobândi mijlocirea căpeteniilor sale (Profetului și a Imamilor – Pacea fie asupra lor!) un timp îndelungat. Cu alte cuvinte, o astfel de persoană va putea să aibă parte de mijlocire numai după ce a fost lovit de pedeapsa mormântului pentru o perioadă lungă de timp. În acest timp, teama, groaza, agonia, chinul și suferința pe care le va experimenta, s-ar putea să-l facă să primească mijlocirea celor purificați din *Ahlul-Beyt* (Pacea fie asupra lor!). S-ar putea ca acest lucru să-l îndemne să se atașeze de ei cu fermitate.

Șiitii (adeptii - *șia*) celor din *Ahlul-Beyt* / Familia Profetului (Pacea fie asupra lor!)

Una dintre tradițiile privitoare la statutul șiitilor și al celor care iubesc *Ahlul-Beyt* / Familia Profetului (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!) spune că focul Iadului nu poate să-i ardă pe ei. Astfel, aceste tradiții întăresc speranțele noastre. Dragostea noastră pentru *Ahlul-Beyt* Familia Profetului (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!) este cu certitudine o siguranță pentru noi, dar aceasta nu ar trebui să ne facă să comitem păcate.

Şiiţii (*şia*) şi *Muhib*

Tradiţiile referitoare la acest subiect se bazează pe două lucruri importante. Primul se referă la şiiţi (adepţi – *şia*), iar al doilea la cei care sunt „*muhib*” (admiratori, cei care iubesc) ai *Ahlul-Beyt* / Familiei Profetului (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!). Poziţia şi statutul acelor şiiţi care au atins excelenţa în domeniul cunoaşterii şi al faptelor bune sunt categoric mai înalte. Chiar şi aşa, astfel de oameni nu au considerat ca potrivit să fie numiţi adepţi (*şia*) ai *Ahlul-Beyt* / Familiei Profetului (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!). Să dăm exemplul lui Muhammad bin Muslim Thaqafi. El a fost onorabilul companion (*sahabi*) al Imamilor Muhammad Baqir şi Jafar as-Sadiq (Pacea fie asupra lor!). Ambii Imami l-au recomandat pe el şiiţilor, spunându-le să se adreseze acestuia pentru rezolvarea problemelor lor religioase. Muhammad bin Muslim Thaqafi a fost menţionat ca cel mai important jurist al timpului său în cărţile de *Rijal* (referitoare la lanţurile de narare).

Cu o anumită ocazie, Muhammad bin Muslim a mers împreună cu Abu Karibatul Azdi să-l vadă pe Qazi Şarik. Şarik l-a privit cu mânie şi a spus: „Aceştia doi sunt jafariţi (*jafari*) şi fatimizi (*fatimi*)!” (şiiţi, adepţi / *şia* ai *Ahlul-Beyt* / Familiei Profetului, pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!). La auzul acestor vorbe, amândoi au început să plângă cu amărăciune. Când Qazi i-a întrebat care este motivul tânguirii lor, ei au răspuns: „Ne-ai asociat cu o personalitate atât de nobilă (Imamul Jafar as-Sadiq, pacea fie asupra sa!)! Pot fi oare comparaţi cei ca noi, cărora le lipseşte evlavia şi înfrânarea cu personalităţi atât de elevate? Ce legătură este între praf şi natura spirituală? (Acesta este un proverb persan). Vă vom fi foarte recunoscători dacă acceptaţi cererea noastră (şi nu ne daţi titlul pe care nu-l merităm).”

Adevărații šiiti (șia) sunt cei care-i urmează pe Imami (Pacea fie asupra lor!), ascultând de ei

Da, putem să-l denumim šiit (șia) pe cel care-i urmează pe Imami (pacea fie asupra lor!) în toate aspectele, atât în ceea ce privește conduita, cât și vorbele sale. Astfel, Bab-ul-Hawaij, Imamul Musa al-Kadhim (Pacea fie asupra sa!) spune:

„Șiitii (șia) noștri sunt doar cei care ne urmează pe noi (în toate privințele), care calcă pe urmele noastre și care urmează exemplul faptelor noastre.”

(Bihar al-Anwar)

Într-o seară, Imamul Ali (Pacea fie asupra sa!) pleca de la moschee. Afară era lumină din cauza lunii strălucitoare. El a văzut în spatele său un grup de oameni care se îndreptau spre el și i-a întrebat cine sunt. Ei au răspuns: „Noi suntem šiitii (adeptii – șia) tăi.” Ali (Pacea fie asupra sa!) s-a uitat cu atenție la fețele lor și le-a spus:

„Cum se face că fețele voastre nu prezintă niciun semn că sunteți šiiti (șia)?”

„Maestre, care sunt semnele unui šiit (șia)?”

„Fețele lor sunt palide, în urma săvârșirii multor acte de adorare și a evlaviei față de Dumnezeu/Allah, spatele lor este aplecat din cauza rugăciunilor prelungite, postul lor îndelungat face ca abdomenul să le atingă șira spinării, buzele lor devin uscate din cauza invocațiilor repetate la nesfârșit, iar inimile lor sunt pline de teamă de Dumnezeu.”

(Bihar al-Anwar, Al-Irșad).

Acum vom cita trei tradiții care sperăm să le fie de folos cititorilor.

Nu este de ajuns ca cineva să pretindă doar că este šiit

1) Jabir (Allah sa fie mulțumit de el!) relatează că Imamul Jafar as-Sadiq (Pacea fie asupra sa!) a spus:

„Este oare suficient ca cineva să se asocieze cu šiismul și să spună: «Sunt un iubitor al Familiei Profetului / Ahlul-Beyt (Pacea fie asupra lor!)?» Pe Dumnezeu/Allah, šiit (șia) de-al nostru nu este decât cel care se teme de Dumnezeu/Allah și se supune poruncilor Sale.”

(al-Kafi)

2) Imamul Jafar as-Sadiq (Pacea fie asupra sa!) i-a spus lui Mufazzal bin Umar:

„Dacă dorești să vezi pe unul dintre cei care ne sunt nouă devotați, atunci să-l cauți pe cel care se înfrânează de la păcate, care se teme cel mai mult de Creatorul său și care-și păstrează speranța în ceea ce privește răsplata Sa. Când găsești pe cineva care este astfel, atunci să știi că acesta este unul dintre adepții mei.”

3) Isa bin Abdullah Qummi a venit la Imamul Jafar as-Sadiq (Pacea fie asupra sa!). Imamul i-a spus:

„Nu este dintre ai noștri și nici nu este apreciat de noi cel care trăiește într-un oraș cu o populație de o sută de mii de locuitori, dacă există acolo chiar și un singur om care nu este šiit și care este mai evlavios decât el.”

(al-Kafi).

Așadar, credința, faptele și evlavia adepților (șiitilor – șia) familiei Profetului / Ahlul-Beyt (Pacea fie asupra lor!) trebuie să fie astfel încât ei să fie cei mai buni și nimeni nu ar trebui să-i întreacă. Dumnezeu/Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) i-a denumit pe astfel de oameni „*khairul bariya*” în Sfântul Coran:

„Cei care cred și săvârșesc fapte bune, ei sunt tot ce este mai bun pe lume.”

(Surah al-Bayyina 98:7)

S-a relatat că Profetul (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!) a explicat că „*khairul bariya*” se referă la *șiiții* (adeptii – *șia*) lui Ali (Pacea fie asupra sa!):

„O, Ali, «khairul bariya» se referă la tine și la șiiții (adeptii – șia) tăi. În Ziua Judecății, ei vor fi mulțumiți de ceea ce le-a dăruit Dumnezeu/Allah și vor fi plăcuți de Dumnezeu /Allah.”

(Tafsir Tabarsi, Manaqib Khwarazmi, Ibn Hajar).

Wilayat

Nu există nicio fărâmbă de îndoială că cel care deține *Wilayat* celor din *Ahlul-Beyt* (Pacea fie asupra lor!) merită mântuirea. De fapt, el va fi împreună cu Profeții și cu Imami neprihăniți. Imamul Rida (Pacea fie asupra sa!) a spus:

„Dumnezeu/Allah îi va strânge pe șiiții (adeptii) noștri în Ziua Judecății într-o astfel de stare, că fețele lor vor radia de strălucire. Argumentele lor vor fi scoase la lumină și dovezile lor vor fi evidente în fața lui Dumnezeu/Allah. Dumnezeu/Allah îi va aduna pe șiiții noștri alături de profeți, de martiri și de cei sinceri, în Ziua Judecății. Aceste personalități sunt cele mai alese dintre supușii loiali.”

(Bihar al-Anwar)

Înțelesul cuvântului „Wilayat”

În cartea *Majmaul Bahrain* scrie următorul lucru referitor la înțelesul cuvântului „*Wilayat*”: „*Wilayat* este dragostea pentru cei din *Ahlul-Beyt* (Pacea fie asupra lor!), a cărei consecință firească este de a-i urma pe aceștia în chestiunile religioase, de a îndeplini

obligățiile care ne-au fost date și de a ne înfrâna de la lucrurile interzise. *Wilayat* înseamnă a călca pe urmele celor din *Ahlul-Beyt* (Pacea fie asupra lor!), urmându-le exemplul în ceea ce privește faptele, comportamentul și modul de a vorbi.”

Wilayat înseamnă de aceea dragoste și ascultare. Această concepție este sprijinită de un *hadith* de la Imamul Muhammad al-Baqir (Pacea fie asupra sa!), în care neprihănitul Imam a făcut legătura dintre dragoste și ascultare.

***Wilayat* lui Ali (Pacea fie asupra sa!) este o cetate întărită a lui Dumnezeu/Allah (Slăvit fie Preaînaltul!)**

Tradiția care explică acest concept se găsește în *hadith*-ul Silsilatuz Zahab. Acesta este relatat de Imamul Jafar as-Sadiq (Pacea fie asupra sa!), care l-a transmis de la Imamul Rida (Pacea fie asupra sa!). Acest *hadith* sună în felul următor:

„Dumnezeu/Allah spune: «*Wilayat* lui Ali Ibn Abi Talib este Cetatea Mea. Cel care intră în Cetatea Mea este protejat de mânia (*ghazab*) Mea.»”

(Uyun al-Akhbar ar-Rida)

Nu există nicio îndoială că a intra în *Wilayat* celor purificați din *Ahlul-Beyt* (Pacea fie asupra lor!) înseamnă a te adăposti la cei din *Ahlul-Beyt* (Pacea fie asupra lor!), de a te înfrâna de la toate actele nepermise și de a te depărta de dușmanii lor. Cuvântul „*tahassum*” înseamnă „a te adăposti într-o cetate recunoscută (corectă)” și sugerează faptul că acest refugiu nu este doar unul fizic, de natură materială, ci are și un aspect moral, spiritual. De aceea este necesar să ne adăpostim la aceste personalități alese care dețin un statut superior și să le urmărim exemplul în toate aspectele, atât în ceea ce privește vorbele, cât și comportamentul. Pe scurt, cel care îi urmează pe ei s-a adăpostit, de fapt, în cetatea lor.

Declarația verbală este insuficientă dacă nu este însoțită de acțiuni

După ce a descris calitățile știților, Imamul Muhammad Baqir (Pacea fie asupra sa!) a făcut următoarea observație:

„O, Jabir, nu este de ajuns ca cineva să spună «Îl iubesc pe Ali (Pacea fie asupra sa!) și am dobândit Wilayat lui» în timp ce nu acționează conform acestui lucru.”

„Cineva poate spune: «Sigur că-l iubesc pe Profet (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!), pentru că el i-a fost superior lui Ali (Pacea fie asupra sa!), iar eu sunt Șia al-Muhammad (adeptul lui Muhammad)», dar în ciuda acestui lucru, el nu-i urmează pe cei din Ahlul-Beyt (Pacea fie asupra lor!), pe care Profetul (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!) i-a poruncit să-i urmeze. Este surprinzător că chiar și după ce a afirmat că-l iubește pe Profet (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!), el nu-i urmează pe descendenții săi purificați (Ahlul-Beyt – Pacea fie asupra lor!). Simpla declarație a dragostei nu este suficientă.”

Izbânda se obține numai prin fapte

Tradiția continuă astfel:

„O, Jabir, apropierea de Dumnezeu/Allah nu se dobândește dacă nu există ascultare de El. Dacă știții (adeptii) noștri nu dau dovadă de ascultare și nu săvârșesc fapte bune, noi nu avem nicio putere de a-i scăpa de Iad. Doar o declarație verbală: «Sunt știit» nu este un argument suficient pentru Dumnezeu/Allah. (Dacă Dumnezeu/Allah dorește, El îi va pedepsi; Dumnezeu/Allah nu a promis ca le va dărui mântuirea celor care susțin că sunt știți, criteriul este supunerea și faptele bune.) Așadar, numai cel care I se supune lui Dumnezeu/Allah este Wali (iubitor) al nostru, iar cel

care este păcătos este dușmanul nostru și Wilayat a noastră nu poate fi dobândită decât prin evlavie și fapte bune.”

(al-Kafi)

Tipurile de *taqwa* potrivit savantului Allama Majlisi

Potrivit savantului Allama Majlisi (Fie ca Allah sa fie mulțumit de el!) există patru tipuri de *taqwa*:

1. „Wara at-Ta’biri”, care înseamnă a te înfrâna de la lucrurile interzise.
2. „Wara as-Salihin”, a te abține de la lucrurile asupra cărora există îndoieli, pentru a nu comite vreo faptă *haram*.
3. „Wara al-Muttaqin”, a te înfrâna de la ceea ce este permis, pentru a fi complet protejat de ceea ce este *haram*.
4. „Wara as-Sadiqin”, a evita tot ceea ce nu este religios (spiritual) pentru ca să nu se irosească timpul prețios săvârșind fapte nefolositoare, chiar dacă poate nu există niciun risc de a comite vreun păcat.

Iubirea pentru cei din *Ahlul-Beyt* (Pacea fie asupra lor!)

Potrivit tradițiilor (*hadith*-urilor), atât celor din surse šiite, cât și celor din surse sunnite, este recunoscut faptul că iubirea îl protejează pe om ca să nu devină sclavul lui Șeitan și al propriilor dorințe. Aceasta se datorează faptului că iubirea noastră față de o persoană care deține un statut înalt atrage după sine iubirea față de prietenii acesteia și lipsa dragostei față de dușmanii ei. Prietenia cu Șeitan și urmarea propriilor poftes sunt două dintre cele mai mari

obstacole în calea dragostei pentru Dumnezeu/Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) și pentru *Ahlul-Beyt* (Pacea fie asupra lor!).

Înșă'Allah / Cu voia lui Dumnezeu, cei care-l urmează pe Ali (Pacea fie asupra sa!), vor rămâne departe de calea lui Șeitan, prin binecuvântarea iubirii pentru Ali (Pacea fie asupra sa!). Așadar, iubirea pentru *Ahlul-Beyt* (Pacea fie asupra lor!) mai degrabă protejează o persoană de rău, decât să o facă predispusă la păcate. Pentru a explica această concepție vom menționa câteva tradiții în cele ce urmează.

Iubirea este cea care-l face pe om statornic

Imamul Muhammad Baqir (Pacea fie asupra sa!) a spus:

„Aceluia căruia Dumnezeu/Allah i-a așezat în inima sa dragostea față de Ali (Pacea fie asupra sa!) nu va fi inclinat să oscileze (de la calea cea dreaptă), ci va deveni statornic (pe calea lui Dumnezeu/Allah) și în alte privințe.”

(Bihar al-Anwar)

Mărturia depusă de Jabir Ibn Abdullah Ansari (Allah să fie mulțumit de el!)

Hazrat Jabir Ibn Abdullah Ansari (Allah să fie mulțumit de el!) a spus: ***„Dacă primul pas al celor care-i iubesc pe cei din Ahlul-Beyt (Pacea fie asupra lor!) este în direcția greșită datorită mulțimii păcatelor, următorul lor pas va fi călăuzit corect, prin harul dragostei față de aceștia.”***

(Safinat'ul-Bihar)

Îngerii cer iertare pentru cei care-l urmează pe Ali (Pacea fie asupra sa!)

Potrivit tradițiilor celor din *Ahlul-Beyt* (Pacea fie asupra lor!), este un lucru recunoscut faptul că până și îngerii cer iertare în

numele celor care-l urmează pe Ali (Pacea fie asupra sa!). Referitor la aceasta, în cartea *Bihar al-Anwar*, este citată o tradiție din surse sunnite. Anas relatează că Profetul (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!) a spus:

„Dumnezeu/Allah a creat șaptezeci de mii de îngeri din lumina feței lui Ali Ibn Abi Talib. Acești îngeri vor continua să ceară iertare (în numele lui și în numele celor devotați lui) până în ziua Judecății.”

Devotamentul față de Ali (Pacea fie asupra sa!) mistuie păcatele

Dragostea și devotamentul față de Hazrat Ali (Pacea fie asupra sa!) distruge păcatele cuiva, așa cum o dovedesc numeroase relatări. *Bihar al-Anwar* conține următoarea tradiție de la Profet (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!), transmisă de Ibn Abbas (Allah să fie mulțumit de el!):

„Dragostea față de Ali (Pacea fie asupra sa!) mistuie păcatele la fel cum focul mistuie lemnul.”

Există un poem persan (*qata* – poem alcătuit din patru versuri) care sintetizează acest lucru în felul următor:

„Dragostea pentru Ali (Pacea fie asupra sa!) îndepărtează întunericul (negreala) inimii așa cum luna și stelele luminează noaptea. Mântuirea se va baza pe dragostea față de el și nu pe actele de adorare ale cuiva.”

Dar cei care îi sunt lui devotați, trebuie să se bazeze mai întâi pe Cel Milostiv (Dumnezeu). Nu trebuie să ne mulțumim doar cu devotamentul față de el și să uităm de Dumnezeu (Slăvit fie Preaînaltul!).

Greutățile și necazurile anulează păcatele

Atotputernicul Dumnezeu/Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) trimite necazuri celor păcătoși dintre cei care urmează *Ahlul-Beyt*

(Pacea fie asupra lor!). Aceasta este pentru că El dorește să-i curețe de păcatele lor, pentru ca aceștia să nu fie pedepsiți după moarte. Dacă păcatele cuiva sunt mai multe, atunci el va avea o moarte grea, iar dacă păcatele sunt și mai multe, atunci el va fi pedepsit în Barzakh (mormânt) până în Ziua Judecării.

În tradiții se mai afirmă și că, în cazul unui păcătos ale cărui păcate sunt atât de numeroase, încât chiar și după toată pedeapsa, acestea nu vor fi ispășite, atunci acea persoană va fi închisă în focul Iadului până când își va ispăși păcatele care i-au mai rămas de ispășit. Cei devotați celor din *Ahlul-Beyt* (Pacea fie asupra lor!) nu vor rămâne în foc pentru totdeauna. Pedeapsa veșnică este doar pentru necredincioși și pentru dușmanii celor din *Ahlul-Beyt* (Pacea fie asupra lor!).

Răsplata este proporțională cu intensitatea dragostei

Un alt lucru care trebuie menționat este faptul că intensitatea devoțiunii cuiva constituie mijlocul prin care el poate fi iertat repede de păcatele sale. Dacă dragostea este mai mare, mijlocirea este mai rapidă. Chiar și momentele chinuitoare ale morții pot fi transformate în confort cu ajutorul celor din *Ahlul-Beyt* (Pacea fie asupra lor!). Era un poet care se numea Sayyid Himyari, care a murit în anul 173 A.H. El era un adept înflăcărat al lui Hazrat Ali (Pacea fie asupra sa!) și a compus un panegiric (*qasida* - elogiu) despre fiecare calitate a acestei personalități remarcabile. De fiecare dată când se organiza o reuniune (*majlis*) în onoarea celor din *Ahlul-Beyt* (Pacea fie asupra lor!) el insista mereu să recite unul dintre poemele sale. Mai multe cărți, atât šiite, cât și sunnite, îl menționează pe acest poet, cum ar fi *Al-Ghadir* (vol.3), *Kitab Aghani*, *Manaqib Sarwari*, *Kaşful Ghumma*, *Amali* a șeicului Saduq, *Başaratul Mustafa* și *Rijal Kaşi*. Iată esența întâmplărilor miraculoase care au avut loc în momentul morții sale.

Sayyid era foarte chipeș și alb la față. În momentul morții sale, el era înconjurat de oameni. Printre aceștia se aflau și cei care se împotriveau șiiților. Starea de sănătate a lui Sayyid s-a deteriorat și deodată i-a apărut pe față o pată neagră. Pata s-a întins pe fața sa și întreaga față i s-a făcut neagră precum cărbunele. Potrivnicii lui se bucurau să vadă starea neplăcută în care se afla acesta. Durerea a făcut ca Sayyid să-și piardă cunoștința. Când și-a venit în fire și și-a recăpătat simțurile, s-a întors cu fața către Najaf al-Așraf și a spus: „O, Ali, Amirul-Muminin / Căpetenia credincioșilor (Pacea fie asupra sa!). O, focarul speranței pentru cei neajutorați! Astfel îi tratați pe cei care-ți sunt devotați?” El a mai repetat această frază de două ori. Imediat ce a terminat de rostit aceste cuvinte, pe fața sa a apărut o pată albă. Aceasta s-a răspândit și fața i-a devenit din nou strălucitoare ca o lună plină. Sayyid era plin de bucurie și a recitat imediat următoarele versuri:

„Cine a spus că Ali (Pacea fie asupra sa!) nu poate să-i scape de greutăți pe cei care-l urmează pe el, a mințit. Jur pe Cel Ce m-a creat că am intrat în Paradis cu toate păcatele mele iertate. Dau această veste bună tuturor celor care-i sunt devotați lui Ali (Pacea fie asupra sa!) până la moarte și care-i respectă pe cei unsprezece descendenți ai săi, care sunt Imami după el.”

După recitarea acestor cuplete, el a mărturisit credința în Unicitatea lui Dumnezeu/Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) și în misiunea Profetului (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!) și în *Wilayat* lui Ali, Amirul-Muminin / Căpetenia credincioșilor (Pacea fie asupra sa!). Apoi el a închis ochii și a părăsit această lume.

Poftele reprezintă un obstacol în calea devoțiunii

Uneori, dorințele pentru lucrurile acestei lumi și pentru confortul ei material pot duce la diminuarea dragostei pentru *Ahlul-*

Beyt (Pacea fie asupra lor!) în inima cuiva. Un exces de astfel de dorințe pot chiar să determine dispariția dragostei pentru *Ahlul-Beyt* (Pacea fie asupra lor!). O astfel de persoană, când se va apropia de ultimele clipe ale vieții sale, bineînțeles că nu va primi niciun ajutor de la lucrurile materiale pe care le-a nutrit în timpul vieții, ci va fi foarte nefericit pentru că va pierde mijlocirea celor din *Ahlul-Beyt* (Pacea fie asupra lor!), neputând fi salvat de o moarte chinuitoare. În cărțile de *hadith*-uri se află mai multe tradiții care se referă la acest lucru. Ar fi prea lung să le menționăm aici și ne-am îndepărta de la subiect. Va fi de ajuns să amintim aici doar câteva dintre ele.

Un proverb persan

Există un proverb în limba persană care spune că „Cei care cred ar trebui să-și desăvârșească cât mai mult posibil dragostea pentru cei din *Ahlul-Beyt* (Pacea fie asupra lor!) din inimile lor.” Putem explica mai departe că cineva ar trebui să îndepărteze din inima sa toate celelalte obiecte ale dorințelor lui și mai ales, să se abțină de la comiterea păcatelor majore, astfel ca (Inșa Allah / Cu voia lui Dumnezeu) să fie ferit de o moarte îngrozitoare și de spaimile vieții de apoi.

Să nu folosim darurile care ni s-au dat pentru a comite păcate

Imamul Jafar as-Sadiq (Pacea fie asupra sa!) a scris o scrisoare unor prieteni, în care spunea:

„Dacă doriți ca viața voastră de aici și viața de apoi să vă fie încununate de cele mai bune fapte și ca sufletul să vă fie luat (moartea să se ivească) în această stare, atunci să recunoașteți supremația lui Dumnezeu/Allah. Să nu abuzați de darurile și de binecuvântările pe care vi le-a dat Dumnezeu/Allah pentru a

comite faptele pe care El le-a interzis și să nu deveniți neascultători de El. Să-i respectați pe toți cei care își aduc aminte de noi, cei din Ahlul-Beyt și care afirmă că ne iubesc. Este irelevant (pentru voi) dacă aceștia sunt sinceri sau nu, întrucât voi veți fi răsplătiți conform intențiilor voastre, iar ei (cei mincinoși) vor fi pedepsiți pentru păcatele lor.”

(Bihar al-Anwar)

Întunecimea păcatelor și lumina căinței

Imamul Jafar as-Sadiq (Pacea fie asupra sa!) a explicat următorul verset din Sfântul Coran:

„Dumnezeu este Stăpânul celor care cred, căci El îi scoate din întunecimi către lumină.” (Sura Al-Baqarah 2:257)

El a spus: *„Aceasta înseamnă că Dumnezeu/Allah îi scoate din întunecimea păcatelor la lumina căinței, pentru că au avut Wilayat tuturor Imamilor drești (toți cei doisprezece Imami fiind aleși de Dumnezeu/Allah).”*

A doua parte a acestui verset este: *„Cei care tăgăduiesc îi au stăpâni pe Taguți (Răzvrățiți) care îi scot de la lumină către întunecimi.”*

Imamul a explicat în continuare: *„Aceasta înseamnă numai că cei care au urmat lumina islamului la început, dar mai târziu au început să-i urmeze pe toți uzurpatorii (liderii) care nu erau împuterniciți de Dumnezeu/Allah, au părăsit lumina islamului și au intrat în întunericul necredinței (kufr). Așadar, Dumnezeu/Allah le-a sortit necredincioșilor focul Iadului.”*

Păcatele mari și păcatele mici

Din cele spuse până acum rezultă clar că păcatele sunt de două feluri: păcate majore și păcate minore. Caracteristicile păcatelor majore și efectele lor rele au fost și ele explicate. Acum vom enumera mai multe păcate majore. Tradițiile (*hadith*-urile) referitoare la numărul păcatelor majore sunt uneori în discordanță unele cu altele. Nu este posibil să studiem toate aceste tradiții din cauza faptului că există un volum foarte mare al acestora. Acest lucru nu este nici măcar scopul acestei cărți. Cei care doresc un studiu detaliat pot consulta exegezele cărților *al-Kafi* sau *Arbain* ale șeicului Bahai (Allah să fie mulțumit de el!).

Toți savanții și juriștii sunt de acord cu faptul că cea mai autentică tradiție este cea citată de eminentul jurist al școlii *Ahlul-Beyt*, Sayyid Muhammad al-Kadhim Tabatabai Yazdi. El menționează patru moduri de a recunoaște un păcat major.

Ce este un păcat major?

1) Sunt majore toate acele păcate care au fost în mod precis denumite ca fiind majore în Sfântul Coran și în tradiții. Numărul acestora depășește patruzeci și fiecare dintre ele a fost explicat în tradițiile celor din *Ahlul-Beyt* / Familia Profetului (Pacea fie asupra lor!). Vom arăta explicațiile acestor tradiții mai târziu.

2) Sunt majore toate acele păcate despre care Coranul și *hadith*-urile spun în mod explicit că cei care comit aceste păcate vor intra în Iad. Iar dacă acest lucru nu se spune în mod explicit, atunci ar trebui să însemne același lucru. De exemplu, tradiția Profetului (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!):

„Cu siguranță, Atotputernicul Dumnezeu/Allah și Trimisul Său îl dezmoștenesc pe cel care își neglijează rugăciunile în mod intenționat.”

În această tradiție pedeapsa Iadului nu este specificată în mod explicit, dar ceea ce se spune este echivalentul acesteia. O altă relatare confirmă această aserțiune. Imamul Muhammad Baqir (Pacea fie asupra sa!) și Imamul Jafar as-Sadiq (Pacea fie asupra sa!) au spus:

„Sunt majore toate acele păcate, dacă celui care le-a comis i s-a promis focul (Iadului).”

Există o altă tradiție de la imamul Zadeh Abdul Azim Hasani, pe care o vom menționa mai târziu. Înțelegem astfel că nu există nicio diferență între faptul că promisiunea pedepsei divine a fost dată în Coran, sau în *hadith*-uri.

3) Orice păcat care este în mod evident mai mare decât un păcat menționat ca fiind major în Coran și în *hadith*-uri, este de asemenea major. De exemplu, uciderea unei persoane este un păcat și acest lucru este clar din Coran și din *hadith*-uri. Așadar, tradiția de la Ibn Mahbub afirmă în mod clar că uciderea unui „suflet” este un păcat major. Coranul a promis pedeapsa divină celui care ucide. Așadar, dacă oricare alt păcat se dovedește că este mai grav decât uciderea unei persoane, printr-un verset din Coran, sau prin *hadith*-urile autentice, atunci acest păcat va fi considerat, de asemenea, ca fiind unul major. De exemplu, Sfântul Coran spune că a răspândi stricăciune în lume este un păcat mai grav decât crima.

„Iar (răspândirea) stricăciunii este mai gravă decât omorul.”

(Surah Al-Baqarah 2:191)

(Nota traducătorului: Traducerea acestui verset în limba engleză diferă de traducerile lui în limba română. Traducerea lui George Grigore sună astfel: **„Ispita este mai aprigă decât uciderea.”** Traducerea publicată de Liga Islamică din România

oferă următoarea interpretare: „*Iar schisma (în sensul de necredință) e mai rea decât omorul.*”)

Prin urmare, putem deduce ca răspândirea stricăciunii trebuie considerată a fi unul dintre păcatele majore.

4) Orice păcat care a fost întotdeauna considerat ca fiind major de către savanți și juriști trebuie să fie socotit ca major, cu precizarea că un astfel de păcat a fost considerat major din timpul celor care au fost *Masumin*, adică din timpul Profetului (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!) și al Imamilor infailibili (Pacea fie asupra lor!) și până în prezent. Exemple de astfel de păcate sunt: a profana Sfânta Kaba, sau o moschee, sau aruncarea unei copii a Coranului. Toate aceste fapte au fost considerate ca fiind păcate majore. În continuare, vom menționa tradițiile care explică păcatele majore.

Prima tradiție

1) Saduq (Allah să fie mulțumit de el!) a consemnat în Oyune Akhbar că imamul Zadeh Hazrat Abdul Azim, fiul lui Abdullah Hasani, a spus: „Am auzit de la Abu Jafar al doilea, Imamul Muhammad Taqi (Pacea fie asupra sa!), care auzise de la respectabilul său tată, Imamul Rida (Pacea fie asupra sa!), care l-a citat pe Imamul Musa al-Kadhim (Pacea fie asupra sa!):

«Un bărbat care se numea Umru bin Abid a venit la Abu Abdillah, Imamul Jafar as-Sadiq (Pacea fie asupra sa!). După ce s-a așezat, el a recitat următorul verset din Coran:

„Pentru cei care ocolesc păcatele grele și faptele rușinoase...”

(Sura Aş-Şura 42:37)

Apoi el (Umru bin Abid) s-a oprit.

„De ce ai tăcut?” l-a întrebat Imamul (Pacea fie asupra sa!).

„Aș dori să aflu din Sfântul Coran care sunt păcatele majore”, a răspuns el.

Imamul i-a spus:

„O, Umru, cel mai grav dintre păcatele majore este *şirk* (a-I atribui parteneri lui Dumnezeu/Allah). Atotputernicul Dumnezeu/Allah spune:

„Dumnezeu le oprește Raiul celor care-i alătură pe alții lui Dumnezeu...”

(Sura Al-Ma’ida 5:72)

2) După acesta urmează «a deznădăjdui cu privire la îndurarea lui Dumnezeu/Allah (Slăvit fie Preaînaltul!).» Așa cum spune Dumnezeu/Allah (Slăvit fie Preaînaltul!):

«Nu deznădăjduiesc de la Duhul lui Dumnezeu decât tăgăduitorii.»

(Sura Yusuf 12:87)

(Nota traducătorului: Aceasta este traducerea realizată de George Grigore. Traducerea Ligii islamice este următoarea: „***Nu-și pierde nădejdea în îndurarea lui Allah decât neamul de necredincioși.***”)

3) Apoi, «a nu te teme de pedeapsa lui Dumnezeu/Allah (Slăvit fie Preaînaltul!).» Dumnezeu/Allah Preaînaltul și Atotputernicul spune:

«Numai cei sortiți pierii se cred la fereală de vicleșugul lui Dumnezeu.»

(Sura al-Ar’af 7:99)

(Traducerea Ligii islamice: „***Dar nu se poate socoti la adăpost de vicleșugurile lui Allah decât neamul celor pierduți!***”)

4) Unul dintre păcatele majore este neascultarea de părinți, pentru că Dumnezeu/Allah Cel Slăvit a spus:

«...era bun cu părinții lui și nu era nici nestăpânit, și nici neascultător. »

(Sura Maryam 19:14)

(Traducerea Ligii islamice: „...și iubitor față de părinții lui; și nu era el semeț, nici îndărătnic.”)

Aici neascultarea de părinți este considerată o formă de insolență, sau de păcat.

5) Dumnezeu/Allah a interzis uciderea vreunui credincios. Pentru că Dumnezeu/Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) ne-a înștiințat că:

«Cel care, voit, ucide un credincios va avea Gheena ca răsplată, unde va veșnici. Asupra lui vor cădea mânia și blestemul lui Dumnezeu care îi va pregăti o mare osândă.»

(Sura an-Nisa’ 4:93)

6) A calomnia (defăima) un bărbat credincios sau o femeie credincioasă, acuzându-l / acuzând-o de adulter (sau sodomie) este un păcat major, așa cum o dovedește afirmația lui Dumnezeu/Allah (Slăvit fie Preaînaltul!).

«Cei care învinuiesc femei cinstite, neștiutoare și credincioase, blestemați vor fi în Viața de Acum, iar în Viața de Apoi vor avea o mare osândă.»

(Sura an-Nur 24:23)

(Traducerea Ligii islamice: „Aceia care defăimează femei evlavioase, preacurate și drept-credincioase vor fi blestemați atât în această viață, cât și în Viața de Apoi și vor avea parte de chin mare.”)

7) Uzurparea averii unui orfan este un păcat major, așa cum este clar din următorul verset:

«Cei care pe nedrept mănâncă averea orfanilor, ei foc înghit în burțile lor: curând vor cădea în Groapa cu jar.»

(Surah an-Nisa' 4:10)

8) Este un păcat major dacă cineva care se sustrage *Jihad*-ului (războiului sfânt), așa cum spune versetul divin:

«...căci cel care întoarce spatele într-o asemenea zi — dacă nu se duce la o altă bătălie ori dacă nu se alătură unei alte oștiri — acela va atrage mânia lui Dumnezeu asupra sa și limanul său va fi Gheena! Urâtă devenire!»

(Sura Al-Anfal 8:16)

9) Unul dintre păcatele majore este a lua dobândă. Dumnezeu/Allah (Slăvit fie Preaînaltul!), Atotputernicul, ne înștiințează:

«Cei care se hrănesc din camătă nu se vor ridica în Ziua Judecării decât așa cum se ridică acela pe care Diavolul l-a lovit cu strășnicie. Aceasta, fiindcă ei spun: “Negustoria și camăta sunt deopotrivă.” Dumnezeu a îngăduit negustoria, însă a oprit camăta.»

(Sura Al-Baqarah 2:275)

(Explicație: Unii spun că a lua dobândă este la fel ca oricare altă afacere. Dar acest verset arată clar că dobânda este diferită de negoț. Camăta este interzisă, în timp ce negoțul este permis.)

10) Magia este unul dintre păcatele majore. Dumnezeu/Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) spune:

«Ei învață ceea ce păgubește și nu ceea ce folosește. Ei știu că cel care cumpără aceasta nu va avea parte în Viața de Apoi. Pe lucru de nimic și-au vândut sufletele! »

(Surah Al-Baqarah 2:102)

11) Unul dintre păcatele mari este și adulterul (preacurvia). Dumnezeu/Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) spune în Sfântul Coran:

«...cei care nu cheamă alt dumnezeu în afară de Dumnezeu, cei care nu ucid pe nimeni, căci Dumnezeu a oprit acest lucru dacă nu este după dreptate, cei care nu preacurvesc..., iar cei care vor face altminterea vor păcătui și în Ziua Învierii osânda lor va fi îndoită și necurmat vor fi umiliți. »

(Surah al-Furqan 25:68-69)

12) Unul dintre păcatele majore este a depune un jurământ fals. Dumnezeu/Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) spune referitor la aceasta:

«Cei care vând pe preț mărunț legământul cu Dumnezeu, precum și jurămintele lor, nu vor afla iertare în Viața de Apoi, iar Dumnezeu nici nu le va vorbi, nici nu se va uita la ei, în Ziua Învierii, și nici nu-i va curăți. Ei, de o osândă dureroasă, vor avea parte. »

(Surah Al- 'Imran 3:77)

13) Printre păcatele care sunt în mod special socotite ca păcate majore este „trădarea încrederii, sau a acționa cu necredință. Dumnezeu/Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) ne-a adus la cunoștință următoarele:

«Nu se cade unui profet să înșele, căci cine înșeală va veni cu înșelătoria sa în Ziua Învierii. Fiecare suflet va fi răsplătit pentru ceea ce a agonisit. Nimeni nu v-a fi nedreptățit. Cel care urmează mulțumirea lui Dumnezeu este oare deopotrivă cu cel care stârnește mânia lui Dumnezeu și care va avea Gheena liman? Urâtă devenire!»

(Surah Al-'Imran 3:161-162)

14) Neplata zekat-ului este un păcat major. Dumnezeu/Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) spune privitor la acesta:

«Vestește-le o osândă dureroasă celor care strâng aur și argint și nu cheltuiesc nimic pentru calea lui Dumnezeu. »

(Surah At-Tawba 9:34)

15) A depune mărturie mincinoasă este de asemenea un păcat major. Dumnezeu/Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) a spus:

«...feriți-vă de vorba strâmbă...»

(Sura Hajj 22:30)

16) Să nu ascundeți dovezile, pentru că acesta este un păcat major. Dumnezeu/Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) spune:

«Nu refuzați să depuneți mărturie, căci cel care refuză păcătuiește în inima lui. Dumnezeu este Cunoscător a ceea ce făptuiți. »

(Sura Al-Baqarah 2:283)

17) A bea vin este un păcat major pentru că Dumnezeu/Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) l-a interzis în următorul verset din Sfântul Coran:

«Când te întreabă despre vin și jocul de noroc, spune-le: “În amândouă, oamenii află un mare păcat, însă și un câștig, însă păcatul le este cu mult mai mare decât câștigul.»

(Sura Al-Baqarah 2:219)

18) A nu efectua rugăciunile, în mod voit, este un păcat major.

19) Neefectuarea oricărui act religios care este obligatoriu constituie un păcat major. Profetul (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!) a spus:

«Cel care nu efectuează în mod intenționat rugăciunile se află departe de protecția lui Dumnezeu/Allah și a Trimisului

Său(Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!).»

20) Nerespectarea unui jurământ este de asemenea un păcat major. Dumnezeu/Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) a spus:

«Cei care încalcă legământul încheiat cu Dumnezeu, cei care rup legăturile pe care Dumnezeu le-a poruncit să le păzească, cei care seamănă stricăciune pe pământ, aceia sunt pierduți!»

(Sura Al-Baqarah 2:27)

21) A rupe legăturile cu rudele este unul dintre păcatele majore. În versetul coranic următor Dumnezeu/Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) spune:

«...rupând ceea ce Dumnezeu a poruncit să se țină...»

(Sura Ar-Ra'd 13:25)

Când Imamul Jafar as-Sadiq (Pacea fie asupra sa!) a terminat de spus aceste lucruri, cel care a relatat acest *hadith*, Umru bin Abid, s-a ridicat și în timp ce ieșea, s-a oprit și a spus: „Cu siguranță, cel care nu urmează călăuzirea Imamilor (Pacea fie asupra lor!) și urmează opiniile personale va fi osândit.” Asta înseamnă că cei care refuză să-i urmeze pe Imami (Pacea fie asupra lor!) se află pe o cale greșită.

A doua tradiție

Ibn Mehbub a menționat în cartea sa, *Sahih*, că împreună cu companionii săi a scris o scrisoare Imamului Rida (Pacea fie asupra sa!), în care-l întreba pe acesta care este numărul păcatelor majore și care este modalitatea de a stabili „gravitatea” acestora. Respectabilul Imam a răspuns astfel:

„Păcatele majore sunt acele păcate în cazul cărora celor care le comit li s-a promis focul (Iadului). Dacă un credincios se înfrânează de la acestea, sau dacă se căiește de acestea, Dumnezeu/Allah îi va ierta aceste păcate. Există șapte astfel de păcate pentru care s-a promis pedeapsa (divină).

1. A-i omorî pe cei a căror ucidere este interzisă.
2. Neascultarea față de părinți.
3. Acceptarea cametei.
4. Reîntoarcerea la ignoranță după emigrare (*hijrat*).
5. Acuzarea unei femei cinstite (nevinovate) de adulter.
6. Cheltuirea (folosirea) proprietății orfanilor în mod nedrept.
7. Dezertarea de pe câmpul de luptă.”

(Wasa'il ul-Şia)

A treia tradiție

Abu Samit a relatat că Imamul as-Sadiq (Pacea fie asupra sa!) a spus:

„Păcatele majore sunt:

1. A asocia pe cineva cu (a atribui parteneri lui) Dumnezeu/Allah.
2. Omorârea unei persoane a cărei ucidere este interzisă de *şari'a*.
3. Dobândirea în mod nedrept a proprietății orfanilor.
4. Neascultarea față de părinți.
5. A acuza în mod mincinos o femeie nevinovată (cinstită) de adulter.
6. A fugi (cu lașitate) de pe câmpul de luptă.
7. A respinge oricare dintre obligațiile religioase promulgate de Dumnezeu/Allah.”

Abdur Rahman Ibn Kathir a relatat că același Masum (Pacea fie asupra sa!) a spus:

„Nerecunoașterea (nerespectarea) drepturilor noastre (ale celor din Ahlul-Beyt) este un păcat major.”

Abi Khadija a citat o tradiție (*hadith*) care spune că:

„A-i atribui vreo minciună Profetului (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!) și Imamilor (Pacea fie asupra lor!) este socotit unul dintre păcatele majore.”

Saduq (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că: „A priva pe cineva de drepturile sale (de acele lucruri la care are dreptul) prin nementionarea sa în testamentul cuiva este un păcat major.”

Cartea *Kanzul Ummal* a menționat într-o tradiție faptul că:

„Vărsarea de sânge în preajma Sfintei Kaba este un păcat major.”

Acest lucru se datorează faptului că Dumnezeu/Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) a poruncit ca ea să fie un sanctuar împrejmuit și apărat.”

A patra tradiție

În cartea *Uyun al-Akhbar ar-Rid'a* (Pacea fie asupra sa!) există o tradiție citată de Fazl Ibn Șazan. El citează de la naratori de încredere și care au autoritate, că Imamul Rida (Pacea fie asupra sa!) i-a scris o scrisoare lui Mamun, în care interzicea următoarele fapte păcătoase, pentru că sunt păcate majore:

- 1) A-i omorî pe cei a căror ucidere este interzisă de Dumnezeu/Allah (Slăvit fie Preaînaltul!).
- 2) Adulterul
- 3) Furtul
- 4) Băutul vinului
- 5) Neascultarea de părinți
- 6) Fuga de pe câmpul de luptă (în timpul *Jihad*-ului)

- 7) Uzurparea averii orfanilor
- 8) Consumarea animalelor moarte (animalele care nu au fost sacrificate în manieră islamică), a sângelui și a porcinelor, fără a fi constrâns de ceva.
- 9) Acceptarea cametei atunci când aceasta este evidentă.
- 10) Folosirea averii interzise (*haram*)
- 11) Jocurile de noroc
- 12) Înșelătoria în negoț prin folosirea cântarelor incorecte
- 13) Acuzarea femeilor cinstite (nevinovate) de adulter
- 14) Homosexualitatea
- 15) A deznădăjdui cu privire la îndurarea lui Dumnezeu/Allah (Slăvit fie Preaînaltul!).
- 16) A nu te teme de pedeapsa divină
- 17) Nerecunoașterea darurilor primite de la Dumnezeu/Allah (Slăvit fie Preaînaltul!)
- 18) Cooperarea cu asupritorii
- 19) A te asocia cu cei asupritori
- 20) Depunerea unui jurământ mincinos
- 21) A bloca drepturile (cuiva) fără niciun motiv întemeiat și fără a fi constrâns de ceva
- 22) Minciuna
- 23) Mândria (aroganța)
- 24) Risipirea avutului
- 25) A cheltui într-un mod care este nepermis de Dumnezeu/Allah (Slăvit fie Preaînaltul!)
- 26) A trăda încrederea cuiva
- 27) A considera pelerinajul Hajj la Sfânta Kaba ca fiind neimportant
- 28) A lupta împotriva prietenilor (celor dedicați) lui Dumnezeu/Allah (Slăvit fie Preaînaltul!)
- 29) A te distra cu preocupări deșarte (cum ar fi muzica)
- 30) A persista în păcate

Înșă'Allah / Cu voia lui Dumnezeu, aceste tradiții vor fi explicate la momentul potrivit.

O problemă dificilă și soluția pentru ea

Unii ridică următoarele obiecții privitoare la subiectul păcatelor majore:

1. De ce Coranul nu explică în detaliu un subiect atât de important cum este cel al păcatelor majore?
2. De ce există relatări contradictorii rămase de la *Masumin* (cei infailibili - Pacea fie asupra lor!) cu privire la păcatele majore? Unele tradiții menționează că păcatele majore sunt în număr de cinci, altele prezintă un număr de șapte păcate mari, altele de nouă, de douăzeci și unu, sau de treizeci și unu. Una dintre tradițiile relatate de Ibn Abbas spune că numărul total al păcatelor majore este de șapte sute șapte. Să analizăm aceste obiecții pentru a putea oferi răspunsurile potrivite.

Răspuns la prima obiecție

Este un har al lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) că nu a menționat numărul total al păcatelor majore în Sfântul Coran. În spatele acestui lucru se ascunde înțelepciunea Sa. Să presupunem că numărul exact al păcatelor majore ar fi fost menționat în Coran. Atunci oamenii s-ar fi înfrânat doar de la aceste păcate. Ei ar fi comis nestingheriți alte păcate, gândindu-se că nu fac nimic împotriva Cărții Sfinte. În acest fel, ei ar fi fost încurajați să săvârșescă alte tipuri de fărădelegi. De aceea, Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) le-a poruncit creaturilor Sale să evite chiar și păcatele mici. Asta este pentru că, dacă cineva nu acordă atenție păcatelor mici, încetul cu încetul el va fi atras către păcatele majore.

A persista în săvârșirea păcatelor mici este echivalent cu a comite un păcat major

Este cunoscut faptul că dacă cineva comite în mod repetat un păcat mic, el va deveni în cele din urmă predispus la o pedeapsă mai mare. Inșa'Allah / Cu voia lui Dumnezeu, vom explica în detaliu păcatele minore în capitolul „Persistența în săvârșirea păcatelor mici”.

Prin faptul că nu a specificat numărul păcatelor majore, Atotputernicul Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) Și-a revărsat bunătatea Sa asupra oamenilor. Dacă numărul lor ar fi menționat cu exactitate, oamenii ar avea tendința să se înfrâneze în special de la aceste păcate. Ei ar fi înclinați să nesocotească celelalte păcate și să se complacă în ele, subestimându-le gravitatea. După o anumită perioadă de timp, complacerea în astfel de păcate îi va face pe oameni să capete destulă îndrăzneală pentru a săvârși și alte tipuri de nelegiuiri. Din această cauză Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) le-a poruncit creaturilor Sale să evite toate tipurile de păcate, pentru că, nesocotirea păcatele minore îi va atrage treptat către păcatele majore. Este într-adevăr un har al lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) că prin faptul că ne încurajează să ne înfrânăm de la toate tipurile de păcate, El ne protejează de cele mai groaznice dintre ele.

Un alt lucru important și subtil care ar trebui subliniat este faptul că a considera un păcat minor ca fiind mic este în sine un păcat major. Niciun păcat nu poate fi considerat neînsemnat și lipsit de importanță. Acest lucru va fi de asemenea explicat mai târziu.

Lipsa răsplății divine (*Tawab*)

Cel care comite un păcat mic este lipsit de răsplata (*tawab*) pe care ar fi meritat-o, dacă s-ar fi înfrânat de la el. De asemenea, fiecare păcat are anumite repercusiuni dăunătoare. Așadar, ceea ce

se întâmplă este că cel care comite în mod repetat păcate mici va deveni încetul cu încetul predispus la săvârșirea păcatelor majore. Pe de altă parte, cel care se înfrânează de la asemenea păcate devine beneficiarul binecuvântărilor lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!). Pe lângă aceasta, celui care evită păcatele majore, păcatele minore îi vor fi iertate în mod firesc. Așadar, cel care persistă în păcate minore va fi nefericit de două ori. El nu va avea parte de răsplata (*tawab*) care este acordată pentru evitarea acestor păcate și în al doilea rând, va fi privat de dreptul de a primi iertarea lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) pentru aceste păcate.

Acest adevăr a fost enunțat în următoarea tradiție (*hadith*) de la un Masum (Pacea fie asupra sa!):

„Fie ca Dumnezeu/Allah să ierte păcatele păcătoșilor. Acești oameni sunt cu siguranță lipsiți de răsplata (tawab) pentru faptele bune.”

Trebuie să ne raportăm la cei din Familia Profetului / *Ahlul-Beyt* (Pacea fie asupra lor!)

Putem menționa aici că un alt subiect care este tratat pe scurt în Coran, dar care este dezvoltat și aprofundat de Profet (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!) și de Imami (Pacea fie asupra lor!) se referă la autoritatea pe care o au cei din Familia Profetului / *Ahlul-Beyt* (Pacea fie asupra lor!), ca reprezentanți ai lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) pe pământ, pentru a-i învăța pe oameni și pentru a le arăta acestora legile lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) cu privire la ceea ce este corect și la ceea ce este greșit.

Chiar Dumnezeu / Allah Atotputernicul spune:

„Noi am pogorât asupra ta amintirea ca tu să spui deslușit oamenilor ceea ce le-a fost pogorât. Poate vor chibzui!”

(Surah An-Nahl 16:44)

Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) a făcut ca urmarea Familiei Profetului / *Ahlul-Beyt* (Pacea fie asupra lor!) să fie un lucru obligatoriu. El poruncește în Sfântul Coran:

„Dacă voi nu știți, întrebați-i, atunci, pe oamenii Amintirii.”

(Surah An-Nahl 16:43)

Cei din Familia Profetului / *Ahlul-Beyt* (a.s.) sunt oamenii amintirii (*Ahl‘ul-Zikr*)

Ne-au fost transmise numeroase tradiții care afirmă în mod explicit faptul că „oamenii amintirii” (*Ahl‘ul-Zikr*) menționați în Coran sunt cei din Familia Profetului / *Ahlul-Beyt* (Pacea fie asupra lor!). O astfel de tradiție (*hadith*) este afirmația pe care Imamul Rida (Pacea fie asupra sa!) a făcut-o la curtea lui Mamun:

„Noi suntem *Ahl‘ul-Zikr*.”

Savanții sunniți prezenți la acea reuniune au obiectat împotriva acestei afirmații și au spus că expresia „oamenii amintirii” (*Ahl‘ul-Zikr*) din Coran se referă la creștini și la evrei, iar *Zikr* se referă la Biblie (*Injil*) și la Tora (*Taurat*). Imamul Rida (Pacea fie asupra sa!) le-a răspuns:

„Slăvit fie Dumnezeu / Allah! Cum este posibil așa ceva? Cum ar putea Dumnezeu / Allah să le poruncească musulmanilor să-i urmeze pe învățații creștini și evrei? Dacă-i urmăm pe aceștia, ei vor considera că religia lor este cea adevărată și că este mai bună decât islamul și ne vor chema să urmăm punctul lor de vedere. Veți accepta această invitație?”

(Uyun al-Akhbar ar-Rid’a)

Mamun a intervenit cu întrebarea: „Poți să-ți susții afirmația cu o dovadă coranică?” Imamul i-a răspuns:

„Da, *Zikr* se referă la Profet (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!), iar noi suntem oamenii săi

(Ahl). Pentru a-mi dovedi punctul de vedere, citez următorul verset (ayat):

„Temeți-vă de Dumnezeu, voi cei dăruți cu minte și care credeți! Dumnezeu a pogorât asupra voastră o amintire (zikr), un trimis vă recită versetele deslușite ale lui Dumnezeu...”

(Sura at-Talaq 65:10-11)

Şahristani, un savant sunnit, a relatat că Imamii Jafar as-Sadiq (Pacea fie asupra sa!) și Hazrat Ali (Pacea fie asupra sa!) au spus:

„Noi suntem oamenii amintirii (Ahl‘ul-Zikr).”

Un alt argument este că, din moment ce Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) a menționat în Coran doar pe scurt multe subiecte importante, El trebuie să fi ales un punct de referință pentru călăuzirea oamenilor, care să ofere o explicație detaliată a acestui subiect. Iar acest punct de referință este, fără îndoială, reprezentat de acei descendenți ai lui Muhammad (Ali Muhammad) cărora Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) le-a încredințat cunoașterea și tainele Sale, care nu sunt cunoscute de nicio altă creatură de-a Sa. Cei care doresc să găsească cunoașterea și adevărul vor depinde întotdeauna de *Ahlul-Beyt* (Pacea fie asupra lor!) și vor rămâne atașați de ei, cu dragoste și devotament. Iar acest devotament pentru cei din *Ahlul-Beyt* (Pacea fie asupra lor!) este în sine o binecuvântare care atrage după sine răsplata și îndurarea lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!).

Răspuns pentru a doua obiecție

Din tradițiile (*hadith*-urile) Imamilor neprihăniți (Pacea fie asupra lor!) este clar faptul că ei nu menționează numărul exact al păcatelor majore, nici nu le descriu în detaliu pe acestea. Faptul că ei arată modalitatea de stabilire dacă o anumită faptă este un păcat major sau nu, este exemplificat prin tradiția pe care am menționat-o deja, transmisă de Imamul as-Sadiq (Pacea fie asupra sa!):

„Păcatele majore sunt acele păcate în cazul cărora Dumnezeu/Allah i-a promis focul Iadului celui care le comite.”

Motivul pentru care Imamul (Pacea fie asupra sa!) nu a specificat care sunt acestea este același pe care l-am spus mai devreme, când am răspuns la prima obiecție.

Unele păcate majore sunt incluse în altele

Cei din *Ahlul-Beyt* (Pacea fie asupra lor!) nu au specificat unele păcate, pentru că ele sunt incluse în sfera mai largă a unui păcat despre care au spus că este păcat major. Prin urmare, acestea nu sunt menționate separat. Abid bin Zorara relatează că Imamul Jafar as-Sadiq (Pacea fie asupra sa!) a spus:

„Păcatele majore care sunt menționate în cartea lui Ali (Pacea fie asupra sa!) sunt șapte:

- 1) A nu crede în existența lui Dumnezeu/Allah (Slăvit fie Preaînaltul!).
- 2) A ucide un credincios pe nedrept.
- 3) A nu asculta de părinți.
- 4) Acceptarea cametei, când aceasta este evidentă (clară).
- 5) A lua în mod nedrept averea care aparține orfanilor.
- 6) A fugi de pe câmpul de luptă în timpul *Jihad*-ului.
- 7) Întoarcerea la necredință după acceptarea islamului.”

Naratorul a întrebat: „Acestea toate sunt cele mai mari păcate?”. „Da”, i-a răspuns Imamul (Pacea fie asupra sa!). Apoi naratorul a întrebat: „Ce este un păcat mai mare: să iei cu forța un dirham (monedă de argint) de la un orfan, sau să neglijezi rugăciunea?” Imamul (Pacea fie asupra sa!) i-a răspuns:

„Neglijarea rugăciunilor este, prin comparație, un păcat mai mare.”

„De ce nu ai inclus neglijarea rugăciunilor printre păcatele majore?” Ca răspuns, Imamul (Pacea fie asupra sa!) l-a întrebat:

„Care a fost primul mare păcat pe care l-am menționat? Necredința în Dumnezeu / Allah.”

El a continuat:

„Omiterea rugăciunilor este la fel ca necredința.”

Așadar, el nu a menționat separat neglijarea rugăciunilor, ca un păcat major.

(Wasa'ilul-Şia)

Este clar din discuția precedentă că nu există nicio tradiție (*hadith*) de la Ma'sumin (Pacea fie asupra lor!) care să limiteze numărul păcatelor majore. Prin urmare, putem spune că niciuna dintre tradiții nu este exhaustivă în specificarea numărului total al păcatelor majore.

Cu toate acestea, dacă studiem cu atenție cartea *Sahifa*, a lui Abdul Azim Hasani, putem trage concluzia că în tradiția relatată de Umru bin Abid, Imamul Jafar as-Sadiq (Pacea fie asupra sa!) a vorbit de un număr de douăzeci și unu de păcate majore menționate în Sfântul Coran. Umru ibn Abid a plecat în grabă după întâlnirea cu Imamul (Pacea fie asupra sa!). Dacă ar fi avut răbdarea să asculte, poate că Imamul (Pacea fie asupra sa!) ar fi continuat să dezvolte acest subiect, explicându-i mai mult.

Aș vrea să le aduc la cunoștință cititorilor că vom explica în detaliu doar acele păcate despre care s-a dovedit că sunt majore. Asta nu înseamnă că toate celelalte păcate, care nu sunt menționate în această carte, nu sunt majore. Ci păcatele care nu sunt decretate ca fiind majore sunt menționate pe scurt.

Nici măcar nu este dovedit faptul că acestea sunt păcate mici. Așadar, oamenii evlavioși trebuie să fie prevăzători și să se înfrâneze chiar și de la aceste păcate. Există întotdeauna posibilitatea ca păcatul pe care noi îl considerăm mic, să fie, în realitate, unul major. Noi suntem însă amăgiți de faptul că gravitatea sa nu ni s-a dovedit. Vom continua explicând în detaliu acele păcate despre care s-a dovedit că sunt păcate majore.

Capitolul 3

Primul păcat major: *Şirk* (Politeismul)

Şirk – Politeismul: a asocia pe cineva sau ceva cu Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!)

Primul dintre păcatele majore este de a asocia pe cineva sau ceva cu Dumnezeu/Allah (Slăvit fie Preaînaltul!). Aceasta înseamnă a-I atribui lui Dumnezeu/Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) parteneri. În ceea ce priveşte păcatul *şirk*, ni s-au transmis tradiţii (*hadith-uri*) clare, atât de la Profet (Pacea şi binecuvântările lui Allah fie asupra sa şi a familiei sale curate!), cât şi de la Hazrat Ali (Pacea fie asupra sa!), de la Imamul Jafar as-Sadiq (Pacea fie asupra sa!), de la Imamul al-Kadhim (Pacea fie asupra sa!), de la Imamul Rida (Pacea fie asupra sa!) şi de la Imamul Jawad (Pacea fie asupra sa!).

Imamul Jafar as-Sadiq (a.s.) spune:

„Cel mai grav dintre păcatele majore este a-I atribui parteneri lui Dumnezeu/Allah.”

(Wasa'ilul-Şia)

Următorul verset din Sfântul Coran afirmă că:

„Dumnezeu nu iartă să-I fie alăturaţi alţii, însă El iartă cui voieşte păcate mai puţin grele decât acesta. Cel care Îi alătură lui Dumnezeu pe alţii, săvârşeşte un păcat cumplit.”

(Sura an-Nisa' 4:48)

Aceasta înseamnă că pentru cel care moare fiind politeist, nu există nicio şansă ca să fie mântuit, deşi s-ar putea ca Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) să ierte pe oricine dintre cei care au comis alte păcate. Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) spune:

„Dumnezeu le opreşte Raiul celor care-i alătură pe alţii lui Dumnezeu. Limanul lor va fi Focul. Cei nedrepti nu au ajutoare.”

(Sura al-Ma'ida 5:72)

De asemenea, Sfântul Coran mai spune:

„O, fiul meu! Nu alătura pe nimeni lui Dumnezeu. Închinăciunea la idoli este o nelegiuire grozavă.”

(Sura Luqman 31:13)

„Cel care Îi alătură lui Dumnezeu pe alții, săvârșește un păcat cumplit.”

(Sura an-Nisa' 4:48)

Fiecare musulman știe foarte bine că păcatul *șirk* este un păcat major, astfel că nu este necesar să cităm versetele (*ayat*) coranice și tradițiile transmise de Ma'sumin (Pacea fie asupra lor!) privitoare la aceasta. Cu toate acestea, întrucât este important să înțelegem adevărata semnificație a termenului *șirk*, vom cita afirmațiile cele mai relevante, pentru ca oamenii să se ferească de această infamie. Sfântul Coran spune:

„Închinați-vă lui Dumnezeu! Nu-i alăturați nimic!”

(Sura an-Nisa' 4:36)

Mușrik (politeist) este antonimul lui *muwahhid* (monoteist). *Tawhid*-ul (credința în unicitatea lui Dumnezeu) este stâlpul principal al religiei. El cuprinde mai multe aspecte. De asemenea, există mai multe feluri de *șirk*:

- 1) *Tawhid* și *șirk* în ceea ce privește Esența (Natura) lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!)
- 2) *Tawhid* și *șirk* cu privire la Atributele lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!)
- 3) *Tawhid* și *șirk* în acțiuni
- 4) *Tawhid* și *șirk* în ascultare (supunere)
- 5) *Tawhid* și *șirk* în adorare (închinare)

Fie ca Dumnezeu /Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) să ne dea *tawfiq* pentru a discuta aceste aspecte diferite în detaliu.

***Tawhid* în ceea ce privește Esența lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!)**

Tawhid cu privire la Esența lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) înseamnă mărturisirea faptului că Esența Domnului lumilor este una și că El este Veșnic. El este Inițiatorul fiecărei acțiuni sau fenomen, fie că acesta poate fi perceput de simțuri, sau nu. Nu există altă cauză sau origine, în afară de El. A crede în existența mai multor origini constituie *şirk*. Adepții zoroastrismului cred în existența o două forțe în Univers, ambele fiind egale și eterne. Una este bună, cealaltă este rea. Zeul binelui este Yazdan, iar zeul răului este Ahriman. Următorul verset (*ayat*) din Sfântul Coran reprezintă o respingere clară a acestei ipoteze false:

„Spune: «*Totul este de la Dumnezeu!*»”

(Surah an-Nisa’ 4:78)

Afirmația dualiștilor poate fi respinsă cu o singură frază, aceea că nu există nicio altă divinitate în afară de Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!), Care există din veșnicie. Tot ceea ce a existat în trecut, tot ceea ce există în prezent și tot ce va exista în viitor este bun. Sau putem spune cel puțin că binele predomină asupra răului și că răul nu are putere asupra binelui.

Cu toate acestea, dacă vom continua să explicăm toate aceste lucruri în detaliu, ne vom îndepărta de la subiectul discuției noastre.

Creștinii sunt și ei politeiști

Creștinii cred în Trinitatea Dumnezeirii: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Ei cred că fiecare dintre ei are o calitate deosebită și că împreună constituie Dumnezeirea. Coranul critică aserțiunea lor astfel:

„Cei care spun: «Dumnezeu este al treilea din trei» sunt tăgăduitori. Nu este dumnezeu afară de Dumnezeu, Unul.”

(Sura al-Ma'ida 5:73)

Sfântul Coran afirmă clar că Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) nu este o treime. El este Unicul și Singurul Dumnezeu.

Credința în Trinitate nu le aparține doar creștinilor. Hindușii și budiștii aderă la ea.

Închinarea la idoli este politeism

Unii oameni susțin că există zei pentru fiecare fenomen. Adică există un zeu al vântului, un zeu al mării, etc. Aceasta este o altă formă de politeism. Acești oameni cred că lucrurile create sunt opera mai multor zei. Acești idolatri și politeiști se închină mai multor zeități. Credința lor politeistă a fost, de asemenea, criticată în Sfântul Coran:

„Mai mulți stăpâni răzlețiți vă sunt mai buni decât Dumnezeu, Unul, Biruitorul?”

(Sura Yusuf 12:39)

Tawhid cu privire la Atributele lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!)

Tawhid în ceea ce privește Atributele lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) reprezintă conștientizarea și înțelegerea faptului că atributele pozitive ale lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) și Esența Sa au un singur și același sens și nu mai multe sensuri diferite. Atributele divine cum ar fi veșnicia divină, cunoașterea divină și puterea divină sunt același lucru cu Esența Sa, fără să existe nicio dualitate între Esența Sa și Atributele Sale.

Acest concept trebuie evidențiat în mod clar de faptul că Dumnezeu / Allah, Atotputernicul și Preaînaltul, a folosit unele dintre numele Sale pentru creaturilor Sale și deși numele sunt comune atât Creatorului, cât și creaturilor, semnificația acestora este complet diferită. De exemplu, când spunem că Zaid (o anumită persoană) are cunoștințe, numele „cel care cunoaște” este comun atât Creatorului, cât și creaturii. Dar în cazul lui Zaid, acest lucru implică faptul că această calitate a fost dobândită într-o măsură limitată, prin harul lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) la un moment dat, înaintea căruia el nu a deținut-o. Este de asemenea posibil ca el să-și piardă această însușire într-o fază ulterioară, dar pentru Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) acest atribut înseamnă că El este Cunooscătorul tuturor lucrurilor trecute, prezente și viitoare. El cunoaște ceea ce este în ceruri și pe pământ și nici măcar ceva de mărimea unui atom, sau chiar mai mic decât acesta, nu poate să-I scape. Cunoașterea Sa este atotcuprinzătoare. Dacă vom considera Atributele lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) ca pe niște calități independente de Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!), așa cum sunt acestea în cazul creaturilor, atunci vom comite *şirk*. Prin urmare, credința Aşari este absolut falsă în această privință.

Toate calitățile creaturilor sunt de la Creator

Adevăratul *Tawhid* constă în considerarea tuturor calităților creaturilor ca fiind de la Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!), Creatorul. Credința noastră este că toate calitățile pe care le posedă Profeții și Imamii le-au fost date de Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!), prin harul Său. Ei nu au ajuns să dobândească aceste calități prin ei înșiși, ci Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) le-a dăruit o cunoaștere superioară, un caracter, o putere și o morală desăvârșită și i-a ridicat în rang.

Prin urmare, tot ceea ce există nu a luat ființă de la sine, ci fiecare lucru este dependent de Creatorul universului. Toate calitățile creaturilor le-au fost date acestora de Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!). Dacă Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) dorește acest lucru, El le va înmulți calitățile și le va asigura mijloacele de trai.

Lăudându-ne pe noi înșine fără să știm

O persoană cu discernământ înțelege că însușirile noastre bune nu sunt ale noastre și că noi nu suntem capabili să dobândim asemenea calități fără ajutorul divin. Totuși, câteodată, din greșeală, ne prezentăm aptitudinile ca „știința mea, puterea mea, intenția mea, averea mea, etc.”. În loc, cineva ar trebui să spună: „știința care mi-a fost dăruită de Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!), puterea care mi-a fost dată de Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!), intenția mea, care a fost susținută de Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!), averea mea, care este de la Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!).” Această înțelegere permanentă a faptului că tot ceea ce avem este mulțumită harului lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) reprezintă adevăratul *Tawhid*.

Cineva poate să fie un credincios adevărat în Unicitatea lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!), dacă atât cuvintele, cât și faptele sale sunt în concordanță unele cu altele. O astfel de persoană este mai smerită și mai umilă când I se adresează Creatorului său și se teme mereu de păcat și de o atitudine nerecunoscătoare. O altă caracteristică distinctă a unei astfel de persoane este că ei nu-i place niciodată să fie lăudată de alții.

Cei evlavioși se tem de laude

Căpetenia credincioșilor, Ali (Pacea fie asupra sa!) spune următoarele într-una din predicile sale, în care descrie calitățile celor evlavioși,:

„Dacă vreunul dintre ei este lăudat, se teme de ceea ce se spune despre el și spune: «Eu mă cunosc mai bine decât oricine altcineva, iar Domnul meu mă cunoaște mai bine decât mă cunosc eu. O, Dumnezeu, nu mă judeca după ceea ce spun ei, ci fă-mă mai bun decât cred ei despre mine și iartă-mi mie ceea ce ei nu știu (din păcatele mele).»”

(Nahjul Balagha: Predica 192. A se vedea și traducerea lui George Grigore, Predica 193, p. 294)

Nu există nimeni care să fie părtaș la Atributele Divine

Cel care crede cu adevărat în *Tawhid* nu-I atribuie niciun partener lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!), nici nu laudă pe nimeni în modul în care este lăudat Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!). El repetă în fiecare zi: „*SubhanAllah*” (Slăvit fie (doar) Dumnezeu / Allah!]. Aceasta implică faptul că el nu consideră că este potrivit să slăvească pe nimeni, sau nimic, în afară de Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!). Când spune: „*Alhamdu lil-Lah*” (Lauda Îi aparține doar lui Dumnezeu / Allah – Slăvit fie Preaînaltul!), el face aluzie la faptul că toată lauda este doar pentru Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!). Nimeni nu merită să fie lăudat și slăvit mai mult decât Unicul și Singurul Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!).

Câteva precizări

Când cineva devine un *muwahhid* (credincios în Unicitatea lui Dumnezeu / Allah – Slăvit fie Preaînaltul!) adevărat, el nu consideră pe nimeni ca deținând cu adevărat calitățile perfecte. Toate aceste calități sunt dependente de Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!), Care este Unic și absolut Independent. Sfântul Coran spune:

„O, voi oameni! Voi sunteți săraci înaintea lui Dumnezeu, iar Dumnezeu este Bogatul, Lăudatul.”

(Sura Fatir 35:15)

Acesta este motivul pentru care cei evlavioși se abțin să se laude pe sine și se tem de laudele celorlalți la adresa lor. Ali (Pacea fie asupra sa!) a menționat acest lucru în predica citată mai sus. Și noi trebuie să ne înfrânăm de la cuvinte care implică independența omului față de Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) și trebuie mai degrabă să-i atribuim Lui unicitatea. De exemplu, nu ar trebui să spunem: „Am cutare și cutare calitate.”

Un *hadith* al Profetului (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!)

Odată, un om s-a apropiat de ușa nobilului profet Muhammad Mustafa (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!) și a bătut la aceasta. Nobilul Profet (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!) a întrebat cine este. Persoana respectivă a răspuns: „Eu”. Profetul (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!) a ieșit și a spus: „Cine a fost cel care a spus «eu»? Să știți că în afară de Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!), nimeni nu este îndreptățit să folosească acest cuvânt. Dumnezeu / Allah (Slăvit

fie Preaînaltul!) spune despre Sine: «Eu sunt Puternicul, Eu sunt Cel Care pedepsește.»”

Core (Qarun) a devenit politeist

Core (Qarun) a devenit politeist pentru că a îndrăznit să spună că tot ceea ce ajunsese să posede se datora cunoștințelor sale de alchimie. Astfel, atunci când Core (Qarun) s-a făcut pe sine părtaș la Atributele Divine pe care le posedă Unicul și Singurul Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!), El a spus:

„Nu știa oare că Dumnezeu a nimicit înaintea lui leaturi mult mai tari ca putere și mult mai mari ca număr?”

(Sura al-Qasas 28:78)

Mai târziu, vedem că Core (Qarun) nu a putut să se salveze pe sine de la distrugere, deși a pretins că are forță și putere. Așadar, trebuie să înțelegem că orice calitate a creaturilor nu este a lor, ci le-a fost dată de Atotputernicul Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!).

Tawhid și Șirk cu privire la acțiunile lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!)

Tawhid cu privire la acțiunile lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) înseamnă că avem convingerea că Domnul și Stăpânul oricărei forme de viață, fie ea materială sau spirituală, este Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!). El Singur controlează și orânduiește viața. Trebuie de asemenea să avem convingerea că Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) nu are pe nimeni cu care să împartă stăpânirea și controlul. Autoritatea Sa se întinde pe întreg pământul și în ceruri. Nimeni nu este părtaș al Lui în această privință.

Aşa cum spune Coranul:

„Dumnezeu este Cel ce a creat şapte ceruri şi pământul deopotrivă cu ele. Porunca pogoară între ele ca să ştiţi că Dumnezeu are putere asupra tuturor şi asupra tuturor se întinde ştiinţa Sa.”

(Sura at-Talaq 65:12)

Trebuie să mărturisim că Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) este Creatorul cerurilor. Trebuie să avem o credinţă fermă că El este Cel Care a creat nenumăratele stele. Numărul lor nu a fost stabilit nici până în ziua de astăzi. Ştiinţa modernă a estimat că există aproximativ zece milioane de stele, fiecare dintre ele putând fi locuită într-un mod similar cu pământul. Fiecare dintre ele posedă o lumină diferită şi toate se rotesc pe orbitele lor, fără să se ciocnească cu alte corpuri cereşti.

„Şi stelele vă sunt supuse vouă la Porunca Lui.”

(Sura an-Nahl 16:12)

Una dintre aceste stele este Soarele, al cărui volum este de 1,3 milioane de ori mai mare decât cel al Pământului nostru. I s-a conferit o lumină atât de puternică, care în doar câteva secunde poate traversa distanţa dintre Soare şi Pământ. Pământul este luminat de lumina solară, iar viaţa pe Pământ este menţinută prin hrana pe care o primeşte de la această lumină. Slava Îi aparţine doar lui Dumnezeu / Allah, Creatorul Atotputernic.

Miriada culorilor din apa incoloră

Dumnezeu /Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) Cel Unic este Cel Care a făcut să crească plantele şi copacii din străfundul pământului.

Aceste plante poartă flori care au miros și culoare. Frunzele verzi ale copacilor și vegetația plină de culori nu reprezintă nimic altceva decât puterea incomparabilă a Creatorului. Creatorul le-a mai dăruit ființelor umane capacitatea de a vedea și de a aprecia plantele colorate și roadele florilor.

Prin urmare, omul trebuie să mediteze la Creatorul Care a făcut să existe toate acestea. Omul mai trebuie să-L recunoască și pe Cel Care l-a creat pe el.

Cine despică sămânța?

Stăpânul universului este Cel Care face ca sămânța să se crape. O parte din ea crește înspre interiorul pământului și devine rădăcină. Rădăcina absoarbe hrana din pământ și o furnizează corpului plantei. Plumula se transformă în tulpină și poartă frunze. Aceste frunze ajută la procesarea hranei furnizate de rădăcină. Treptat, planta va aduce flori colorate și frumos mirositoare și fructe gustoase. Toate acestea sunt făcute să prindă viață prin combinarea pământului, a aerului și a apei, combinația acestor trei lucruri furnizând diferite feluri de gusturi, mirosuri și culori. Oamenii au fost creați să fie capabili să distingă miriada gusturilor și a culorilor, pentru ca astfel să poată aprecia darurile lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) și pentru a-L cunoaște pe Creatorul lor.

În trei întunecimi

Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) este acea Ființă incomparabilă Care se află la originea creației fiecărui animal, din sperma impură. Ființa umană este zămislită în învelișul alcătuit din trei straturi al pântecelui. Apoi i se dăruiește intelectul care poate să deosebească lucrurile, făcându-l capabil să cugete la calitățile și la semnele lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) și de

asemenea, să se compare pe sine cu celelalte creaturi, cu ajutorul ochiului interior.

Lapte nutritiv din sângele impur

Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) este Cel Care a creat laptele din sângele roșu impur și l-a făcut să curgă prin glandele mamare ale animalelor și ale oamenilor, pentru a ajunge în gâttelejul puilor și al pruncilor.

„Voi aflați o învățătură și în dobitoacele voastre. Noi vă adăpăm cu ceea ce în burțile lor se află între mistuitură și sânge: un lapte curat, plăcut celor care-l beau.”

(Sura an-Nahl 16:66)

Când copiii nu sunt încă capabili să digere hrana solidă, doar laptele îi hrănește, iar Cel Care a furnizat acest lapte este Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!). El este Cel Care a dăruit fiecare lucru folositor.

„Spune: «Totul este de la Dumnezeu!»”

(Sura an-Nisa’ 4:78)

Dumnezeu / Allah este Cel Care asigură mijloacele de trai și Cel Care acceptă faptele

Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) este Cel Care menține în viață toate creaturile vii. El Își revarsă darurile, fără plată, pentru toți. El asigură mijloacele de trai oricui dorește El, fără măsură. Îndurarea Sa nelimitată se revarsă asupra întregii Sale creații. El acceptă rugile tuturor celor care-L invocă pe El și îndepărtează greutățile oricui dorește El.

Credința în *Tawhid*-ul absolut presupune înțelegerea deplină a semnificației frazei „**Nu există putere sau forță, decât de la Dumnezeu / Allah.**” Cu alte cuvinte, aceasta este esența expresiei *kalima* „**La ilaha illa-Allah.**” („Nu există altă divinitate în afară de Dumnezeu / Allah” – Slăvit fie Preaînaltul!).

Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) este cauza fiecărui fenomen

Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) este originea fiecărei ființe vii. El este originea însușirilor vieții date fiecărei creaturi. Caracteristicile întregii creații se manifestă prin Voința lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!). De aceea, nu este de mirare dacă o anumită calitate fixă a unui lucru este supusă unei schimbări bruște, dacă Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) dorește astfel. Așa cum s-a întâmplat în cazul focului aprins de Nimrod (Namrud), care a devenit rece prin Voia lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!). Detaliile referitoare la un astfel de fenomen vor fi explicate în paginile următoare.

Măreția puterii lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) nu are limite

Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!), Atotputernicul, este Cel Care vine în ajutorul celor aflați în nevoi și care-L imploră, oferă mângâiere celor aflați în suferințe și care strigă după ajutor, iar în mâinile Sale se află tot binele. „El este Dumnezeu / Allah, Creatorul, Făuritorul, Plăsmuitorul, Susținătorul, Dătătorul vieții și al morții, Cel Care revarsă binefacerile, Cel Care pedepsește, Cel Care acceptă rugăciunile, Cel Care este ascultat și lăudat. Numele și atributele lui Dumnezeu / Allah dovedesc măreția Sa. Expresia „*Rabbul Alamin*” (Domnul lumilor) este una centrală în ceea ce privește Numele divine. Intellectul și rațiunea sunt uluite atunci când trebuie să

înțeleagă atributele Sale, iar vorbirea și puterea de a ne exprima rămân încremenite în fața măreției Sale.”

(Almanac, pagina 149)

Sfântul Coran spune:

Spune: “Dacă marea ar fi cerneală pentru cuvintele Domnului meu, marea se va sfârși înainte să se sfârșească cuvintele Domnului meu, chiar dacă vom mai aduce încă pe atâta cerneală.

(Sura al-Kahf 18:109)

Puterea umană

Tot ceea ce poate realiza ființa umană este prin puterea, capacitatea, intelectul și voința care i-au fost dăruite de Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!). Cu ajutorul gândirii și prin perseverență, omul poate folosi aceste daruri pentru a distinge între bine și rău și pentru a săvârși faptele sale. Cel care nu cugetă la modelele care împodobesc ușile și pereții acestei lumi este lipsit de viață, la fel ca zidurile. Observarea creaturilor din jur luminează o minte inteligentă. Dar cel care nu cugetă, nu poate să-L cunoască pe Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) prin creaturile Sale și va respinge astfel existența lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!).

Există cineva care ar putea produce fructe dulci din lemnul copacilor? Posedă cineva capacitatea miraculoasă de a face să crească flori colorate din spini? El este acel Dumnezeu Pur și Perfect, Care prin planul și prin orânduiala Sa divină, a creat ziua și noaptea și a dat lumină soarelui și lunii.

El este un Împărat care nu poate fi comparat cu nimeni, care nu are nevoie nici de o constituție, nici de o comoară. El este acel Artist care nu are nevoie de vopsele sau de unelte pentru a crea.

El face ca izvoarele să țâșnească din pietre și ca ploaia să se coboare din nori. El creează miere din albină și mătase din viermele de mătase.

Dacă toate creaturile s-ar aduna să discute despre binefacerile lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) și ar continua așa până în Ziua Învierii (*Qiyama*), ele nu vor reuși să îndeplinească nici măcar o miime din această sarcină.

„Dacă veți număra binefacerile lui Dumnezeu, nu le veți putea ține socoteala. Dumnezeu este Iertător, Milostiv.”

(Sura an-Nahl 16:18)

Puterea umană este limitată de voința divină

Puterea și capacitatea tuturor oamenilor este limitată de hotărârea divină și de voința lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!). După cum putem vedea, se întâmplă ca cineva să intenționeze să facă un lucru, dar în ultimul moment, planurile sale sunt zădărnice.

El nu este capabil să-și ducă la îndeplinire lucrarea pe care a început-o datorită faptului că și-a pierdut capacitatea de a o termina. De fapt, ceea ce intenționa să facă era împotriva voinței divine și de aceea, el a fost împiedicat să ducă la îndeplinire acel lucru.

Cineva l-a întrebat pe Amirul-Muminin / Căpetenia credincioșilor, Imamul Ali (Pacea fie asupra sa!): „Învățătorule! Cum L-ai recunoscut pe Dumnezeu / Allah?” El i-a răspuns: „L-am recunoscut (am înțeles că există) prin faptul că am fost martor la anularea (suprimarea) intenției și la eșecul puterilor”. Dumnezeu / Allah este fără îndoială Inițiatorul a tot ceea ce mișcă în univers și El este Cauza primară a numeroaselor efecte din lumea creată. A mărturisi faptul că Dumnezeu / Allah este originea tuturor lucrurilor și credința puternică în acest lucru constituie culmea *Tawhid*-ului (creдинței în unicitatea lui Dumnezeu / Allah).

Totuși, foarte puțini oameni sunt capabili să ajungă la acest nivel al *Tawhid*-ului. Dar dacă cineva își dezvoltă convingerea

fermă că fiecare efect, fie el material sau spiritual, Îl are drept cauză doar pe Dumnezeu / Allah, el va dobândi unele însușiri deosebite. Una dintre aceste caracteristici este teama de Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!).

Teama de Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!)

Un credincios care a atins cel mai înalt nivel de credință nu se teme de nimic, în afară de puterea lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) și de propriile păcate. Acest lucru se datorează faptului că el a înțeles că toate creaturile, de la Adam (Pacea fie asupra sa!), la îngeri și până la animale, păsări și insecte, sunt ostași ascultători ai lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!). Niciunul dintre ei nu face nici măcar un singur pas, fără permisiunea Sa. Prin urmare, ei nu pot cauza niciun rău, sau niciun bine, fără permisiunea lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!). Când o persoană își întărește această credință, ea nu se va teme de nimic, chiar dacă toate săbiile din lume ar veni să o atace. Dacă vrea Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!), nici măcar un nerv nu va putea fi tăiat de ele.

Atât împotrivirea prietenului, cât și cea dușmanului, este de la Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!), pentru că inimile amândurora se află sub controlul lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!). Oricât de mare ar fi răul intenționat de cineva, se va întâmpla doar ceea ce permite Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!). Există o tradiție care spune că:

„Cea mai mare credință constă în a nu te teme de nimic, în afară de Dumnezeu / Allah.”

Nobilul Profet (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!) obișnuia să recite următoarea frază în timpul prosternării:

„O, Dumnezeule / Allah, dacă mânia Ta nu este asupra mea, atunci nu există nimic care să mă neliniștească.”

Încrederea în Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!)

Când un credincios capătă convingerea puternică și deplină că în afară de Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) nimeni altcineva nu este Stăpânul creației și că nimeni în afară de El nu este originea tuturor cauzelor, el nu-și pune speranțele în nimeni altcineva, decât în Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!). Imamul Ali (Pacea fie asupra sa!) afirmă:

„Nu trebuie să vă bazați pe nimeni altcineva în afară de Dumnezeu.”

(Nahjul Balagha)

Așa cum am menționat mai înainte, originea oricărui lucru este Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) și numai El este centrul întregii creații. În același fel, orice bunătate a omului față de ceilalți oameni și față de celelalte creaturi își are, de asemenea, originea în Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!). Așa cum este menționat în Sfântul Coran:

„Faptele bune sunt numai din mâinile Sale (ale lui Dumnezeu / Allah).”

La sfârșitul Surei Yunus, Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) spune:

„Dacă o nenorocire te lovește, nimeni nu o va îndepărta de la tine, afară de El. Dacă El îți vrea un bine, nimeni nu-l va întoarce de la tine. El dă cui vrea dintre robii Săi. El este Iertătorul, Milostivul.”

(Sura Yunus 10:107)

Într-un alt loc din Coran se spune: ***„Oricare ar fi bunul pe care-l stăpâniți, el de la Dumnezeu v-a venit.”***

(Sura an-Nahl 16:53)

Așadar, este clar din discuția de mai sus că tot ceea ce se află în sfera materială și spirituală este supus lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!).

„Toți cei care sunt în ceruri și pe pământ vin către Milostivul ca robii umili.”

(Sura Maryam 19:93)

Dacă cineva își pune speranțele în altcineva în afară de Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!), speranțele lui vor fi distruse, pentru ca astfel să poată realiza cine este adevăratul său stăpân, adică faptul că adevăratul său stăpân este Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!).

„Voi reteza legăturile speranței celor care-și pun nadejdea în alții.”

Stăpânul universului este Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) și El este Cel Care dăruiește toate binefacerile. Prin urmare, Lui trebuie să I se mulțumească pentru acestea, pentru că toate faptele bune sunt numai prin mâinile Sale. El dă celui pe care-l alege El orice lucru bun dorește. De aceea, noi spunem cu o credință puternică: „*Al-hamdu lil-Lah*” (Lauda Îi aparține doar lui Dumnezeu / Allah – Slăvit fie Preaînaltul!).

Recunoștința pentru capacitățile și pentru posibilitățile care ne-au fost date este, de asemenea, necesară

Dacă primim mijloace de existență sau ajutor din anumite resurse, sau de la anumiți agenți, trebuie să fim recunoscători și pentru existența lor. Totuși, nu ar trebui să considerăm aceste mijloace, sau intermediari ca fiind independenți de Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!). Trebuie să le acceptăm doar ca agenți sau căi prin care Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) face ca îndurarea Sa să ajungă la noi. Acești agenți au rolul unui intermediar pentru transmiterea darurilor lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie

Preaînaltul!) și prin urmare și aceștia trebuie recunoscuți; așa cum au poruncit cei care au fost Masum (Pacea fie asupra lor!):

„Cel care nu-i mulțumește dătătorului aparent (vizibil) (adică agentului sau intermediarului), este ca și cum nu i-ar mulțumi adevăratului Dătător (adică lui Dumnezeu / Allah - Slăvit fie Preaînaltul!).”

(Bihar al-Anwar)

„Cel mai recunoscător dintre voi față de Dumnezeu / Allah este cel care este cel mai recunoscător față de oameni (de cei care l-au ajutat).”

(Safinatul-Bihar)

Nu există nicio îndoială că, dacă cineva crede că cel care l-a ajutat este inițiatorul binelui (independent de Dumnezeu / Allah – Slăvit fie Preaînaltul!), atunci comite cu siguranță *Şirk*.

Şirk-ul care se ascunde în laudarea creaturilor

„Cei mai mulți nu cred în Dumnezeu decât alăturându-I pe alții.”

(Surah Yusuf 12:106)

În timp ce explica acest verset, Imamul Jafar as-Sadiq (Pacea fie asupra sa!) a spus că o formă de *Şirk* este și:

„Atunci când cineva spune că: «Dacă cutare și pe dincolo nu ar fi fost acolo, aş fi pierit. Dacă cutare și pe dincolo nu ar fi fost acolo, aş fi obținut acel lucru.» La fel este și dacă cineva spune: «Dacă cutare și pe dincolo nu ar fi fost acolo, copiii mei ar fi pierit.»”

(Bihar al-Anwar)

Astfel de vorbe arată ce fel de credință are cel care le rostește. Dacă el crede într-adevăr acest lucru, pe care-l spune, este cu siguranță politeist (*muşrik*). După aceea, Imamul (Pacea fie asupra sa!) a spus:

„Nu este niciun rău dacă cineva spune: «Dacă Dumnezeu / Allah nu m-ar fi ajutat prin cutare și cutare persoană, aş fi pierit.»” De fapt, aceasta este esența *Tawhid*-ului.

Imamul Jafar as-Sadiq (Pacea fie asupra sa!) și cerșetorul recunoscător

Masma bin Abdul Malik relatează că Imamul Jafar as-Sadiq (Pacea fie asupra sa!) se afla la Mina (în Mecca), atunci când s-a apropiat de el un cerșetor. Imamul (Pacea fie asupra sa!) a poruncit să i se dea acestuia un ciorchine de struguri. Cerșetorul i-a spus: „Nu am nevoie de asta, dați-mi bani, dacă se poate.” Imamul (Pacea fie asupra sa!) nu i-a mai dat nimic, ci i-a spus: „Fie ca Dumnezeu / Allah să te facă îndestulat cu ce ai (autosuficient, independent).” După aceea, s-a apropiat de el un alt cerșetor. Imamul (Pacea fie asupra sa!) a luat trei boabe de struguri din ciorchine și i le-a dat acestuia. Cerșetorul le-a luat și a spus: „Toată lauda este numai pentru Dumnezeu / Allah, Care mi-a dat mijloace de trai.” Imamul (Pacea fie asupra sa!) i-a spus: „Așteaptă!” și i-a dat atât de mulți struguri, cât puteau să țină mâinile cerșetorului. Apoi i-a mai dat de două ori aceeași cantitate de struguri. Cerșetorul i-a mulțumit lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) încă o dată. Imamul (Pacea fie asupra sa!) l-a oprit din nou și i-a spus sclavului său să-i dea acestuia toți banii pe care-i avea Imamul (Pacea fie asupra sa!).

Sclavul i-a răspuns că are „douăzeci de dirhami.” Imamul (Pacea fie asupra sa!) i-a poruncit să-i dea acești bani cerșetorului. Cerșetorul a luat banii și a spus: „Toată lauda este numai pentru Dumnezeu / Allah. O, Dumnezeule / Allah, Tu ești Susținătorul tuturor, Tu ești Cel Unic, nu există niciun partener alături de Tine!”

Imamul (Pacea fie asupra sa!) l-a oprit din nou. Apoi Imamul (Pacea fie asupra sa!) și-a scos cămașa și i-a dat-o cerșetorului, spunându-i: „Îmbracă-te cu ea!” Cerșetorul s-a îmbrăcat cu cămașa și l-a mulțumit lui Dumnezeu / Allah, Care i-a dăruit îmbrăcăminte și care l-a făcut fericit. În acel moment, cerșetorul s-a întors către Imam (Pacea fie asupra sa!) și i-a spus: „O, rob al lui Dumnezeu / Allah, fie ca Dumnezeu / Allah să te răsplătească pentru toate acestea!” După aceea, a plecat în drumul său. Naratorul spune că dacă cerșetorul nu i s-ar fi adresat Imamului (Pacea fie asupra sa!) în acest fel, Imamul (Pacea fie asupra sa!) ar fi continuat să-i dea daruri, ca urmare a recunoștinței lui față de Dumnezeu / Allah.

(al-Kafi)

Tawhid și Tawakkul (încredere)

Trebuie să ne amintim că toate cauzele sunt în mâinile Celui Care este Cauza ultimă. Cei care cred în unicitatea lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) ar trebui să se bazeze numai pe Atotputernicul Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!), în toate aspectele vieții lor. Ei trebuie să înțeleagă că toate efectele își datorează cauza lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!). Chiar dacă i-ar fi deschise toate porțile succesului, cineva nu va dobândi succesul, dacă voința lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) se opune acestui lucru. Pe de altă parte, chiar dacă toate căile succesului ar fi închise, cineva va avea cu siguranță succes, dacă Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) dorește acest lucru. Chiar dacă toate lucrurile care-i cauzează rău s-ar aduna împotriva sa, acestea nu vor reuși să-i facă rău, dacă Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) dorește să-l protejeze.

Tawhid-ul și acceptarea (Taslim) hotărârii divine

Cel care crede în *Tawhid* trebuie să accepte cu smerenie toate hotărârile Divinității. El trebuie să creadă că diferitele aspecte, cum

ar fi respectul celorlalți și lipsa respectului lor, sănătatea și bolile, bogăția și sărăcia, moartea și viața sunt toate în conformitate cu hotărârea divină. Nu trebuie să ne împotrivim niciuneia dintre acestea, nici prin vorbe, nici prin fapte. Nici măcar nu ar trebui să ne exprimăm părerea în privința acestor lucruri. De exemplu, nu ar trebui să spunem: „De ce s-a întâmplat asta? Ar fi trebuit să fie așa.” Sau nu ar trebui să spunem: „De ce nu a plouat? De ce este atât de cald?” Nu ar trebui să spunem: „De ce nu mi-a dat Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) avere sau copii?”, „De ce a murit cutare sau cutare persoană în timpul tinereții și de ce alții au ajuns la o vârstă înaintată?”, „De ce a interzis Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) asta și a făcut ca altceva să fie obligatoriu?”

Cel care rostește astfel de lucruri se face pe sine părtaș la autoritatea absolută pe care o deține doar Atotputernicul Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!).

Pot să existe oameni care-L adoră pe Unicul și Singurul Dumnezeu, care efectuează rugăciunile, plătesc zekat-ul, merg în pelerinajul Hajj și care țin post în timpul lunii Ramadan, dar dacă aceștia au vreo obiecție împotriva acelor obligații prescrise de Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) sau de Profetul Său (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!) și spun: „De ce nu s-a întâmplat așa?” sau chiar dacă au numai astfel de gânduri, pe care nu le exprimă în cuvinte, ei sunt totuși politeiști (*muşrikun*).

„Nu! Pe Domnul tău! Ei nu cred atâta vreme cât nu te-au luat judecător pentru gâlcevile lor. Ei nu vor mai afla în ei puțința de a scăpa de ceea ce tu vei fi hotărât și se vor supune pe de-a-ntregul.”

(Surah an-Nisa' 4:65)

Allama Majlisi comentează: „... orice obiecție împotriva hotărârii divine și a afirmațiilor Imamilor neprihăniți (Pacea fie asupra lor!) este echivalentă cu *Şirk*-ul.”

Aşadar, este obligatoriu pentru cei care cred în *Tawhid*, ca atunci când se abate asupra lor vreo nenorocire sau vreo năpastă, să-şi înfrâneze limbile şi inimile de la astfel de obiecţii împotriva hotărârii divine. Cu toate acestea, plânsul, sau exprimarea tristeţii la moartea prietenilor sau a rudelor sunt permise şi chiar recomandate. Ceea ce nu este permis este a spune: „De ce s-a întâmplat asta? Nu ar fi trebuit să se întâmple.”

Tawhid-ul şi iubirea

Adoratorii Unicului Dumnezeu trebuie să accepte că Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) este Cel Care asigură toate mijloacele de trai. Tot ceea ce obţin aceştia se datorează bunăvoinţei Atotputernicului. Cauzele şi efectele vizibile sunt şi ele sub controlul lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!). Aşadar, doar El merită iubirea lor nemărginită şi devotamentul lor. Dacă altcineva merită să fie iubit, acest lucru se datorează numai faptului că este iubit de Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!). Aceasta este pentru că o astfel de dragoste este în sine poruncită de Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!). Personalităţi precum profeţii, imamii, îngerii şi adevăraţii credincioşi sunt cei pe care Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) ne-a poruncit să-i iubim.

În acelaşi fel, este permis să ne manifestăm ataşamentul pentru darurile lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!), dacă acest ataşament arată recunoştinţa noastră pentru darurile primite. A ne iubi familia, posesiunile şi această viaţă este, în acest fel, un mod de a-L adora pe Dumnezeu. Cu toate acestea, a iubi toate aceste lucruri, fără a lua în considerare aspectul divin, va face ca cineva să fie *muşrik* (politeist). Dacă cineva iubeşte ceva, sau pe cineva, mai mult decât Îl iubeşte pe Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!), atunci acest lucru este un fel de *şirk*. Dacă cineva preferă ceva mai mult decât dragostea pentru Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!),

acest lucru este absolut *haram*. Prin urmare, el va merita să fie pedepsit. De exemplu, dacă cineva își iubește averea sau banii mai mult decât Îl iubește pe Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!), atunci îi va fi greu să-și îndeplinească obligația religioasă de a plăti *zekat*, etc. Numeroase versete (*ayat*) din Coran și multe tradiții menționează acest lucru.

1) Cineva l-a întrebat pe Imamul Jafar as-Sadiq (Pacea fie asupra sa!) care este înțelesul următorului verset:

„...în Ziua când nici averile, nici copiii nu vor sluji la nimic, în afara celor care vin la Dumnezeu cu o inimă curată.”

(Sura aş-Şura 26: 88-89)

Imamul (Pacea fie asupra sa!) i-a răspuns:

„Inima curată (lipsită de răutate) este cea care atunci când Îl întâlnește pe Dumnezeu / Allah, nu are dragoste pentru nimeni altcineva, în afară de Dumnezeu / Allah. Orice inimă care are şirk și îndoială este condamnată la distrugere.” (al-Kafi)

2) Imamul as-Sadiq (Pacea fie asupra sa!) spune:

„Pe Dumnezeu / Allah, iman-ul (credința) unei persoane nu poate fi pur, până când aceasta nu Îl iubește pe Dumnezeu / Allah mai mult decât pe cei apropiați: pe mama, pe tatăl, pe copiii, pe soția sa, mai mult decât pe ceilalți oameni, sau mai mult decât își iubește averea.”

(Safinatul-Bihar)

Tawhid și Şirk în ceea ce privește ascultarea

Un credincios știe că Creatorul tuturor lucrurilor este Unicul și Singurul Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) și că El este Singurul Susținător al tuturor creaturilor. El nu are niciun partener cu care să împartă suveranitatea și autoritatea Sa. Un credincios nu consideră pe nimeni altcineva ca fiind demn să i se dea ascultare, în

afară de Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!). Credinciosul cunoaște faptul că în afară de Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) niciuna dintre ființele existente nu ar putea pretinde să i se acorde ascultare. Ele toate sunt neajutorate în fața puterii lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!). Toate creaturile sunt incapabile să existe prin ele însele și nu se pot apăra singure de rău. Ele nu au nicio putere asupra propriei morți și vieți și nici asupra Zilei Judecării, când vor trebui să dea socoteală.

„Ei și-au luat în locul Lui alți dumnezei ce nu au creat nimic, ci ei înșiși sunt creați, care nu păgubesc și nu folosesc, care nu stăpânesc nici viața, nici moartea și nici învierea.”

(Surah al-Furqan 25:3)

Așadar, supunerea absolută și *Wilayat* Îi aparține doar lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!). Cu toate acestea, dacă Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) Însuși desemnează pe cineva în funcția de conducere, atunci ascultarea față de acesta este și ea obligatorie, datorită poruncii divine.

Cei cărora Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) ne-a poruncit să ne supunem

Lanțul de transmitere al autorității spirituale (*Wilayat*) se întinde de la nobilii Profeți (Pacea fie asupra lor!), la Imami (Pacea fie asupra lor!) și-i cuprinde și pe Nawwab ul Khassa (cei patru reprezentanți ai Imamului Mehdi – Fie ca Allah să-i grăbească sosirea!) din timpul perioadei ocultației minore. Vorbind despre acest lucru, Coranul spune:

„Cei care dau ascultare trimisului, dau ascultare lui Dumnezeu.”

(Sura an-Nisa 4:80)

Și, de asemenea:

**„Ceea ce vă dă trimisul, luați! Ceea ce vă oprește, lăsați!
Temeți-vă de Dumnezeu! Dumnezeu este Aprig la pedeapsă!”**

(Sura al-Hașr 59:7)

Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) mai spune:

**„O, voi cei ce credeți! Dați ascultare lui Dumnezeu! Dați
ascultare trimisului și celor, dintre voi, ce au porunca!”**

(Sura an-Nisa' 4:59)

Cine sunt „Uli' l-'Amr”?

Referitor la „Uli' l-'Amr”, opinia musulmanilor sunniți nu este susținută de argumente. Ei afirmă că „Uli' l-'Amr” se referă la cei care conduc, la stăpânitori. Dar ce se întâmplă când conducătorul este nedrept? Ce se întâmplă dacă el nu este specialist în problemele religioase? Ce se întâmplă dacă el este un sclav al dorințelor materiale? Este obligatoriu să ne supunem lui, chiar dacă acesta nu se supune lui Dumnezeu? O asemenea situație creează contradicții. Dar toate acestea nu fac obiectul discuției noastre.

Umar ibn al-Khattab a spus: „Două tipuri de *muta'a* (*muta'a* pelerinajului *Hajj* și *muta'a* femeilor) au fost permise în timpul Profetului. Eu le interzic pe amândouă.” Prin urmare, cei care-L consideră pe Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) și pe Profet (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!) ca fiind „Uli' l-'Amr”, vor privi *muta'a* ca fiind ceva *halal*. Dar dacă aceștia doresc să i se supună și lui Umar ibn al-Khattab, acest lucru va crea o contradicție.

Porunca lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!), de a-l iubi pe Ali (Pacea fie asupra sa!), este în contradicție cu atitudinea și poruncile lui Muawiya

Muawiya a considerat că era obligatoriu să lupte împotriva lui Ali (Pacea fie asupra sa!), în timp ce Profetul (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!) a spus că acest lucru este *haram*. Profetul (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!) a spus: „Războiul împotriva lui Ali este război împotriva mea.” Muawiya le-a poruncit oamenilor să-l urască pe Ali (Pacea fie asupra sa!), în timp ce Profetul (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!) a făcut ca dragostea față de Ali (Pacea fie asupra sa!) să fie o obligație, iar Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) a făcut ca dragostea față de Ali (Pacea fie asupra sa!) să fie răsplata pentru mesajul Profetului (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!). Sfântul Coran spune:

„Eu nu vă cer vouă răsplată pentru aceasta, ci numai iubirea celor apropiați.”

(Sura Aș-Şura 42:23)

Ținând cont de acestea, rezultatul supunerii față de Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) și față de Profetul Său (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!) este dragostea față de Ali (Slăvit fie Preaînaltul!). Dacă l-am considera pe Muawiya ca fiind „*Uli' l-'Amr*”, atunci ar trebui să-l urâm pe Ali (Pacea fie asupra sa!), iar în acest caz, s-ar ivi din nou o situație contradictorie.

Supunerea față de „*Uli' l-'Amr*” nu este limitată la un anumit grup

A crede că porunca referitoare la ascultarea de cei care sunt „*Uli' l-'Amr*” s-ar limita la un anumit grup este împotriva sensului versetului (*ayat*) coranic. Aceasta este pentru că Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) nu a poruncit în mod separat, aparte, să ne supunem celor care sunt „*Uli' l-'Amr*”. El a inclus supunerea față de „*Uli' l-'Amr*” alături de supunerea față de Profet (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!). Așadar, supunerea față de „*Uli' l-'Amr*” este supunere față de Profet (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!). Nu există nicio diferență între ascultarea de Profet (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!) și ascultarea de „*Uli' l-'Amr*”. Supunerea față de Profet (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!) și față de „*Uli' l-'Amr*” este obligatorie pentru toți. Ea nu se limitează la un anumit grup de oameni. Nu este corect să credem că expresia „*Uli' l-'Amr*” include toate tipurile de conducători. „*Uli' l-'Amr*” sunt cei purificați de orice fel de greșală și de păcat, astfel că li se poate da ascultare fără niciun fel de reținere.

Se referă „*Uli' l-'Amr*” la savanții teologi?

Unii savanți afirmă că „*Uli' l-'Amr*” se referă la liderii religioși (*alim*). Dar aceștia (*alim*) nu sunt infailibili (*masum*). Toți învățații (*alim*) sunt supuși greșelii. Acesta este motivul pentru care există diferențe în ceea ce privește verdictele religioase. În al doilea rând, infailibilitatea este o calitate interioară care nu poate fi percepută de oameni. Acesta este motivul pentru care cei care sunt „*Uli' l-'Amr*” pot fi aleși doar de Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) și numiți de Profet (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!).

Cei doisprezece Imami sunt „*Uli' l-'Amr*”

Foarte multe cărți, atât ale sunniților, cât și ale șiiților, relatează tradițiile care spun că „*Uli' l-'Amr*” sunt cei doisprezece Imami. Următoarea tradiție este considerată autentică atât de către sunniți, cât și de către șiiți.

Ce a spus Profetul (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!) referitor la „*Uli' l-'Amr*”?

Jabir ibn Abdullah Ansari (Allah să fie mulțumit de el!) relatează: „I-am spus Profetului (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!) că Îl cunosc pe Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) și pe Profetul Său, dar nu știu cine sunt „*Uli' l-'Amr*.” Profetul (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!) a răspuns:

„Ei sunt califii mei, o, Jabir și Imami musulmanilor care vor urma după mine. Primul dintre ei este Ali ibn Abi Talib, apoi Hasan, apoi Husein, apoi Ali ibn Husein, apoi Muhammad bin Ali, cunoscut în Tora (Taurat) sub numele de Al-Baqir. Îl vei întâlni în curând, o, Jabir; așadar, când îl vei întâlni, transmite-i salutările (*salam*) mele; apoi Jafar ibn Muhammad, apoi Musa bin Jafar, apoi Ali bin Musa, apoi Muhammad bin Ali, apoi Ali ibn Muhammad, apoi Hasan bin Ali, apoi cel care-mi va purta numele și care va avea *kunniyat* mea. Ei sunt dovezile clare ale lui Dumnezeu / Allah pe acest pământ și stâlpul religiei Lui printre oameni. Ultimul dintre ei este cel pe care Dumnezeu / Allah îl va face să triumfe asupra răsăritului și apusului acestui pământ; el este cel care va dispărea (va fi ocultat) dintre adepții (șiiții) și prietenii săi. O ocultație de lungă durată, în timpul căreia nimeni nu va rămâne ferm în credința imamului său, în afară de cei ale căror inimi Dumnezeu / Allah le-a încercat în ceea ce privește credința.” Jabir (Allah să fie mulțumit de el!) a întrebat: „Adepții (șiiții) săi vor beneficia de existența sa în timpul ocultației sale?” „Da”, a spus Trimisul lui Dumnezeu (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!). „Pe Cel Care m-a ridicat ca profet, cu adevărat, ei vor dobândi lumină din lumina (*nur*) sa și vor beneficia de *Wilayat* (autoritatea, conducerea) lui în timpul

acestei ocultații, la fel cum oamenii beneficiază de soare, atunci când acesta este acoperit de nori.”

(Yanabiul Mawaddah)

Așadar, putem deduce din această tradiție că ascultarea de *Ahlul-Beyt* (Pacea fie asupra lor!) este echivalentă cu ascultarea de Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!). Cei care sunt interesați de mai multe detalii pot consulta cartea *Ghayatul Maram*. În capitolul cincizeci și nouă al acestei cărți sunt menționate patru tradiții din sursele sunnite și paisprezece tradiții din sursele šiite. În aceeași carte, în capitolul 121, sunt relatate patru tradiții din cărțile sunnite și douăzeci și opt din surse šiite.

Ascultarea de *Mujtahid*-ul cel drept

Acum, putem spune că în timpul ocultației majore, ascultarea de cel care este calificat să fie *Mujtahid*, de *Mujtahid*-ul corect, este, de asemenea, obligatorie. Ascultarea de acesta înseamnă, de fapt, ascultare de Imamul az-Zaman (Pacea fie asupra sa!). Imamul (Pacea fie asupra sa!) spune:

„Să priviți cu atenție la cei care relatează tradițiile noastre, manifestând prudență asupra lucrurilor permise și asupra lucrurilor interzise de noi, și să luați cunoștință de învățăturile și de poruncile noastre. Să alegeți pe unul dintre ei pentru a adjuca (a da verdicte, sentințe), din moment ce am ales o astfel de persoană pentru această sarcină. Dacă verdictul său este respins, atunci este ca și cum porunca lui Dumnezeu / Allah ar fi nesocotită, iar porunca noastră ar fi respinsă. Cu siguranță, cel care respinge porunca noastră, a respins porunca lui Dumnezeu / Allah. Cu adevărat, o astfel de persoană a pășit pe teritoriul *șirk*-ului (politeismului).”

(al-Kafi)

Juristul (*Faqih*) care merită urmat

Una dintre condițiile pe care trebuie să le îndeplinească un *Faqih* (jurist) este ca el să nu fie condus de dorințe lumești. Trebuie ca el să nu urmărească beneficiile materiale și poziția socială. Un *Faqih* (jurist) care nu are asemenea slăbiciuni merită să fie urmat, chiar dacă există oameni mai evlavioși decât el (în ceea ce privește săvârșirea faptelor bune). În această privință, marele savant, șeicul Ansari, citează în cartea sa, *Ihtijaj*, o tradiție (*hadith*) transmisă de la Imamul Hasan Askari (Pacea fie asupra sa!):

„Iar dintre juriști (Fuqaha), este obligatoriu ca oamenii să-i urmeze pe cei care se feresc de păcate, care-și apără religia, care-și înving dorințele pământești și care sunt supuși Stăpânului lor. Aceste calități se găsesc numai la unii dintre ei, nu la toți.”

Ascultarea de părinți este ascultare de Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!)

Ascultarea de părinți este ascultare de Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!). A-i asculta pe părinți și a nu le cauza niciun fel de suferință sau de deranj este un lucru de o importanță foarte mare. Această importanță rezultă din faptul că în Sfântul Coran, porunca lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) de a-L sluji pe El este urmată imediat de porunca Sa de a ne purta față de părinți cu blândețe și cu smerenie.

„Domnul tău a hotărât să nu vă închinați decât Lui și să vă purtați frumos cu părinții voștri. Dacă unul dintre ei ori amândoi au îmbătrânit alături de tine nu le spune: «Ptiu!» Nu-i ocări, ci spune-le vorbe cuviincioase! Asupra lor cu bunătate apleacă aripa duioșiei și spune: «Domnul meu! Fii milostiv cu ei, precum și ei au fost cu mine când eram prunc și m-au crescut.»”

(Sura al-Isra: 17:23-24)

Părinții nu pot să ne împiedice de la faptele obligatorii, nici nu ne pot impune să comitem ceea ce este interzis

Trebuie să se știe că părinții nu sunt o autoritate absolută în ceea ce privește lucrurile care sunt *haram* (interzise) și *halal* (permise). Autoritatea lor este limitată de cele două condiții: ei nu trebuie să interzică ceea ce este *wajib* (obligatoriu) și nici nu trebuie să impună ceea ce este *haram* (interzis). Dacă cere situația, părinții nu trebuie ascultați, de dragul ascultării absolute de poruncile lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) și ale Profetului Său (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!).

„Noi l-am sfătuit pe om să fie bun cu părinții săi, însă dacă te silesc să-Mi alături ce tu nu ai știință, nu le da ascultare. Întoarcerea voastră va fi la Mine și atunci vă voi da de știre ce ați făptuit.”

(Sura Al-Ankabut 29:8)

Ascultarea de părinți este foarte mult accentuată, pentru ca să nu li se provoace nici măcar cel mai mic necaz de către copiii lor, prin neascultarea acestora. Acest lucru este absolut interzis de Coran. Așadar, dacă neascultarea părinților atrage după sine supărarea lor, copiii lor sunt obligați să-i asculte.

Uneori, se întâmplă ca părinții să nu permită copiilor lor să facă ceva, iar dacă copilul nu ascultă, ei se supără. În astfel de cazuri, îi este permis copilului să aleagă. De exemplu, părinții vor să-l împiedice pe fiul lor să facă o călătorie care i-ar cauza greutate. Dar ei nu se supără dacă el insistă să o facă. În acest caz, este *mubah* pentru fiu să facă respectiva călătorie. Cu toate acestea, dacă această călătorie le provoacă supărare părinților, ea este o călătorie a păcatului și în timpul ei cel care o face trebuie să se roage *salat* în

forma completă (nu în forma scurtă *qasr*) și să țină postul obligatoriu.

Ascultarea de soț este *wajib* (o obligație)

Atotputernicul Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) și Profetul (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!) le-au poruncit soțiilor să fie supuse soților lor. Sfântul Coran ne învață:

„Bărbații sunt proteguitori ai muierilor, datorită calităților deosebite cu care i-a dăruit Allah și datorită cheltuielilor pe care le fac din bunurile lor. Iar cele evlavioase [dintre femei] sunt ascultătoare și păzitoare [ale celor care trebuie păzite] în absența [soților lor], pe care și Allah le păzește.”

(Sura an-Nisa 4:34)

Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) a făcut ca bărbații să fie protectorii femeilor datorită faptului că Dumnezeu le-a dăruit bărbaților unele calități, cum ar fi puterea, tăria, curajul etc. și pentru că ei își cheltuie averea pentru întreținerea lor. Așadar, cele mai bune femei sunt cele care sunt loiale soților lor și care ascultă de aceștia. Ele păzesc averea soților lor și și-și apără propria castitate în absența soților lor. Profetul (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!) a mai spus:

„Nu este permis ca un om să se prosterneze în fața unui alt om. Dacă acest lucru ar fi fost permis, i-aș fi poruncit soției să se prosterneze în fața soțului ei.”

(Wasail ul-Şia)

Demnitatea în ceea ce privește viața maritală

Numeroase tradiții accentuează faptul că femeile ar trebui să fie ascultătoare față de soții lor. Pe lângă aceasta, femeile ar trebui

să știe că este foarte recomandat ca să le facă pe plac soților lor, în toate aspectele. Aceasta este cea mai bună adorare a femeii. În ceea ce privește satisfacerea dorințelor sexuale ale soțului, acest lucru este *wajib* (o obligație), conform părerii unanime a savanților.

La fel, este necesară permisiunea soțului dacă soția dorește să iasă din casă. Chiar dacă aceasta merge să-și viziteze rudele, sau părinții, ea trebuie să ceară permisiunea soțului. Dacă părăsește casa soțului fără permisiunea sa, îngerii o vor blestema până ce se va întoarce.

Cheltuielile care nu sunt necesare trebuie să se facă și ele cu consimțământul soțului

Cu excepția cheltuielilor necesare, soția trebuie să ceară permisiunea soțului pentru celelalte lucruri. Dar în cazul cheltuielilor obligatorii, ea nu are nevoie de permisiunea soțului. De exemplu, cheltuielile necesare pelerinajului *Hajj*, plății *zekat*, *khums*, sau chiar cheltuielile pentru părinții ei sunt obligatorii. Chiar dacă soțul nu îi permite, ea trebuie să îndeplinească aceste obligații. Dacă o femeie se supune soțului ei pentru a-I face pe plac lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!), ea s-a supus fără îndoială, poruncilor divine și învățăturilor Profetului (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!). Acesta este, cu siguranță, cel mai mare act de adorare al unei femei.

A cere ajutor de la conducătorii nedrepti nu este permis

Până acum am văzut că supunerea față de Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) este obligatorie și la fel este și supunerea față de Profet și de cei doisprezece descendenți ai săi (Imami) și față de cei cărora Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) ne-a poruncit să ne supunem. Supunerea acestora față de Dumnezeu este, de

asemenea, o condiție necesară pentru a li se da ascultare, cum este în cazul juriștilor (*Fuqaha*), atunci când este vorba despre probleme religioase. Este absolut interzis *haram* să apelăm la judecata conducătorilor nedrepti. A apela la ei este ca și cum am cere ajutorul Satanei. Orice beneficiu am dobândi într-un astfel de caz este, de asemenea, *haram*, chiar dacă cineva are dreptate să-și ceară drepturile. Imamul Jafar as-Sadiq (Pacea fie asupra sa!) spune:

„Dacă cineva intențează proces în curtea unui conducător nedrept, chiar dacă este îndreptățit să-și ceară drepturile, cererea sa este echivalentă cu a-l face pe Satana (sau pe o altă divinitate falsă) judecător al său. Iar tot ceea ce obține el prin judecata sa, este haram, chiar dacă este vorba despre drepturile sale.”

„Dacă vă certați asupra unui lucru, atunci aduceți-l înaintea lui Dumnezeu și a trimisului.”

(Sura an-Nisa 4:59)

Savanții teologi care nu practică evlavie nu trebuie urmați

Așa cum este interzis să se ceară ajutorul unui conducător nedrept, chiar dacă cineva este îndreptățit să-și ceară drepturile, la fel, nu este permis să se ceară sfatul spiritual al unui învățat care urmărește beneficiile materiale și poziția socială. Calificările pe care trebuie să le aibă un jurist au fost menționate mai devreme. Cel care nu îndeplinește aceste condiții, neavând aceste calități, nu trebuie urmat. Este *haram* să se apeleze la ei. Vom cita mai jos câteva tradiții privitoare la acest lucru.

Liderii religioși care slujesc această lume sunt bandiții pe care-i întâlnim în calea către Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!)

S-a relatat următorul *hadith* de la Imamul Jafar as-Sadiq (Pacea fie asupra sa!): **„Când vedeți că un savant teolog iubește această lume, să nu-l considerați religios. Cu siguranță, condiția și natura celui care iubește un obiect, este la fel ca cea a lucrului care constituie obiectul dragostei sale. (Adică la fel ca cea a lucrului pe care-l iubește. Celui care iubește această lume nu-i va păsa de viața de apoi). Dumnezeu / Allah i-a revelat profetului David / Dawud (Pacea fie asupra sa!) următoarele:**

«O, David / Dawud, să nu-l faci pe un învățat (alim) mijlocitor între Mine și tine, dacă este preocupat cu dragostea pentru această lume. El te va împiedica de la calea Mea (adică te va face și pe tine să adori această lume). Cu siguranță, astfel de învățați (alim) sunt bandiții care țin calea oamenilor care încearcă să se apropie de lăcașul Meu. Cel mai mic lucru pe care-l voi face acestora este că voi înlătura din inimile lor dragostea și plăcerea de a conversa cu Mine.»

(al-Kafi)

Un Faqih (jurist) trebuie să-I fie devotat doar lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!)

Imamul Muhammad Baqir (Pacea fie asupra sa!) afirmă:

„Dacă cineva dobândește cunoașterea pentru a deveni infatuat, sau pentru a se certa cu cei nesăbuiți, sau pentru a obține avere, sau pentru a-i atrage pe oameni la el, acesta și-a făcut cu siguranță focul drept lăcaș al său. Într-adevăr, dobândirea averii nu este permisă, decât pentru necesitățile familiei cuiva.”

(al-Kafi)

Oamenii obișnuiți au anumite neajunsuri

Cei care-i lasă la o parte pe savanții din *Ahlul-Bayt* (Pacea fie asupra lor!) și apelează la alte persoane, pentru a-și satisface dorințele egoiste, sunt numiți cu termenul de „cei cărora le lipsește

ceva” (adică cei care neglijează în mod intenționat poruncile divine.) Ei sunt menționați în Coran în următorul verset:

„L-ai văzut pe cel care își ia pofta drept Dumnezeu al său?”

(Sura al-Jathiya 45:23)

Tawhid și Şirk în ceea ce privește închinarea

Dumnezeu, Atotputernicul, le-a chemat pe toate creaturile să I se închine Lui, pentru ca măreția Sa să fie manifestată în mod clar. Oamenii pot dobândi multe binecuvântări și îndurarea Sa nemărginită și pot ajunge la o poziție pe care nici măcar imaginația nu și-o poate închipui.

„Nici un suflet nu știe ce bucurii îi sunt sortite ca răsplată a faptelor sale!”

(Sura as-Sajda 32:17)

Domnul lumilor și micimea omului

Omul este o creatură neînsemnată. Atât de neînsemnată, că nu poate nici măcar să caute apropierea de Atotputernicul, ca să nu mai vorbim de a o realiza. De aceea, Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!), prin înțelepciunea Sa neîntrecută și prin mila Sa nemărginită, l-a ales pe ultimul Profet (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!) ca intermediar, pentru a forma o legătură între omul neînsemnat și Atotputernicul Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!).

Datorită mijlocirii (*wasilah*) sale, sufletul uman este influențat într-o asemenea măsură, încât este supus unei transformări. Întocmai cum alchimia transformă metalul comun în aur pur, inima credinciosului devine pură și este umplută de lumina Creatorului, care risipește întunericul ignoranței. Treptat, nivelul lui spiritual

crește, pe măsură ce actele sale de adorare îi permit să se înalțe către Divinitate. El dobândește astfel ceea ce este cel mai bine, atât în această viață, cât și în viața de apoi.

Puritatea intenției

Există câteva condiții pentru ca actele de adorare să fie acceptate. Cea mai importantă condiție este puritatea intenției (*niyyat*). Puritatea intenției în ceea ce privește o anumită faptă are aceeași importanță pe care o are sufletul pentru trup. Lipsa purității intenției în timpul adorării, îl depărtează pe om de Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!).

Sfântul Coran conține numeroase versete privitoare la acest lucru. Vom cita câteva dintre ele:

1) „Nu li s-a poruncit decât să se închine lui Dumnezeu, curați Lui în credință.”

(Sura al-Bayyina 98:5)

2) „Spune: «Mie mi s-a poruncit să mă închin lui Dumnezeu, curat Lui în credință.»”

(Sura az-Zumar 39:11)

3) Spune: “Domnul meu a poruncit dreptate. Ridicați-vă fețele în fiecă loc de rugăciune. Chemați-L curați Lui în credință.

(Sura al-Ar’af 7:29)

4) „Spune: «Eu nu sunt decât un om asemenea vouă și mi s-a dezvăluit că Dumnezeul vostru este Dumnezeu Unul, iar cel care nădăjduiește în întâlnirea cu Domnul său trebuie să săvârșească fapte bune și să nu alătore pe nimeni în închinăciunea sa către Domnul său.»”

(Sura al-Kahf 18:110)

Cel care face paradă cu faptele sale este *muşrik*

Putem deduce din tradițiile autentice că cel care încearcă să facă paradă în ceea ce privește chestiunile religioase, este un *muşrik* și un fățarnic. El va fi, inevitabil, condamnat la pedeapsa divină. Este tot una dacă este vorba despre etalarea faptelor obligatorii, sau a celor recomandate.

În același mod, cineva poate să afișeze o evlavie exterioară, iar scopul său să fie de a dobândi aprecierea și respectul oamenilor. Chiar dacă el are un scop dublu, sau motivații amestecate (de a le arăta celorlalți cât de credincios este, dar și de a-și îndeplini obligațiile religioase), fapta sa este considerată *şirk*. Vom cita câteva versete coranice, care sperăm să le fie de folos cititorilor:

1) „Fățarnicii caută să-l înșele pe Dumnezeu, însă El îi înșeală pe ei. Când se ridică pentru rugăciune, se ridică alene ca să fie văzuți de oameni și chibzuiesc doar puțin la Dumnezeu. Șovăind între aceasta și aceea, ei nu-i urmează nici pe unii, nici pe alții.”

(Sura an-Nisa 4:142, 143)

2) „Vai acelor rugători ce în rugăciunea lor stau nepăsători! Ei vor să fie cât mai la vedere, însă împiedică ceea ce se cere!”

(Sura Ma'un 107:4-6)

Profetul (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!) a spus:

„Cu siguranță, ceea ce mă face să mă tem pentru voi este şirk-ul minor.”

Cineva a întrebat: „O, Profetule, ce înseamnă *şirk* minor?” El i-a răspuns:

„Acesta este riyah. Când Dumnezeu / Allah le va răsplăti pe creaturile Sale, în Ziua Judecății, El li se va adresa celor care au comis riyah, astfel: «Să mergeți la cei a căror plăcere ați căutat-o, atunci când ați săvârșit toate faptele din viața pământească și să vă căpătați răsplata de la ei.»”

(Bihar al-Anwar)

Este oare posibil să ne dobândim răsplata de la aceștia?
Categoric nu!

Fățarnicul se înșeală doar pe el însuși

Cineva l-a întrebat pe Profet (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!) cum poate fi dobândită mântuirea, în Ziua Judecății? Acesta i-a răspuns:

„Acest lucru poate fi posibil, doar dacă cineva nu-L înșeală pe Dumnezeu / Allah. Cu siguranță, dacă cineva încearcă să-L înșele pe Dumnezeu / Allah, el va fi cel înșelat (adică Dumnezeu / Allah îi va da conform intenției sale de a înșela), iar Dumnezeu / Allah îi va lua credința. Dacă cineva are minte, ar trebui să știe că, încercând să-L înșele pe Dumnezeu / Allah, el se înșeală doar pe el însuși.”

„Cum poate fi Dumnezeu / Allah înșelat și păcălit?” a întrebat cineva. Profetul (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!) a continuat:

„Dacă cineva își îndeplinește toate obligațiile religioase, dar scopul său este de fi pe placul altcuiva, nu al lui Dumnezeu / Allah. Temeți-vă de Dumnezeu / Allah și feriți-vă de riyah. În Ziua Judecății, amăgitorul (riyakar) va fi numit cu patru titluri: «O, kafir (necredinciosule), o, păcătosule, o, viclene, o, păgubașule! Faptele tale sunt anulate, iar răsplata pentru faptele tale este pierdută. Astăzi nu mai ai nicio valoare. Du-te și cere-ți răsplata

pentru faptele tale, de la cei a căror plăcere ai căutat-o, atunci când ai săvârșit aceste fapte.»”

(Muhajjatul Baidha, Bihar al-Anwar)

Focul Iadului se tânguie din cauza celor înșelători (riyakar)

S-a relatat de la Imamii Muhammad Baqir (Pacea fie asupra sa!) și Jafar as-Sadiq (Pacea fie asupra sa!) următorul *hadith*:

„Dacă cineva săvârșește o faptă bună pentru a dobândi plăcerea lui Dumnezeu / Allah și răsplata din viața de apoi, dar urmărește și să fie pe placul celorlalți oameni, atunci el va fi numit mușrik.”

(Bihar al-Anwar)

Profetul (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!) ne-a adus la cunoștință următorul lucru:

„Cu siguranță, focul Iadului și locuitorii Iadului vor plânge, cerând ajutor, din cauza celor înșelători.”

Cineva a întrebat: „O, Profet al lui Dumnezeu / Allah! Cum va plânge focul?” El i-a răspuns:

„Focul va plânge și va striga după ajutor, din cauza intensității dogorii aceluia foc, în care vor arde cei care sunt riyakar.”

Amirul-Muminin / Căpetenia credincioșilor, Imamul Ali (Pacea fie asupra sa!) spune:

„Cu siguranță, Dumnezeu / Allah l-a trimis pe Profetul Său (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!), pentru a-i scăpa pe oameni de închinarea la alți oameni și pentru a-i călăuzi să I se închine lui Dumnezeu / Allah.”

Câteodată, actele de adorare îl duc pe cel care le împlinește în Focul Iadului

Abu Basir a relatat că Imamul Jafar as-Sadiq (Pacea fie asupra sa!) a spus:

„În Ziua Judecării, va fi adus un om care a împlinit rugăciunea salat în timpul vieții sale. Lui i se va spune: «Te-ai rugat, dar intenția ta a fost de a face din asta o paradă, pentru ca oamenii să aprecieze închinarea ta.» Această persoană va fi aruncată în foc. Apoi, va fi adus un recitator al Coranului. Lui i se va spune: «În timpul ce recitai Coranului, intenția ta a fost de a-ți arăta vocea ta dulce celorlalți oameni, pentru ca ei să-ți aprecieze glasul.» Și acesta va fi aruncat în foc. A treia persoană care va fi adusă, este cel care a murit ca martir în Jihad. Lui i se va spune: «Intenția ta, în timp ce luptai, era de a-ți arăta puterea și valoarea.» Și acesta va fi condus în foc. A patra persoană va fi un om generos. Acestuia i se va spune: «Intenția ta atunci când ai făcut acte de caritate a fost ca oamenii să te numească generos.» Apoi și acesta va fi condus în Iad.”

(Layali Akhbar)

Foarte multe tradiții confirmă faptul că persoana care este *riyakar* este, de fapt, *mușrik*. Acest lucru este suficient pentru cei care cred și care cugetă.

Valoarea purității intenției și condamnarea *riyah*-ei

Pe lângă pedeapsa din viața de apoi și anularea faptelor bune, cel care este *riyakar* nu va reuși să-și realizeze scopul, nici măcar în această viață. Scopul său din această viață este de a câștiga respectul oamenilor, dar în locul acestui lucru, el va fi umilit și rușinat. Nobilul Coran ne spune:

„Unii oameni se închină lui Dumnezeu stând la o parte. Dacă îl ajunge vreun bine, atunci stă liniștit. Dacă îl ajunge vreo încercare, atunci se răsucește și pleacă, pierzând și Viața de Acum și Viața de Apoi. Aceasta este pierderea cea vădită!”

(Sura al-Hajj 22:11)

Spre deosebire de acesta, cel care săvârșește fapte bune, gândindu-se la viața de apoi, va câștiga respect și în această lume. Următorul verset din Sura al-Kahf spune:

„...iar cel care nădăjduiește în întâlnirea cu Domnul său trebuie să săvârșească fapte bune și să nu alăture pe nimeni în închinăciunea sa către Domnul său.”

(Sura al-Kahf 18:110)

Explicația (*tafsir*) acestui verset este următoarea: „Dacă cineva săvârșește o faptă bună, nu pentru a căuta plăcerea lui Dumnezeu / Allah, ci pentru a câștiga aprecierea și admirația oamenilor, pentru ca oamenii să-l poată vedea și să-l poată auzi și pentru a deveni cunoscut, el I-a atribuit lui Dumnezeu / Allah un partener, în închinarea sa. Celui care își ține în taină actele de adorare, ferindu-le de văzul oamenilor (păstrându-le doar pentru Dumnezeu / Allah), Dumnezeu / Allah îi va da în cele din urmă o poziție onorabilă printre oameni. Pe când celui care-și afișează actele de adorare, Dumnezeu / Allah îi va scoate la iveală slăbiciunile și prin urmare, el va fi înjosit.”

(al-Kafi)

Faptele sincere se vor vedea, cu siguranță

Imamul Jafar as-Sadiq (Pacea fie asupra sa!) spune:

„Dacă cineva intenționează să săvârșească o faptă măruntă, singurul său scop fiind acela de a face pe placul lui Dumnezeu / Allah, El va face ca această faptă neînsemnată să fie văzută de ceilalți oameni, într-o măsură mai mare. Dimpotrivă, dacă cineva săvârșește cea mai măreață faptă, obosindu-se și epuizându-se fizic, din cauza nopților de veghe, dar intenția sa este de a câștiga aprecierea oamenilor, această faptă va fi transformată de Dumnezeu / Allah într-un lucru de nimic și va fi văzută ca atare de ceilalți oameni (atrăgând antipatia celorlalți).”

(al-Kafi)

Dacă cineva a comis *șirk* în ceea ce privește actele de adorare, el trebuie să se căiască cu sinceritate și să aibă o hotărâre fermă de nu mai repeta această greșeală. El trebuie să caute ca în viitor să săvârșească toate faptele, doar cu scopul de a fi pe placul lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!). Mai întâi, este *wajib* (obligatoriu) ca el să-și ceară iertare pentru păcatele din trecut. Apoi, el trebuie să repete toate actele de adorare în care a comis *riyah*, chiar dacă doar o parte din acele acte de adorare a fost contaminată de intenția de a face paradă. Să presupunem că el a început un anumit lucru cu o intenție curată, dar pe parcurs, motivațiile sale au fost afectate de dorința de a-și etala faptele. Și în acest caz, fapta sa este anulată. La fel este și cazul celui care dă *zekat* unei persoane aflate în nevoi, dar mai târziu încearcă să obțină un anumit folos, sau beneficiu, în schimb. În acest caz, el trebuie mai întâi să se căiască pentru păcatul său, iar apoi să dea *zekat* cu singura intenție de a face pe placul lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!).

La fel este și în cazul rugăciunii *salat*. Cineva poate să afișeze o parte din ea (fie că este vorba despre o acțiune *mustahab* – opțională, recomandată, cum ar fi *qunut*-ul), sau să efectueze rugăciunea *salat* în grup cu acest scop, sau să se așeze în rândul din față, pentru a fi vizibil. În toate aceste cazuri, el trebuie să efectueze rugăciunea *salat* din nou.

***Riyah* în actele de adorare**

Nu există o dovadă solidă că *riyah* ar fi *haram* în activitățile pur lumești, care nu sunt considerate acte de adorare. Prin urmare, *Fuqaha* (juriștii) nu au dat un verdict în această privință. Dar credincioșii adevărați se înfrânează de la toate tipurile de *riyah*, chiar și atunci când este vorba despre activitățile lumești și despre acțiunile *mubah*. Cauza *riyah*-ei este dragostea pentru această lume. Așadar, dacă cineva capătă acest obicei, el s-ar putea să înceapă să comită *riyah* chiar și în actele de adorare.

Apreciatul savant Faiz al-Kașani scrie în cartea sa, *Muhajjatul Baidha*: „Există cinci tipuri de *riyah* pe care le comit oamenii:

- (1) *Riyah* în ceea ce privește trupul
- (2) *Riyah* privitoare la frumusețe și la îmbrăcăminte
- (3) *Riyah* referitoare la vorbire
- (4) *Riyah* în ceea ce privește acțiunile
- (5) *Riyah* de natură exterioară

Vom explica în continuare aceste tipuri de *Riyah*.

1) *Riyah* în ceea ce privește trupul

În chestiunile religioase, *riyah* cu privire la trup se manifestă atunci când cineva încearcă să arate că trupul său este slab datorită postului excesiv și a actelor de adorare din timpul nopții. Sau atunci când cineva își menține buzele uscate, astfel ca oamenii să creadă că postește. Sau se arată a fi evlavios, pentru ca oamenii să-l laude și de aceea, este zi și noaptea ocupat cu actele de adorare. În lucrurile lumești, materiale, *Riyah* privitoare la trup este atunci când cineva își arată trupul, încercând să creeze prin aceasta o anumită imagine în ochii oamenilor și să câștige admirația lor.

2) Riyah privitoare la frumusețe și la îmbrăcăminte

Acest tip de *riyah* se poate manifesta în chestiunile religioase atunci când cineva își rade mustața pentru ca ceilalți oameni să creadă că el respectă ceea ce este recomandat, sau dacă pășește încet, cu capul plecat, sau poartă haine murdare pentru a arăta că această nu este importantă pentru el. În ceea ce privește lucrurile materiale, *riyah* privitoare la frumusețe și la îmbrăcăminte constă în afișarea hainelor și a frumuseții exterioare, pentru ca ceilalți oameni să fie atrași de persoana cuiva.

3) Riyah referitoare la vorbire

Riyah referitoare la vorbire se poate manifesta în chestiunile religioase prin recitarea de *zikr* (de exemplu: *Alhamdu lil-Lah*) cu scopul de a le arăta oamenilor cât de credincioși suntem. Sau prin a ne etala cunoștințele și importanța, predicând oamenilor în adunări. Sau prin îndemnarea oamenilor la ceea ce este bine, împiedicându-i să facă ceea ce este rău și făcându-i să se teamă de mânia lui Dumnezeu, fără să avem vreo intenție pură.

În ceea ce privește aspectul lumesc, acest tip de *riyah* poate să ia forma lăudăroșeniei, atunci când cineva menționează realizările și aptitudinile sale, pentru ca să fie iubit de oameni. A fi extrem de sociabil și a-i saluta pe ceilalți foarte politicos sau a-i lăuda, chiar și pe persoanele necunoscute, pentru a obține popularitate, este o formă de *riyah*.

4) Riyah în ceea ce privește acțiunile

În ceea ce privește actele de adorare, *riyah* poate consta în efectuarea rugăciunii *salat* pentru a face paradă; de exemplu, recitarea unor capitole lungi din Coran, sau rămânerea unui timp îndelungat în *ruku*, sau în *as-sajda* pentru a arăta celorlalți cât de

credincioși suntem. Sau a efectua rugăciunea *salat* foarte lent, a ține postul *wajib* și *mustahab*, a efectua pelerinajul *Hajj* și *Ziarat*, a face acte de caritate și a-i hrăni pe oameni, pentru a fi considerați plin de evlavie.

În ceea ce privește acțiunile lumești, ea constă a te purta față de ceilalți potrivit modului lor de a gândi și a cheltui în mod similar, adică a te strădui să capeți respect în ochii oamenilor. A cheltui cu generozitate invitându-i pe oameni să vină în număr mare la masă, pentru a câștiga aprecierea lor.

5) *Riyah* de natură exterioară

Toate aceste patru tipuri de *riyah* pe care le-am explicat mai sus se referă la persoana însăși. Al cincilea tip de *riyah* este cel legat de anturaj. Acest tip de *riyah* se manifestă atât în chestiunile religioase, cât și în cele lumești. În ceea ce privește lucrurile spirituale, religioase, ea se manifestă atunci când cineva stă în compania celor învățați, fără să aibă intenții curate, doar pentru a-și arăta interesul cu privire la religie. Sau a ieși pentru a se întâlni cu oameni evlavioși, sau a invita savanți erudiți acasă la el la masa, pentru ca oamenii să-l considere religios. De asemenea, acest tip de *riyah* se poate manifesta și în acțiunile lumești. De exemplu, a vizita în mod frecvent curțile regilor și ale stăpânitorilor, pentru ca oamenii să cunoască influența și reputația de care se bucură cineva și pentru ca oamenii creduli să fie amăgiți de acest spectacol.

Riyah este legată de intenție

Trebuie să se înțeleagă faptul că *riyah* cuiva depinde de intenția sa. Cu alte cuvinte, toate acțiunile asemănătoare cu cele enumerate mai sus, pe care cineva le săvârșește cu scopul de a face paradă, constituie *riyah*, indiferent dacă aceste acțiuni sunt legate de lucrurile spirituale, sau de cele materiale. În toate tipurile de acțiuni menționate mai sus nu se comite *riyah*, dacă cineva nu are intenția

de a-și etala faptele. Dar dacă cineva săvârșește o acțiune doar cu scopul de a fi pe placul lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) aceasta este adorare. De exemplu, dacă cineva se îmbracă frumos, sau își decorează casa cu intenția de a-și exprima mulțumirea pentru binecuvântările și darurile lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!), această faptă este adorare. Cu toate acestea, dacă intenția sa este de a face paradă în fața oamenilor, atunci este *riyah*.

Cei care doresc să studieze acest subiect în profunzime pot citi cartea *Qalbe Salim*, de același autor.

Capitolul 4

Al doilea păcat major: *Yas* (Deznădejdea)

Deznădejdea

Al doilea păcat major este deznădejdea cu privire la mila lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!), „*Al-ya-su Min Ruh-Allah*” (a deznădăjdui în ceea ce privește *Ruh-Allah*). *Ruh*, potrivit dicționarului, înseamnă o adiere, o briză plăcută care mângâie și liniștește. Cei care nu cred în puterea, în îndurarea și în bunătatea lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) manifestă un fel de deznădejde. Sfântul Coran i-a denumit necredincioși (*kafir*) pe astfel de oameni.

„Nu deznădăjduiți de la Duhul lui Dumnezeu! Nu deznădăjduiesc de la Duhul lui Dumnezeu decât tăgăduitorii.”

(Sura Yusuf 12:87)

Imamii neprihăniți, Imamul Jafar as-Sadiq (Pacea fie asupra sa!), Imamul Musa Kadhim (Pacea fie asupra sa!) și Imamul Muhammad Taqi (Pacea fie asupra sa!), au considerat că „deznădejdea cu privire la îndurarea lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!)” aparține păcatelor majore, așa cum am menționat la început.

Cel mai mare păcat după *Şirk*

După *şirk*, niciun păcat nu poate fi mai mare decât deznădejdea cu privire la mila și bunăvoința lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!). Această atitudine coboară pe cineva într-o stare de disperare absolută. O astfel de persoană crede că a fost predestinată Iadului și de aceea, nu vede niciun folos în săvârșirea binelui și în evitarea răului. În consecință, ea va încerca să obțină cât mai multă plăcere lumească și de aceea, va continua să comită tot felul de

păcate. Orice altă categorie de păcătoși vor putea fi iertați, dacă se căiesc. Dar cel care deznădăjduiește nu merită să fie iertat, pentru că starea spirituală a unei astfel de persoane nu-l conduce la adevărata căință, ci îl va împinge în schimb să comită în continuare păcate și să încalce poruncile lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!).

Prin urmare, disperarea este unul dintre cele mai mari păcate. De aceea, ar fi potrivit să explicăm toate tipurile de deznădejde și felul în care pot fi ele vindecate, pentru ca credincioșii să se poată feri de ele.

Atotputernicul Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) a creat o cauză a tuturor fenomenelor din această lume, prin puterea Sa nemărginită și prin forța Sa absolută. De exemplu, în ceea ce privește aspectele fizice, hrana este necesară pentru a potoli foamea, apa este necesară pentru a stinge setea, este nevoie de doctori și de medicamente pentru a trata bolile și este nevoie de muncă pentru a elimina sărăcia.

În același fel, fenomenele spirituale depind și ele de anumite cauze. Mântuirea unui păcătos depinde de căința sa, pentru a ajunge la credința deplină este nevoie de călăuzirea unui îndrumător infailibil (Imam), iar dobândirea unor calități superioare în ceea ce privește evlavia și a unor nivele mai înalte în viața de apoi depind de puritatea intenției acțiunilor săvârșite. Scopul pentru care a fost creat omul a fost de a-l face să cugete la Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) și să-L cunoască pe El în mod corect. Dar cunoașterea completă sau credința nu sunt posibile până când omul nu înțelege că Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) este Creatorul atât al cauzelor, cât și al efectelor. Cauzele nu pot aduce prin ele însele vreun efect, dacă Cel Care a creat aceste cauze nu le dă capacitatea, putința de a avea un anumit efect. De aceea, cineva nu trebuie să se bucure la vederea cauzelor vizibile, aparente și nu trebuie să se întristeze datorită absenței lor.

Cauzele nu sunt independente

Atunci când se ivesc cauzele care determină împlinirea anumitor nevoi sau dorințele, omul devine bucuros și crede în puterea lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!). Dar când aceste cauze nu au niciun efect, el devine trist. Pentru a evita o astfel de situație Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) a stabilit o anumită procedură. Mai întâi, El face ca aceste cauze să fie ineficace, fără rezultat, pentru ca credinciosul să nu le considere ca având inițial proprietăți reale. Pe de altă parte, El creează acei factori care nu existau într-un anumit lucru, pentru ca cei care cred să nu deznădăduiască. Vom da câteva exemple, pentru a explica acest lucru.

Primul exemplu: focul care nu a ars, cuțitul care nu a tăiat

Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) a făcut ca focul aprins din ordinul lui Namrud pentru a-l arde pe profetul Avraam / Ibrahim (Pacea fie asupra sa!) să fie lipsit de proprietatea de a arde. Se spune că acest foc a fost atât de intens, încât păsările care zburau la 3 mile înălțime erau arse de dogoarea sa și cădeau moarte.

Așadar, ei l-au aruncat pe profetul Avraam / Ibrahim (Pacea fie asupra sa!) în foc, catapultându-l de departe. În Sfântul Coran Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) spune:

„Noi am spus: «Focule, fii lui Abraham răcoare și tihnă!»”
(Sura al-Anbiya 21:69)

Focul și-a pierdut imediat proprietatea sa esențială de a arde și s-a răcit; iar dacă Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) nu i-ar fi poruncit să-i ofere siguranță lui Avraam / Ibrahim (Pacea fie asupra sa!), el ar fi devenit și mai rece și l-ar fi înghețat pe profetul Avraam / Ibrahim (Pacea fie asupra sa!).

În același fel, când profetul Avraam / Ibrahim (Pacea fie asupra sa!) a vrut să-l sacrifice pe fiul său, Ismael / Ismail (Pacea fie asupra sa!) cuțitul a devenit bont la porunca lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!). Profetul Avraam / Ibrahim (Pacea fie asupra sa!) a aruncat cuțitul, iar o voce s-a auzit din el: „Prietenul (*Khalil*) lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) îmi poruncește să tai, dar Domnul lui *Khalil* mă oprește să fac asta.”

Al doilea exemplu: profetul Moise / Musa (Pacea fie asupra sa!) și Faraon

Istoria relatează că stăpânitorii tiranici i-au asuprit întotdeauna pe cei acre au fost reprezentanții lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) pe pământ, pe profeți și pe imami. Acești conducători au recurs neîncetat la puterea de care dispuneau pentru a-i urmări și a-i ucide pe profeți. Dar Atotputernicul Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) le-a anulat eforturile, zădărniciindu-le planurile. Viața profetului Moise / Musa (Pacea fie asupra sa!) din timpul domniei lui Faraon este plină de astfel de exemple, de la început până la sfârșit.

Un rege puternic cum era Faraon a vrut să-l ucidă pe profetul Moise / Musa (Pacea fie asupra sa!) când acesta se afla încă în pântecele mamei sale, dar nu a reușit, iar Moise / Musa (Pacea fie asupra sa!) s-a născut. Faraon a continuat să depună eforturi pentru a-l ucide, dar Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) i-a dejucat toate planurile. Cauzele fizice și psihice nu au nicio importanță când Dumnezeu hotărăște un anumit lucru. Astfel, Moise / Musa (Pacea fie asupra sa!) nu doar că s-a născut în siguranță, ci a și crescut în palatul lui Faraon și în poala sa.

„Femeia lui Faraon spuse: «Bucurie a ochilor mei și a lor tăi! Nu-l omorâți! Poate vă va fi de folos ori poate îl veți lua vouă fiu.» Ei nu și-au dat însă seama!”

(Sura al-Qasas 28:9)

Al treilea exemplu: Atacul lui Abraha asupra *Ka'ba*-ei

În anul în care s-a născut Profetul (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!) armata lui Najjași a venit să atace Sfânta Ka'ba. Aceasta era condusă de Abraha. Armata era alcătuită din elefanți și dispunea de toate armele pentru război. Abraha, mândru de armata sa numeroasă, era convins că va triumfa. Dar Creatorul tuturor cauzelor i-a zădărnicit eforturile. Când Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) a dorit acest lucru, toți oamenii și animalele din acea armată nu au mai putu înainta. Oricât de mult au încercat, elefanții au refuzat să înainteze spre Casa Sfântă.

Pe de altă parte, au apărut acele păsări (*Ababil*) la orizont. Fiecare pasăre purta trei pietre de cremene, una în cioc și câte una în fiecare gheară. Ele au înconjurat armata și au început să o lovească cu pietre. Fiecare piatră a căzut pe capul soldaților și le-a străpuns corpul, pătrunzând în pământ. Prin urmare, întreaga armată a fost nimicită, cu excepția unui singur soldat. Acest soldat s-a întors la împăratul Najjași și i-a povestit în detaliu cele întâmplate. Acest eveniment a câștigat o atât de mare importanță, încât acel an a fost numit Anul Elefantului (*Amul Fil*). Așadar, istoria arabilor consemnează că nașterea Profetului (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!) a avut loc în anul 1 *Amul Fil*, iar misiunea profetică (*Be'sat*) a început în anul 40 *Amul Fil*.

Al patrulea exemplu: felul cum a fost salvată viața Profetului (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!)

Faptul că Profetul (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!) a fost protejat de locuitorii însetați de sânge ai orașului Mecca și că mai târziu a fost ferit de moarte în multe bătălii este considerat a fi unul dintre semnele lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!). Toți politeiștii și-au unit eforturile pentru a-l martiriza pe Profet (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!), chiar din ziua când acesta și-a început misiunea profetică. Ei dispuneau de toate mijloacele pentru a-și realiza acest scop, dar așa cum spune un proverb persan: „Cine poate stinge lampa aprinsă de Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!)?”

Al cincilea exemplu: El creează fără o cauză vizibilă

Chiar dacă lipsesc cauzele vizibile, atât cele materiale, cât și cele imateriale, Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) creează prin puterea Sa de neîntrecut. Există multe exemple de astfel de fenomene. Cel dintâi exemplu este acela al strămoșului omului, profetul Adam (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!), pe care Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) l-a creat fără să aibă loc împreunarea dintre un bărbat și o femeie. Adam (Pacea fie asupra sa!) a luat ființă din non existență. În mod asemănător, profetul Iisus / Isa (Pacea fie asupra sa!) s-a născut dintr-o fecioară, Maria / Maryam (Pacea fie asupra sa!), chiar dacă aceasta nu fusese atinsă de niciun bărbat.

Profetului Zaharia (Pacea fie asupra sa!) i s-a născut un fiu, adică profetul Ioan Botezătorul / Yahya (Pacea fie asupra sa!), când acesta ajunsese la o vârstă extrem de înaintată și după ce soția lui își pierduse orice speranță de a zămisli. Profetului Avraam / Ibrahim (Pacea fie asupra sa!) i s-a născut de asemenea un fiu, profetul Isaac / Ișaq (Pacea fie asupra sa!), când era deja bătrân și în ciuda faptului că soția lui, Sara, fusese în prealabil stearpă.

Pecetea profeților, Muhammad (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!), nu a absolvit nicio școală, nici nu a fost învățat de vreun profesor. El nu a fost învățat de oameni să scrie și să citească. Cu toate acestea, el a fost învățătorul omenirii și deținătorul științelor coranice. De fapt, această personalitate reprezintă însumarea calităților tuturor profeților de dinaintea sa. Prezența unor calități atât de excepționale într-o singură persoană, fără vreo cauză vizibilă, poate fi înțeleasă doar ca fiind voința divină.

Rugile sunt ascultate și în lipsa mijloacelor vizibile

Bunul Dumnezeu ascultă rugămințile creaturilor Sale și le împlinește dorințele. De multe ori vedem că oameni care nu au niciun fel de posibilități pot să scape de necazurile și de suferințele lor. Prin harul *sadaqah*-ei (milosteniei), sunt vindecate boli incurabile și cei nevoiași se îmbogățesc. Oameni afectați de necazuri sunt salvați în moduri pe care nici măcar nu și le-ar fi putut imagina.

Tradițiile sunt pline de astfel de exemple. Bunătatea și îndurarea nemărginită a Atotputernicului Dumnezeu (Slăvit fie Preaînaltul!) a fost descrisă de Amirul-Muminin / Căpetenia credincioșilor, Imamul Ali (Pacea fie asupra sa!) în următoarele cuvinte:

„Doar cel înțelept poate aprecia harul nemărginit al lui Dumnezeu Atotputernicul, care ne scapă de nenorociri și care îndepărtează suferința din inimile zdrobite. De multe ori, omul este mâhnit dimineața, dar până seara starea lui de spirit se transformă în fericire. Așadar, când sunteți împresurați de greutate, să vă puneți toată speranța în Unicul Dumnezeu.”

Imamul Yafai scrie în cartea sa, *Rawzatul Rehayin*, comentariul la *Diwan al-Mubidi* și spune: „Un rege i-a dat o perlă (nestemată) bijutierului său. Copilul bijutierului a reușit să ia cumva această perlă (nestemată) și a spart-o în două. Bijutierul era disperat. Cineva i-a spus să recite cu sinceritate cuvintele Imamului Ali

(Pacea fie asupra sa!) menționate mai sus. De îndată ce a recitat aceste cuvinte, a sosit un sol al regelui. Acesta i-a spus că doctorii au sugerat că dacă perla (nestemata) este zdrobită sub formă de pudră și dacă este dată prințesei bolnave, aceasta s-ar putea vindeca de boala ei. Regele îi poruncea bijutierului să zdrobească perla (nestemata) sub formă de pudră imediat și să o aducă la palat.

Destinul omului

Există anumiți factori spirituali legați de viața de apoi, al căror efect este păstrat, prin voia lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!). De exemplu, cei care practică *jihad-ul nefs* (lupta împotriva propriului egoism) vor dobândi o poziție înaltă în viața de apoi. Faptele celor care nu cred în profeți nu vor avea valoare.

Balam Baur și condamnarea sa la pedeapsa veșnică

Balam Baur ajunsese la un nivel înalt de desăvârșire. Dar pentru a-i face pe plac regelui, el a început să se împotrivească profetului timpului său. Prin urmare, el s-a afundat într-o viață a păcatului, din care nu mai putea ieși. El a fost condamnat la pedeapsa Iadului, să sălășluiască în a șaptea treaptă a focului, care este cea mai rea dintre toate treptele Iadului. El este comparat cu un câine în Sfântul Coran:

„Dacă am fi voit, l-am fi înălțat, har acestor semne, însă el s-a legat de pământ, urmându-și poftelor. Era asemenea unui câine ce mârâie de-l zgândări și mârâie de-l lași în pace. Așa este și poporul care socoate semnele Noastre minciuni. Povestește-i istoriile! Poate va cugeta!”

(Sura al-Ar'af 7:176)

O avertizare

Credincioșii sunt cei care au înțeles cine este Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!). Cei care cred trebuie să fie deosebit de atenți să nu confunde cauzele aparente cu originea tuturor cauzelor, considerându-le pe acestea baza tuturor fenomenelor. În ciuda faptului că ei realizează autoritatea supremă pe care o are Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) asupra creațiilor Sale, o înțelegere greșită a oamenilor în această privință poate să-i condamne la pieire. Ei trebuie să știe că ar putea fi condamnați la pierire dacă depind de cauzele aparente și dacă le consideră pe acestea ca fiind baza tuturor fenomenelor, pentru că centrul tuturor fenomenelor este Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!). El este capabil să zădărnicească toate cauzele, făcând ca ele să nu aibă niciun rezultat.

Frumusețea vieții de apoi

Atunci când toate căile izbăvirii sunt distruse, Atotputernicul Dumnezeu (Slăvit fie Preaînaltul!) creează o cauză, prin îndurarea Sa nemărginită. Numeroase tradiții (*hadith-uri*) relatează întâmplări în care oameni asupra cărora se pogorâră nenorociri și care erau cât pe ce să fie condamnați la distrugere, au fost salvați în ultimele clipe de Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!). Ei erau cu totul pierduți în întunecimea păcatelor, dar au fost chemați către Domnul lor, prin mila Sa nemărginită. Pustiurile sterpe ale vieții lor au devenit din nou verzi și fertile. Darurile care le-au fost oferite de Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) i-au surprins pe toți martorii acestor evenimente dotați cu inteligență.

Magicienii lui Faraon

Magia este un păcat major și cea mai rea îndeletnicire. Vrăjitorul este sortit la pedeapsa divină, iar sălașul său va fi Iadul.

Magicienilor lui Faraon li s-a poruncit să-l provoace pe profetul Moise / Musa (Pacea fie asupra sa!) și să-l batjocorească. Dar meșteșugul lor viclean nu le-a fost de niciun folos și ei au eșuat în mod jalnic. În acel moment s-a pogorât harul divin. Vrajitorii au simțit în mod intuitiv puterea lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!), care l-a făcut pe profetul Moise / Musa (Pacea fie asupra sa!) superior lor. Nici ademenirea bogăției, nici amenințarea torturii și a morții venite din partea lui Faraon nu a putut să le zdruncine credința. Ei au fost salvați.

„Faraon spuse: «Voi ați crezut în El înainte ca eu să vă dau îngăduința, căci El este mai marele vostru care v-a învățat vrăjitoria. Veți afla curând! Voi pune să vi se taie mâinile și picioarele în curmeziș, iar apoi voi pune să vă răstignească pe toți.» Ei spuseră: «Nu ne pasă, căci noi la Domnul nostru ne întoarcem. Noi cu tărie dorim ca Domnul nostru să ne ierte nouă greșelile noastre, căci noi suntem întâii credincioși.»”

(Sura Aș-Şura 26:49-50)

Asiya a fost o femeie credincioasă

Dumnezeu Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) dăruiește oricui dorește El un statut respectabil atât în această lume, cât și în viața de apoi. Asiya, soția lui Faraon, ducea o viață îmbelșugată și plină de tot confortul material atunci când inima ei a fost luminată de credință. Cu toate că a trebuit să treacă prin greutăți de nedescris din cauza soțului ei, ea a rămas neclintită în credința ei. Ea și-a mărturisit credința în Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) și în profetul Său, Moise / Musa (Pacea fie asupra sa!), fără nicio teamă. În momentul morții sale, când a fost martirizată, s-a rugat Domnului ei.

„Dumnezeu a dat ca pildă credincioșilor pe femeia lui Faraon, când spuse: «Domnul meu! Zidește-mi, la Tine, o casă în

Rai! Mântuiește-mă de Faraon și de lucrarea sa! Mântuiește-mă de poporul nedrept!»»

(Sura at-Tahrim 66:11)

Oamenii peșterii

Oamenii peșterii, al căror număr se spune că a fost șapte, au trăit în timpul domniei regelui asupritor Daqiyanus. Daqiyanus pretindea că este o divinitate și oamenii îl venerau. Dar dintr-o dată, inimile acestor șapte persoane au fost luminate de credința adevărată.

Ei au respins afirmațiile neadevarate ale lui Daqiyanus și pentru a merge pe calea adevăratei credințe au renunțat la puterea lumească și au fugit în munți și s-au ascuns într-o peșteră.

Această întâmplare este descrisă în detaliu în Sura al-Kahf. Exemplul lor a rămas în istorie și va continua să existe până în Ziua Judecății.

Acceptarea credinței înainte de a muri

Este cunoscut faptul că au existat oameni atât de adânciți în păcate, încât salvarea lor părea imposibilă. Dar în ultimele momente ale vieții lor, ei au acceptat adevărata credință și s-au rugat pentru a fi iertați. Datorită căinței lor sincere, toate pacatele le-au fost iertate, iar îndurarea Milostivului Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) le-a venit în ajutor. Astfel, ei au putut obține mântuirea și fericirea în viața de apoi. Ei vor fi printre cei învingători în Ziua Judecății.

Moartea care survine imediat după îmbrățișarea islamului

O astfel de persoană fericită a fost un evreu care a acceptat islamul în timpul bătăliei de la Uhud. Numele său era Makhriq. El

s-a adresat oamenilor din tribul său astfel: „Voi nu sunteți conștienți de faptul că Muhammad (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!) este profetul adevărat care ne-a fost făgăduit.” Ei i-au răspuns: „De unde știi că nu cunoaștem acest lucru?” „Atunci de ce nu-i veniți în ajutor?” i-a întrebat el. Oamenii din tribul său au spus: „Astăzi este Sâmbătă (Sabatul).”

El le-a spus: „Dar acesta a fost în timpul profetului Moise / Musa (Pacea fie asupra sa!), a fost abrogat de Profet (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!) și nu este acceptat de el.” Când nu a primit niciun răspuns din partea oamenilor tribului său, el s-a dus la Profet (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!) și a devenit musulman. El era extrem de bogat. El i-a încredințat toată averea sa Profetului (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!) și a intrat pe câmpul de luptă pentru a-i înfrunta pe necredincioși. El a fost martirizat la scurt timp după aceasta. Se spune că Profetul (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!) a dat adesea milostenie din averea lui Makhriq, martirul.

Fericirea eternă

Hur ibn Yazid Riyahi era comandantul armatei lui Ibn Ziyad. El i-a blocat calea Imamului Husein (Pacea fie asupra sa!) și l-a forțat să se oprească la Karbela. Această faptă josnică l-ar fi condamnat la pedeapsa veșnică. Dar când a auzit predica Imamului Husein (Pacea fie asupra sa!) din Ziua de Așura și strigătul lui de ajutor (*Isteghasa*), în sufletul său s-a produs o transformare. Mila și harul lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) l-a salvat. El s-a căit cu sinceritate și s-a alăturat martirilor de la Karbela. În acest fel, el a putut să dobândească fericirea eternă. În ultimele momente ale vieții sale, Imamul Husein (Pacea fie asupra sa!) i-a dat vestea cea bună: „Tu ești Hur (liber), așa cum te-a numit mama ta.”

Cei înțelepți nu-și pierd niciodată speranța

Un om nu trebuie niciodată să-și piardă speranța în ceea ce privește dobândirea trăsăturilor morale înalte și desăvârșirea credinței. De fapt, cineva nu ar trebui nici măcar să se îndoiască de posibilitatea dobândirii ei. Deși acest fel de lipsă de speranță nu este total *haram*, totuși credinciosul adevărat trebuie să se înfrâneze în ceea ce o privește. Pe de altă parte, el nu trebuie să considere că aceste capacități aparente cum ar fi tinerețea, puterea, înțelepciunea, capacitatea de a gândi, puterea de muncă, entuziasmul, dragostea, etc. ar fi suficiente pentru a izbândi în viața de apoi.

Multer oameni le-au lipsit capacitățile de mai sus, dar când mila și harul lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) le-a venit în ajutor, ei au fost înălțați într-o funcție înaltă. De exemplu, oameni precum Fuzail ibn Ayaz, Imran Sabi, Barham Nasrani și Sahib Riyaz, care au primit *Tawfiq* de la Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) atunci când deveniseră slabi datorită vârstei înaintate și în ciuda faptului că erau incapabili să muncească din greu și să aibă o viață activă, totuși au primit o funcție înaltă.

Deznădejdea este un păcat mare

Deznădejdea este un păcat major pentru că el implică tăgăduirea suveranității absolute a Atotputernicului Dumnezeu. O inimă luminată de cunoașterea faptului că Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!), Creatorul tuturor lucrurilor existente, este cel mai bun Planificator, cel mai bun Executant și cel mai bun Protector, o persoană care este conștientă de faptul că Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) este cel care dăruiește creaturilor Sale preaplinul mijloacelor de trai, siguranța și bunăstarea, datorită milei Sale nemărginite, a generozității nelimitate și a științei Sale de neîntrecut, va fi mângâiată și se va simți în siguranță. Inima unei astfel de persoane va fi liniștită și împăcată și nu va apărea problema

întristării sau a suferinței. Creatorul nu este neglijent în ceea ce privește nevoile pe care le are un copil care se află în pântecul mamei lui. Hrana îi este furnizată prin intermediul cordonului ombilical. Când se naște copilul, Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) îi oferă laptele hrănitor și ușor de digerat al mamei sale. Treptat, Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) dezvoltă în el diferite capacități de care are nevoie în diversele etape ale creșterii.

Pentru a-i asigura copilului siguranța și fericirea, Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) pune afecțiune adâncă și permanentă în inima mamei copilului, iar ea este gata să-și sacrifice toată odihna și toate plăcerile de dragul copilului.

Dacă cineva este conștient de lucrurile discutate mai sus, este oare posibil ca să-și piardă speranța în Domnul său? Nu! De fapt, acestea fac ca să fie ușor să ne punem toată încrederea în Creator și să trecem prin toate suferințele și coborâșurile vieții cu resemnare și cu tărie morală.

Deznădejdea este un semn al necredinței și al lipsei de cunoaștere

Disperarea este o formă ascunsă de necredință. Ea este rezultatul necunoașterii măreției lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!). A te lăsa cuprins de deznădejde este la fel ca necredința în Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!), care este un păcat major. De aceea, cineva trebuie să fie extrem de atent și să se ferească de a ajunge într-o stare atât de jalnică. Nobilul Coran explică acest lucru în versetul următor:

„Nu deznădăjduiesc de la Duhul lui Dumnezeu decât tăgăduitorii.”

(Sura Yusuf 12:87)

Speranța aparține psihicului uman

Atotputernicul, în milostivirea Sa nemărginită, a înzestrat psihicul uman cu speranță. Chiar și în cele mai grele împrejurări există o slabă licărire de speranță în inima omului și aceasta îl ajută să-și învingă sentimentul de deznădejde. El se întoarce astfel către Domnul său și se roagă pentru îndurare, iertare și ajutor, iar Dumnezeu Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) nu-l respinge niciodată pe cel care se Îi cere ajutorul.

Vindecarea deznădejdiei

1. Puterea lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!)

Slăvit fie Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) pentru autoritatea Sa supremă și absolută pe care o deține asupra acestui mare univers, a pământului și a celor șapte ceruri. El stabilește traiectoria stelelor și a planetelor și nici măcar o frunză nu cade fără permisiunea Sa. El poate să facă tot ceea ce dorește. Intellectul și rațiunea rămân uluite încercând să înțeleagă puterea și măreția Sa. Oare Cel Atotputernic este incapabil să îndeplinească puținele nevoi ale creaturilor Sale? Cu siguranță că nu! Așadar, cum ar putea fi justificată deznădejdea?

2. Experiențele personale

Omul trebuie să cugete la multele binecuvântări ale lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) care i-au fost dăruite în trecut și pe care le-a luat cu ușurință, considerând că i se cuvin. Atotputernicul ne-a scos în siguranță, teferi, din întunecimea pântecelor mamelor noastre. El este conștient de nevoile noastre și ni le cunoaște mai bine decât le cunoaștem noi înșine și le împlinește fără să Îi cerem acest lucru. El ne-a salvat din multe situații periculoase, de multe boli și dezastre. El ne-a dăruit multe

binecuvântări fizice, materiale, intelectuale, sociale și spirituale pentru ca noi să devenim încrezători și siguri de poziția noastră ca indivizi. Atunci de ce să existe deznădejde? Este El oare inconștient de condiția noastră? Îmi cer iertare de la Atotputernicul Dumnezeu! Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) este mult prea Înalt!

3.Exemplele altora

Să analizăm situația celor care s-au aflat în împrejurări extrem de grele și care au fost plini de speranță, nădăjduind în bunăvoința și în milostivirea lui Dumnezeu. Ei au continuat să-L implore pe Dumnezeu până când rugăciunile lor au fost ascultate și au primit ajutorul Său.

Profetul Avraam / Ibrahim (Pacea fie asupra sa!) și fiul său

Profetul Avraam / Ibrahim (Pacea fie asupra sa!) avea o sută doisprezece ani, iar potrivit unei alte relatări, o sută două zeci de ani. Respectabila sa soție avea nouăzeci și șapte de ani. Ei nu aveau copii. Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) a trimis un înger pentru a le aduce la cunoștință că li se va dăruia un fiu.

„Femeia lui stătea în picioare și izbucni în râs. Noi i-l vestirăm pe Isaac și după Isaac, pe Iacob. Ei spuseră: «Porunca lui Dumnezeu te miră? Milostivenia și binecuvântările lui Dumnezeu fie asupra voastră. O, oameni ai acestei case! Dumnezeu este Lăudat, Slăvit!» Ea spuse: «Vai mie! O să odrăsluiesc acum că sunt bătrână și bărbatul meu este bătrân? Aceasta este un lucru de mirare!»”

(Sura Hud 11: 71-73)

Pe scurt, îndurarea lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) l-a binecuvântat pe Profetul Avraam / Ibrahim (Pacea fie asupra sa!) și pe soția lui, Sara, cu un fiu, Isaac / Ișaq (Pacea fie

asupra sa!), la o vârstă când acest lucru nu ar fi fost niciodată de așteptat.

Profetul Zaharia (Pacea fie asupra sa!) avea nouăzeci și nouă de ani, iar soția sa era în vârstă de optzeci și nouă de ani. Cu toate acestea, el a nădăjduit în îndurarea lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) și s-a rugat cu sinceritate:

„«Domnul meu! Oasele mi s-au înmuiat, iar capul îmi este încins de vâlvătaile cărunției. Domnul meu! Niciodată nu am fost năpăstuit când te-am chemat! Îmi este teamă de rudele mele, după mine, căci femeia mea este stearpă. Dăruiește-mi Tu un urmaș de la Tine! El mă va moșteni pe mine și va moșteni neamul lui Iacob. Domnul meu! Fă-l pe placul Tău!»

«O, Zaharia! Îți vestim un fecior și numele său va fi Ioan. Nicicând nu am mai dat acest nume cuiva.» Zaharia spuse: «Domnul meu! Cum aș putea avea un fecior? Femeia mea este stearpă, iar pe mine m-au slăbit bătrânețele.» El spuse: «Așa va fi să fie. Domnul tău spuse – Îmi este ușor, căci odinioară și pe tine te-am creat pe când erai nimic.»»

(Sura Maryam 19:4-9)

Astfel, Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) a răspuns rugăminții profetului Zaharia (Pacea fie asupra sa!) și acestuia i s-a născut un fiu, profetul Ioan Botezătorul / Yahya (Pacea fie asupra sa!).

Dacă cineva suferă de o anumită boală pentru o perioadă lungă de timp și se pare că nu există nicio speranță de vindecare, persoana respectivă trebuie să considere această boală ca o plată pentru păcatele sale (*kaffara*).

Pe de altă parte, dacă prin rugăciunile sale și prin plata milosteniei (*sadaqah*) boala se vindecă, acestea devin o cale de a fi salvat.

Profetul Iov / Ayyub (Pacea fie asupra sa!) și nenorocirile prin care a trecut

Dacă cineva dorește să ajungă la smerenie și la o înțelegere adâncă a lucrurilor, trebuie să studieze viața profetului Iov / Ayyub (Pacea fie asupra sa!). După ce a fost atins de o boală îngrozitoare timp de șapte ani, iar potivit altor relatări, timp de optsprezece ani, el s-a rugat lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!).

„Și Iov! El îl chema pe Domnul său: «Nenorocirea m-a lovit, însă Tu ești Cel prea Milostiv dintre milostivi!»”

(Sura al-Anbiya 21:83)

Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) a răspuns rugăminții sale și l-a vindecat de boală și i-a dăruit avere, la fel ca înainte.

Înțelepciunea ascunsă în spatele sărăciei și a lipsurilor

Dacă cineva este lovit de sărăcie pentru o perioadă lungă de timp și nu poate vedea nicio cale de ieșire din această situație, atunci acest lucru poate fi privit în două feluri. În primul rând, este posibil ca să existe o anumită înțelepciune ascunsă în spatele acestei sărăcii, iar dacă omul ar cunoaște motivul pentru care i se întâmplă ceea ce i se întâmplă, s-ar putea ca să prefere această stare și să fie fericit cu acest lucru.

În al doilea rând, cei care-și petrec prima parte a vieții în sărăcie, de obicei devin mai bogați mai târziu, pe parcursul vieții lor și de aceea, au o bătrânețe liniștită.

Averea care vine atunci când omul nu are nimic

Ca exemplu, vom menționa o întâmplare relatată în cartea *Faraz Badaşşuda*:

Un negustor bogat povestește: „Călătoream pentru a merge în pelerinajul *Hajj* și aveam 3000 dinari și bijuterii de aur și de argint la mine. Le-am pus într-o tașcă pe care am prins-o de brâu. Dar mi-am dat jos tașca când m-am dus la toaletă. Mă afluam deja la mulți kilometri distanță când mi-am dat seama că mi-am pierdut tașca. Aveam multă avere, așa că nu mi s-a părut necesar să mă întorc și să caut banii și nici măcar nu era posibil să mă întorc. Când m-am întors în orașul meu natal am fost lovit de necaz după necaz. Treptat mi-am pierdut toată averea. Reputația și respectul de care mă bucuram s-au transformat în rușine. Din cauza jenei pe care o simțeam în fața prietenilor mei, din cauza bârfelor dușmanilor și a lipsurilor care au urmat am fost forțat să părăsesc orașul natal. În timpul acestei călătorii am înnoptat într-un sătuc. În acel moment aveam doar o șesime dintr-o monedă de argint. Era o noapte întunecată și ploioasă. Dintr-o dată, pe soția mea au cuprins-o durerile nașterii și ni s-a născut un copil. Soția mi-a spus că avea nevoie de ceva de-ale gurii, altfel ar fi pierit de foame. Am luat moneda mică de argint pe care o aveam și am bătut la ușa unui negustor de legume. După încercări repetate, el a deschis în cele din urmă ușa. I-am explicat situația în care mă afluam și i-am dat moneda. El mi-a adus niște caș și niște unt într-o strachină de lut. În timp ce mă întorceam, după ce am făcut câțiva pași, am alunecat iar strachina mi-a căzut din mână și s-a spart. Eram lovit de suferință și nu mă puteam controla.

Am început să-mi lovesc fața și să urlu tare. Fereastra unei case învecinate s-a deschis și cineva m-a întrebat cine sunt și de ce făceam gălăgie, deranjând vecinii. I-am explicat pe scurt situația în care mă afluam și am adăugat că eu, soția și copilul meu eram înfometați și că această nenorocire se abătuse asupra mea. Bărbatul m-a întrebat: «Strigătul și văicăreala ta este doar pentru o monedă de argint?» «Nu», i-am răspuns. «Niciodată nu am fost avar.» Apoi i-am spus despre anul în care mi-am pierdut tașca cu 3000 de dinari și cu bijuterii. El m-a întrebat dacă exista vreun semn distinctiv pe

tașca mea. M-am gândit că vrea să mă păcălească, așa că am refuzat să-i răspund. Dar el a insistat și i-am spus. Apoi el m-a invitat în casa sa și l-a trimis pe sclavul său să-i aducă pe soția și pe copilul meu. Sclavul s-a întors cu soția și cu copilul meu, iar gazda noastră ne-a pregătit un loc unde să rămânem peste noapte. În dimineața zilei următoare mi-a dat câțiva dinari și mi-a spus să stăm în casa sa până ce soția mea se va înzdrăveni.

Așa au trecut zece zile. În fiecare zi ne dădea câțiva dinari. Apoi, într-o zi, m-a întrebat despre îndeletnicirea mea. Când i-am spus că eram un negustor priceput, mi-a dat niște bani și mi-a spus să încep o afacere. După câteva luni de la începerea negoțului, i-am oferit acea parte din câștig care i se cuvenea. El s-a dus într-o altă cameră și s-a întors cu tașca cu bani pe care o pierdusem cu ani în urmă. Am fost foarte bucuros să o văd și am leșinat de emoție. I-am mulțumit lui Dumezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) și m-am întors în orașul meu natal. Treptat, situația mea financiară a început să se schimbe și am devenit din nou bogat.”

„S-ar putea să vă fie silă de ceva, însă să fie un lucru bun pentru voi. S-ar putea să iubiți ceva, și să fie un lucru rău pentru voi. Dumnezeu știe, însă voi nu știți.”

(Sura al-Baqarah 2:216)

„Dumnezeu nu împovărează pe nimeni decât pe măsura putinței pe care i-a dat-o. Dumnezeu va face ca după greutate să vină ușurare.”

(Sura at-Talaq 65:7)

Remediul pentru deznădejdea din momentele grele

Dacă cineva are probleme legate de această lume, el ar trebui să-și îndrepte atenția asupra a două realități. În primul rând, această viață este un loc al încercărilor și al testelor pentru fiecare. Nimeni nu poate să evadeze din strânsoarea ghearelor sale. În al doilea rând,

el trebuie să privească starea acelor oameni care este mult mai rea decât a lui. În acest fel, omul poate să obțină pacea sufletească și alinarea, comparându-și situația în care se află cu cea a celor năpăstuiți.

Chiar și în timpul celor mai mari nenorociri trebuie să avem încredere în mila lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!). De multe ori cei din trecut au fost loviți de necazuri care păreau fără rezolvare, dar Milostivul Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) i-a ajutat să izbândească.

În cartea *Faraj Bad as Şiddah*, apreciatul autor Husain bin Said Dabistani a consemnat mai mult de 500 de întâmplări în care Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) i-a alinat și i-a scăpat pe cei care fuseseră împresurați de necazuri din toate părțile, după ce li se dărmaseră toate speranțele. Pe lângă aceasta, chiar noi înșine suntem martorii multor cazuri în care rugile și milostenia (*sadaqah*) celor evlavioși îi ajută pe oameni să iasă din situații dificile.

În aceeași carte este menționată o întâmplare în care un locuitor al orașului Medina spune: „Eram bogat și aveam toate lucrurile bune din această lume. În cele din urmă, am devenit sărac și lipsit, așa că am mers la Imamul Ja'far as-Sadiq (Pacea fie asupra sa!) și i-am spus despre problemele mele. El și-a exprimat regretul pentru situația în care mă aflu și mi-a recitat următoarele versuri: «Când te confrunți cu momente grele să nu fii nerăbdător, pentru că ai trăit în confort o perioadă lungă de timp. Iar după fiecare necaz urmează alinare și mângâiere. Iar cuvintele lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) sunt cele mai adevărate. Așadar, nu deznădăjdui! Cu siguranță, deznădejdea înseamnă necredință. S-ar putea ca Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) să te facă bogat în curând. După aceea, să nu-L uiți pe Domnul tău. Cu siguranță, Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) Își ține promisiunile. Dacă intelectul ar avea capacitatea de a produce hrană, averea lumii ar aparține numai intelectualilor. Ai grijă să nu-ți pierzi speranța

atunci când te confrunți cu necazuri. În spatele vălurilor se ascund lumini orbitoare ale speranței.»”

Naratorul spune: „Când am auzit aceste versuri, suferința mea s-a transformat în bucurie, iar deznădejdea în optimism. Foarte curând, mi s-au deschis porțile îndurării și situația mea grea s-a schimbat în bine.”

Un lucru de care să ne amintim

În această carte este relatat un *hadith* de la Profet (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!) care spune că petru a îndepărta nenorocirile, trebuie să se recite următorul verset:

„Nu este Dumnezeu afară de Tine! Mărire Ție! Eu am fost dintre nedrepti!” (Sura al-Anbiya 21:87). Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) este Domnul meu și nu-I asociez nimic.

Trebuie să ne amintim că deznădejdea este cel mai rău păcat petru că ea implică o ruptură a legăturii dintre Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) și creaturile Sale. Ea înseamnă îndepărtarea de Dumnezeu, pentru că atunci când mai rămâne chiar și o iotă de credință în inima unei persoane, aceasta nu poate întrerupe legăturile cu Cel Care o hrănește, o ocrotește și o susține. Se poate întâmpla ca uneori să pătrundă în sufletul omului un fel de deznădejde, dar el trebuie să-și revină repede și să se căiascăv de păcatul său.

Orice păcat poate fi iertat

Potrivit versetului Sfântului Coran și tradițiilor (*hadith*-urilor) *mutawatir* (relatate de multe surse diferite), toate păcatele pe care le comite omul pot fi iertate, dacă el se căiește cu sinceritate. Este greșit să spunem că un anumit păcat nu poate fi niciodată iertat.

Atotputernicul Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) spune în Coran:

„El este Cel ce primește căința robilor Săi și le iartă lor faptele rele. El știe ceea ce făptuiți.”

(Sura Aș-Şura 42:25)

Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) a spus că unele dintre numele Sale sunt:

- 1) *Tawwabun* (Cel Care acceptă *Tawba* – căința)
- 2) *Gaffarun* (Cel Care iartă)
- 3) *Ghafurun* (Cel Care iartă pe deplin)
- 4) *Ghafir udh-Dhunuba* (Cel Care iartă păcatele)
- 5) *Qabil ut-Tawba* (Cel Care acceptă căința)

Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) a adresat o invitație generală tuturor oamenilor de a se întoarce la El pentru a-și cere iertare pentru păcatele lor. Dacă studiem înțelesul versetului 53 din Sura az-Zumar, aflăm că păcătoșii nu au niciun motiv ca să-și piardă speranța. Acest verset este cunoscut sub numele *Ayat al-Rahma* („Versetul milei”).

„Spune: «O, robi ai Mei! Voi cei ce v-ați întrecut măsura, nu deznădăjduiți de la milostivenia lui Dumnezeu, căci Dumnezeu iartă păcatele toate, căci El este Iertătorul, Milostivul.»”

(Sura az-Zumar 39:53)

Iertarea nemărginită a lui Dumnezeu

Trebuie să observăm câteva lucruri din versetul de mai sus. Mai întâi, Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) spune: „O, robi ai Mei!” El nu spune: „O, păcătoșilor!” Chiar dacă li se adresează

păcătoșilor, El îi numește „robi ai Mei”, pentru ca deznădejdea slujitorilor Săi să se transforme în speranța că vor primi mila Sa.

Apoi, El spune: „Voi cei ce v-ați întrecut măsura.” Acest lucru arată o atitudine blândă. Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) nu spune: „O, voi cei ce ați făcut ceea ce este strigător la cer”, pentru ca păcătoșii să nu-și piardă speranța că vor dobândi iertarea.

Disperarea este interzisă (*Haram*)

Al treilea lucru pe care trebuie să-l observăm este că Atotputernicul Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) le-a spus păcătoșilor: „Nu deznădăjduiți de la milostivenia lui Dumnezeu.” Folosirea formei negative a imperativului semnifică faptul că deznădejdea este interzisă. De asemenea, acest lucru înseamnă că este *Haram* să ne pierdem speranța cu privire la mântuire.

Al patrulea lucru este că Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) nu S-a oprit aici, ci El adaugă în continuare: „căci Dumnezeu iartă păcatele toate”, ceea ce înseamnă că această frază include toate păcatele.

Al cincilea lucru care trebuie observat este adăugarea cuvântului „toate” la sfârșit, ceea ce sugerează că afirmația se referă la toate păcatele, fără nicio excepție.

Și ultima observație este că la sfârșitul versetului, Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) repetă: „căci El este Iertătorul, Milostivul”, pentru a accentua faptul că Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) dorește și vrea să-i ierte pe cei care se căiesc.

Căința celui care a ucis un profet poate fi, de asemenea, acceptată

Jabir Ibn Abdullah Ansari (Allah să fie mulțumit de el!) relatează că odată, a venit la Profet (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!) o femeie și l-a întrebat: „Dacă o mamă și-a ucis copilul, poate să ceară iertare?” Nobilul

Profet (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!) i-a răspuns:

„Pe Dumnezeu / Allah, sub al Căru control se află viața lui Muhammad, chiar dacă o femeie a ucis șaptezeci de profeți, iar apoi îi pare rău și se căiește, iar Dumnezeu / Allah este convins de sinceritatea și de adevărul vorbelor ei, căința sa va fi acceptată și păcatele ei vor fi iertate, cu condiția ca ea să nu repete păcatul. Cu siguranță, Dumnezeu / Allah este foarte Iertător și iartă peste măsură de mult. Într-adevăr, cel care se căiește (cu sinceritate) este ca și cum nu ar fi comis niciodată acel păcat.”

(Liyali Akhbar)

Nu este corect să deznădăjduim atunci când nu primim răspuns la rugăciunile noastre

Dacă ne rugăm lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) pentru anumite beneficii lumești sau pentru binecuvântările din viața de apoi și nu primim răspuns la rugăciunea noastră, atunci trebuie să ne gândim la două lucruri. Mai întâi, trebuie să știm că Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) a promis că va răspunde tuturor rugilor noastre și că Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) nu-Și încalcă niciodată cuvântul.

Așa cum este menționat în Cartea Sfântă:

„Când robii Mei te întreabă despre Mine... Eu sunt aproape. Eu răspund la chemarea celui ce Mă cheamă, atunci când Mă cheamă.”

(Sura al-Baqarah 2:186)

În alt loc, Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) spune:

„Domnul vostru spuse: «Chemați-Mă și vă voi răspunde.»”
(Sura Ghafir, 40:60)

Al doilea lucru este că, datorită înțelepciunii Sale nemărginite, s-ar putea ca El să întârzie răspunsul la unele rugăminți. Așadar, dacă nu primim satisfacție imediată, nu ar trebui să ne pierdem speranța că ni se va răspunde la rugăciuni.

S-ar putea să nu primim răspuns la rugăciunile noastre din cauza păcatelor

Câteodată, păcatele unei persoane împiedică acceptarea rugăciunilor sale. Alteori, s-ar putea ca Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) să amâne acceptarea lor, din cauza unui motiv tainic în spatele căruia se află marea Sa înțelepciune. Acest lucru o va determina pe persoana respectivă să repete rugăciunile și astfel, va fi îndreptățită la mai mult *Tawab* (la o răsplată mai mare). Șansa de a te ruga este în sine o binecuvântare a lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!).

O altă posibilitate este că uneori, Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) dorește să audă rugămințile creaturilor Sale de mai multe ori, înainte de a le îndeplini dorințele.

Întârzierea îndeplinirii lucrurilor pentru care ne rugăm ne aduce mai aproape de Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!)

Câteodată, răspunsul la rugăciunile noastre este întârziat, pentru că a-L implora pe Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) în mod continuu constituie cel mai bun act de adorare. Faptul că El dorește ca noi să continuăm să ne rugăm Lui este o dovadă a îndurării lui Dumnezeu. Acesta este un mijloc prin care putem să ne apropiem de El. Celor cărora le dorește binele, El le dă *Tawfiq*-ul (succesul, reușita) de a-L implora pe El, amânând îndeplinirea rugăminților lor.

Allama Majlisi (Allah să fie mulțumit de el!) scrie în cartea sa, *Hayatul Qulub*, că Imamul Muhammad Baqir (Pacea fie asupra sa!) spune într-o tradiție (*hadith*) demnă de încredere că:

„Profetul Avraam / Ibrahim (Pacea fie asupra sa!) obișnuia să viziteze orașele populate și pădurile pustii pentru a putea trage învățăminte de la creaturile lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!). Într-o zi, el a văzut un credincios rugându-se. Îmbrăcămintea sa era confecționată din piele de animale, iar rugile sale răsunau în împrejurimi. Profetul Avraam / Ibrahim (Pacea fie asupra sa!) a fost uimit de înfățișarea sa. El s-a apropiat de el, s-a așezat și a așteptat ca să-și termine rugăciunile. Când acesta și-a terminat rugăciunile, Profetul Avraam / Ibrahim (Pacea fie asupra sa!) a spus: «Îmi place felul tău de a fi și vreau să mă împrietenesc cu tine. Spune-mi unde locuiești, ca să pot veni să te întâlnesc, atunci când voi dori.» El a spus: «Tu nu vei putea să mergi pe calea mea.»

«De ce?»

«Eu merg pe apă.»

Profetul Avraam / Ibrahim (Pacea fie asupra sa!) a spus: «Atotputernicul Dumnezeu / Allah, Care ți-a dat puterea să mergi pe apă, poate să mă facă și pe mine capabil să fac asta. Haide, ridică-te! Astăzi îmi voi petrece noaptea în locuința ta.»

Când au ajuns la malul râului, omul a spus: «Bismillah» și a pășit pe suprafața apei râului și a ajuns repede pe celălalt mal al râului. Profetul Avraam / Ibrahim (Pacea fie asupra sa!) a recitat și el «Bismillah» și a trecut râul. Bărbatul a rămas uluit. Apoi au intrat amândoi în casa sa.

Profetul Avraam / Ibrahim (Pacea fie asupra sa!) l-a întrebat: «Care este cea mai grea zi?» El i-a răspuns: «Ziua în care Dumnezeu / Allah le va răsplăti și le va pedepsi pe toate creaturile Sale, potrivit faptelor lor.» Profetul Avraam / Ibrahim (Pacea fie asupra sa!) a spus: «Să ne rugăm lui Dumnezeu / Allah ca să ne păzească de greutățile acelei zile.»

Potrivit unei alte relatări, profetul Avraam / Ibrahim (Pacea fie asupra sa!) a spus: «Să ne rugăm pentru credincioșii care comit păcate!» Credinciosul a spus: «Nu voi lua parte la această rugăciune

pentru că mă rog de treizeci de ani pentru un lucru care până acum nu s-a îndeplinit, așa că nu are rost să mă rog pentru altceva.»

Profetul Avraam / Ibrahim (Pacea fie asupra sa!) a spus: «O, credinciosule! Când lui Dumnezeu / Allah Îi este dragă o creatură, El amână îndeplinirea rugilor sale, pentru ca ea să continue să se roage și să-L implore. Pe de altă parte, când cineva nu este pe placul Său, El îi răspunde imediat la rugăciuni, sau așează deznădejde în inima sa, astfel că acesta va înceta să se mai roage.»

Apoi, el l-a întrebat pe credincios despre rugăciunea la care nu primise răspuns până atunci. Acesta i-a spus: «Într-o zi, eram ocupat cu rugăciunile mele, când am văzut un tânăr chipeș care păstora o turmă de oi și capre. L-am întrebat ale cui erau animalele acelea. El a spus că sunt ale lui. Apoi l-am întrebat cine este. El a spus că este fiul lui *Khalilullah* (prietenului lui Dumnezeu / Allah) Avraam / Ibrahim (Pacea fie asupra sa!) și că nunele său este Ismael / Ismail (Pacea fie asupra sa!). În acel moment, m-am rugat lui Dumnezeu / Allah să-mi îngăduie să-l văd pe prietenul (*Khalil*) meu Avraam / Ibrahim (Pacea fie asupra sa!).» Profetul Avraam / Ibrahim (Pacea fie asupra sa!) i-a spus: «Acum ți-a fost îndeplinită ruga. Eu sunt acel Avraam / Ibrahim.» Credincosul s-a bucurat foarte tare și l-a îmbrățișat pe Avraam / Ibrahim (Pacea fie asupra sa!). El i-a sărutat capul, ochii și mâinile și l-a mulțumit Atotputernicului Dumnezeu / Allah cu sinceritate. După aceea, amândoi s-au rugat pentru bărbații și pentru femeile credincioase.

Capitolul 5

Al treilea păcat major: *Qunut* (lipsa speranței)

În tradiția transmisă de la Imamul Rid'a (a.s.), în care acesta a enumerat păcatele majore, lipsa speranței este menționată după disperare (*Yas*). Lipsa speranței (*Qunut*) este descrisă ca fiind acea condiție în care inima cuiva își pierde speranța în îndurarea lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!), în timp ce acelei persoane nici măcar nu-i displace deznădejdea. Potrivit savanților teologi, diferența dintre *Yas* și *Qunut* este aceea că termenul *Yas* este folosit în cazurile generale, iar termenul *Qunut* este folosit în cazuri particulare. Acest lucru înseamnă că *Yas* descrie condiția interioară a sufletului cuiva. Când această deznădejde interioară se intensifică și ajunge la un grad în care efectul ei se manifestă în exterior și devine vizibilă oamenilor obișnuiți, acest lucru se numește *Qunut*.

Pe scurt, oricine manifestă deznădejde în vorbele sau în acțiunile sale este, de fapt, o victimă a păcatului *Qunut*.

Deznădejdea în ceea ce privește rugile (*Du'a*) constituie *Yas*

Mulți savanți cred că întreruperea rugilor este un semn de deznădejde. Persoana lipsită de speranță crede că nu va ajunge acolo unde ar vrea să ajungă, prin *Du'a* (rugile sale).

Qunut înseamnă că cineva Îl acuză pe Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) că nu ar fi Milostiv și că nu ar accepta căința. El crede că toate greutățile pe care le îndură sunt o pedeapsă pentru păcatele sale. Referitor la acest lucru, Imamul Sajjad (a.s.) spune în Ruga (*Du'a*) 39 din Sahifat'ul-Sajjadiya: „Nu deznădăjduiesc de la îndurarea Ta, nici nu sunt lipsit de speranță în ceea ce Te privește, ci sunt mâhnit pentru că faptele mele bune sunt puține la număr, iar cele rele sunt numeroase. Altminteri, statutul Tău este atât de înalt, că nici măcar o singură creatură nu se întoarce descurajată de la Tine.”

Nu există nicio îndoială că lipsa speranței cu privire la Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) este un păcat major. Este una dintre caracteristicile politeiștilor și ale fățarnicilor, așa cum spune Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) în Sura al-Fath:

„...ca să-i osândească pe fățarnici și fățarnice, pe închinătorii și închinătoarele la idoli, pe cei ce gândesc rău despre Dumnezeu.”

(Sura al-Fath 48:6)

Scepticismul atrage pedeapsa lui Dumnezeu /Allah

Profetul (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!) a spus într-o predică:

„Pe Dumnezeu, Căruia nimeni nu-I este asociat, El nu lipsește pe nimeni dintre oameni de binecuvântările acestei lumi și ale lumii de apoi. Dar el (omul) trebuie să nu aibă îndoieli (despre El). El (omul) trebuie să aibă nădejde în El și un comportament bun. El trebuie să se înfrâneze de la bârfirea credincioșilor. Jur pe Dumnezeu / Allah, Care este Unic, fără parteneri, că El nu pedepsește un credincios, după ce acesta s-a căit și și-a cerut iertare, decât pe cei care sunt sceptici cu privire la Dumnezeu / Allah și cărora le lipsește speranța, care au un comportament rău și se complac în bârfirea credincioșilor. Jur pe Dumnezeu / Allah, în afară de Care nimeni nu merită să fie venerat, că atunci când cineva manifestă încredere și nădejde în Dumnezeu / Allah, Dumnezeu / Allah, Care este extrem de Îndurător, nu va considera ca potrivit să poruncească ceva contrar încrederii pe care credinciosul și-a pus-o în El. Așadar, trebuie să aveți gânduri (opinii) bune despre Dumnezeu / Allah și trebuie să depindeți mereu de El.”

(al-Kafi)

A avea gânduri (opinii) bune despre Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) înseamnă că trebuie să avem convingerea că, dacă ne căim de un păcat, Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) ne

va ierta. Dacă ne rugăm, ni se va răspunde la ruga noastră. Dacă facem o faptă bună, cu siguranță Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) o va accepta și ne va răsplăti pentru ea. A spera la mântuire este un lucru benefic și este obligatoriu. Cu toate acestea, a spera la rasplată fără să săvârșim fapte bune este o dovadă de ignoranță, de trufie și o înșelare de sine.

Lipsa speranței în ceea ce privește lucrurile din această lume și din lumea de apoi

Unii savanți teologi explică faptul că principala deosebire dintre *Qunut* și *Yas* este că termenul *Qunut* înseamnă deznădejdea cu privire la binecuvântările lumești.

Sfântul Coran spune referitor la acest lucru:

„El este Cel ce face să cadă ploaia când oamenii sunt deznădăjduiți. El își întinde milostivenia Sa asupra lor. El este Oblăduitorul, Lăudatul.”

(Sura Aș-Şura 42:28)

Referitor la *Yas*, savanții susțin că acest termen se referă la lucrurile din viața de apoi, așa cum se menționează în versetul:

„și nu are nici o speranță pentru Viața de Apoi...”

(Sura Mumtahana 60:13)

Qunut este un lucru mai rău decât Yas

A fi lipsit de speranță în ceea ce privește mila lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) va avea ca rezultat faptul că respectiva persoană va fi lipsită de binecuvântările veșnice, pentru că păcatul *Qunut* determină întreruperea relației dintre om și Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!). Cauza acestei lipse de speranță este

stingerea flăcării originare a creației, care a fost vie în inima sa. Dacă ar mai fi rămas măcar puțină lumină, omul nu și-ar pierde complet speranța. Este posibil ca el să fie preocupat de căutări și scopuri deșarte. Dacă se întâmplă acest lucru, atunci el a revenit la perioada necunoașterii milei lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!). Dar *Yas* înseamnă că legătura dintre om și Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) există încă, chiar dacă aceasta este acoperită de învelitoarea păcatelor. Dar în spatele acestei învelitori, dăinuie lumina naturii sale originare. El mai crede încă într-o legătură cu Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!). Într-un astfel de caz, învelitoarea separatoare poate fi îndepărtată.

Yas poate fi iertat, dar *Qunut* nu merită iertarea. De aceea, păcatul *Qunut* este inclus sub titlul de *Şirk* și devine cel mai mare pericol pentru om.

(Citat din *Tafsir Ruhul Bayan*)

Capitolul 6

Al patrulea păcat major: *Al Amno Min Makrillah* (Nesocotirea pedepsei lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!))

Nepăsarea față de mânia și pedeapsa lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!)

Unul dintre păcatele majore este totala nepăsare și indiferență față de pedeapsa divină, atunci când omului nu-i este teamă de pedeapsa care va urma și ia în râs ideea că va fi pedepsit pentru faptele sale. El trăiește fericit într-o lume a confortului material și nu conștientizează că este prizonierul propriilor păcate. Acesta este un mare păcat. Imamii neprihăniți, Imamul Ja'far as-Sadiq (Pacea fie asupra sa!), Imamul Musa Kadhim (Pacea fie asupra sa!) și Imamul Rid'a (Pacea fie asupra sa!) au inclus lipsa fricii de pedeapsa lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) în categoria păcatelor majore. Coranul vestește:

„Locuitorii acestei cetăți sunt siguri că urgia Noastră nu-i va lovi noaptea, pe când dorm?”

(Sura al-Ar'af 7:97)

„Locuitorii acestei cetăți sunt siguri că urgia Noastră nu-i va lovi ziua, pe când petrec?”

(Sura al-Ar'af 7:98)

„Ei sunt la fereală de vicleșugul lui Dumnezeu? Numai cei sortiți pierii se cred la fereală de vicleșugul lui Dumnezeu.”

(Sura al-Ar'af 7:99)

Aceste trei versete interzic în mod clar atitudinea indiferentă și lipsa fricii de pedeapsa lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie

Preaînaltul!). Ultimul verset menționează că cei care nu se tem de pedeapsa lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) vor fi sortiți pieirii în viața de apoi. Pedeapsa divină va fi soarta lor în Ziua Judecății, la fel cum va fi și soarta necredincioșilor și a păcătoșilor care nu se pocăiesc.

Este clar din Coran că a rămâne nepăsător față de planul lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) reprezintă un păcat major. Prin urmare, indiferența față de pedeapsa și de avertizările lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) este echivalentă cu nesocotirea poruncilor și a interdicțiilor Sale, reprezentând o ignoranță nemaipomenită cu privire la supremația Sa. Cum ar putea o ființă umilă și neînsemnată să îndrăznească să se împotrivească Domnului tuturor lumilor? Această nepăsare și indiferență este un păcat major care nu merită iertat, cu excepția cazului în care păcătosului îi pare rău și-și cere iertare. Din discuția de mai sus rezultă că, faptul dacă un păcat poate fi iertat sau nu depinde mai mult de atitudinea păcătosului, decât de păcat în sine. Dacă în cel mai adânc cotlon al inimii sale, păcătosul se teme de Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!), el merită iertarea, dar dacă acesta este lipsit de teamă și sfidează cu obraznicie pedeapsa lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!), el nu va putea primi iertarea și îndurarea Sa.

Planul („vicleșugul”, „viclenia”) lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) se referă la o pedeapsă năprasnică care se pogoară asupra păcătoșilor, așa cum se menționează în cartea revelată:

„Socoate omul oare că va fi lăsat de izbeliște?”

(Sura al-Qiyama 75:36)

Imla – Răgazul, păsuirea

Planul lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) include *Imla*. Din momentul în care Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) l-a creat pe om a existat o practică divină ca cei

nerecunoscători și păcătoși să nu fie pedepsiți imediat pentru păcatele lor, ci acestora li se dă un răgaz lung. Din moment ce fiecare om este predispus la păcat în afară de cei infailibili, dacă fiecare ar fi pedepsit pentru fărădelegile sale imediat, nicio persoană nu ar mai rămâne pe fața pământului. Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) a afirmat în Sfântul Coran:

„Dacă Dumnezeu le-ar lua oamenilor în nume de rău nedreptatea lor nu ar mai lăsa pe pământ nici o vietate. El îi păsuiește până la un soroc anume, însă când sorocul le va veni, ei nu pot nici să-l întârzie și nici să-l grăbească cu vreun ceas.”

(Sura an-Nahl 16:61)

În afară de asta, *Imla* arată îndurarea lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) pentru cei evlavioși. Ea le dă timp să reflecte asupra comportamentului lor, să-și înțeleagă greșelile, să se căiască și să ia o decizie fermă de a nu repeta păcatele. Indulgența lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) îi ajută să realizeze ceea ce este bine în această lume și să dobândească binele din lumea de apoi. Pe de altă parte, indulgența manifestată față de păcătoșii care nu se pocăiesc îi face doar nepăsători la faptul că în cele din urmă vor trebui să dea socoteală pentru faptele lor. Ei continuă să comită păcat după păcat, iar atunci când imoralitatea lor atinge o anumită limită, asupra lor se coboară o pedeapsă năprasnică.

„Eu le voi dărui un răgaz. Da, vicleșugul Meu este fără putință de greșeală.”

(Sura al-Ar'af 7:183)

Necredincioșii și păcătoșii care duc o viață confortabilă și încununată de succes s-ar putea să-și închipuie cu mândrie că aptitudinile și capacitățile lor sunt cauza succesului lor, dar în realitate, tot ceea ce au ei este o formă de pedeapsă de la Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!), care este numită „planul”,

„vicleșugul” sau „viclenia” lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!).

Răgazul acordat răufăcătorilor

Coranul cel glorios spune:

„Să nu socoate cei care tăgăduiesc că dacă-i păsuim este spre binele lor. Noi îi păsuim ca ei să-și înmulțească păcatul, și astfel, de o osândă rușinoasă vor avea parte.”

(Sura Ali- ‘Imran 3:178)

Imamul Rid’a (Pacea fie asupra sa!) a spus:

„Pe Dumnezeu / Allah, ei nu au fost pedepsiți cu nimic altceva mai cumplit decât Imla (răgazul).”

(Safinat’ul-Bihar)

Imamul Sajjad (Pacea fie asupra sa!) a menționat în Du’a al-Makarimul Akhlaq (Ruga sa pentru căutarea celor mai nobile trăsături morale):

„Lasă-mă să trăiesc atât timp cât viața mea este dedicată ascultării de Tine, iar dacă viața mea devine o pajiște pentru Satana, ia-mă la Tine, înainte ca să mă ajungă mânia Ta și înainte ca furia Ta să devină de neclintit!”

***Istidraj* („a duce treptat către pieire”, „a mâna pe căi întortocheate)**

Istidraj aparține, de asemenea, planului lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!). Câteodată, răgazul oferit de Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) mai conține și o altă binecuvântare. Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) dăruiește binecuvântările Sale unui om care a păcătuit, pentru ca el să se rușineze de faptele comise și să se îndrepte. Dar în loc să-i fie rușine de el însuși, omul

devine adesea sigur pe sine și comite cu nonșalanță și mai multe păcate. Astfel de oameni nefericiți sunt menționați în următorul verset din Coran:

„Noi îi vom mîna pe căi întortocheate, pe care nu le știi, pe cei care socot semnele Noastre minciuni.”

(Sura al-Ar’af 7:182)

În *Safinat’ul-Bihar* scrie că: „Atunci când Dumnezeu / Allah dorește ceva bun pentru un om, iar el comite un păcat, Dumnezeu / Allah îl afundă în greutate pentru ca acesta să devină conștient de faptul că problemele sale sunt cauzate de propriul păcat. El poate să se căiască astfel imediat. Când Dumnezeu / Allah dorește să pedepsească o persoană care comite un păcat, El îi dă o nouă binecuvîntare, pentru ca să fie orbită de aceasta și să ignore căința. La asta se referă Dumnezeu / Allah în versetul (*ayat*) citat mai sus.”

***Istidraj* denotă lipsa căinței**

Când Imamul Ja’far as-Sadiq (Pacea fie asupra sa!) a fost întrebat despre înțelesul termenului „*Istidraj*”, el a răspuns:

„Când o persoană comite un păcat, acesteia i se dă un răgaz și o nouă binecuvîntare, iar apoi, dacă ratează să se căiască, el va fi condus încet către pieire, lucru față de care este nepăsător. Aceasta se numește *Istidraj* și «planul» («vicleșugul») lui Dumnezeu / Allah.”

(Wasa’il ul-Şia)

S-a relatat de la Amirul-Mu’minin / Căpetenia credincioșilor, Imamul Ali (Pacea fie asupra sa!) următorul *hadith*:

„Cu siguranță, celor cărora Dumnezeu/ Allah le sporește averea și avuția nu ar trebui să creadă nimic altceva decât că aceasta

este *Istidraj*. Ei nu ar trebui să fie fără teamă (în ceea ce privește planul lui Dumnezeu / Allah), pentru că liniștea precede furtuna.”

(Bihar al-Anwar)

Lipsa temerii în ceea ce privește planul lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!)

Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) posedă două feluri de atribute, *Jamali* (frumoase, plăcute) și *Jalali* (severe, aprige). Exemple de calități *Jamali* sunt faptul că El este *Rahman* (Milostiv), *Rahim* (Îndurător), *Karim* (Generos), *Halim* (Mărinimos), *Şakur* (Recunoscător), *Ghafur* (Iertător).

Calitățile *Jalali* sunt faptul că El este *Jabbar* (Cel Puternic), *Qahhar* (Cel Care pedepsește), *Muntaqim* (Cel Care recompensează), *Muzallil* (Cel Care smerește), *Mutakabbir* (Cel Maiestuos) și *Şadidul Iqab* (Cel Aprig la pedeapsă). Prin urmare, Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) ne aduce la cunoștință calitățile Sale frumoase și apoi ne avertizează cu privire la severitatea și strictețea Sa:

„Dă-le de știre robilor Mei că Eu sunt Iertătorul, Milostivul, și osânda Mea este osânda cea dureroasă!”

(Sura al-Hijr 15:49-50)

În alt loc Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) spune:

„Iertătorul păcatului, Primitorul căinței, Aprigul la pedeapsă, Largul la mână. Nu este dumnezeu afară de El. Întru El este devenirea.”

(Sura Ghafir, 40:3)

Așadar, Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) este Cel mai Milostiv dintre milostivi, dar și Cel mai Aprig la pedeapsă.

Teama și speranța sunt semne ale cunoașterii profunde (*Marefat*)

Cel care înțelege că îndurarea lui Dumnezeu / Allah (Săvit fie Preaînaltul!) este nemărginită trebuie să aibă speranțe mari; dacă s-a căit, păcatele sale vor fi iertate, dacă L-a adorat pe Dumnezeu / Allah (Săvit fie Preaînaltul!), rugile îi vor fi ascultate, iar Dumnezeu / Allah (Săvit fie Preaînaltul!), în generozitatea Sa, îi va permite să aibă cele mai bune foloase. Dumnezeu / Allah (Săvit fie Preaînaltul!) este cunoscut ca fiind „Cel Care iartă păcatele” și „Cel Care acceptă rugăciunile”. În mod similar, cunoașterea severității pedepsei lui Dumnezeu / Allah (Săvit fie Preaînaltul!) pentru fiecare păcat îl va face pe om să se cutremure de teamă. Teama de Dumnezeu / Allah (Săvit fie Preaînaltul!) îi dă omului succesul (*Tawfiq*) de a se feri să încalce limitele lucrurilor interzise și-l va determina să se căiască cu sinceritate. Când suntem luați de valul ispitei de a comite un păcat, trebuie să fi extrem de prudenți și rezervați, pentru a nu-i da curs și pentru a nu cădea în el. Se poate întâmpla ca respectivul păcat pe care suntem pe cale să-l comitem să ne pecetluiască destinul și să ne lipsească pentru totdeauna de îndurarea și de iertarea lui Dumnezeu / Allah (Săvit fie Preaînaltul!). S-a relatat că Imamul Ja’far as-Sadiq (Pacea fie asupra sa!) a spus:

„Cel care intenționează să comită un păcat (trebuie să-și controleze dorințele egoiste și) trebuie să nu îl săvârșească. Cu siguranță, (uneori) când o persoană comite un păcat, Dumnezeu / Allah nu-i place acest lucru și spune: «Pe Onoarea și pe Măreția mea, nu te voi ierta după asta.»”

(*al-Kafi*)

Din moment ce există posibilitatea ca un păcat să nu îndeplinească condițiile pentru a fi iertat, este extrem de important să ne ferim de orice păcat, fie că e mare sau mic. De fapt, păcatele care nu merită a fi iertate sunt cele pe care cel care le comite le consideră a fi mărunte.

Imamul Ja'far as-Sadiq (Pacea fie asupra sa!) a spus:
„Trebuie să vă temeți de păcatele mici, pentru că ele nu sunt iertate.”

Naratorul acestui *hadith* l-a întrebat: „Ce înseamnă mici?”
Imamul i-a răspuns:

„Cineva care comite un păcat pe care-l consideră mărunț și crede că merită să fie admirat pentru că nu a comis un păcat atât de grav ca al altcuiva.”

(al-Kafi)

Vorbele și faptele noastre ar trebui controlate de teama de Dumnezeu și de nădejdea pe care o avem în El

Chiar dacă păcătosul se căiește de păcatele sale, el trebuie să se teamă în continuare. S-ar putea ca pocăința sa să nu îndeplinească toate condițiile necesare pentru a fi acceptată. De exemplu, el are intenția de a nu repeta un păcat, dar după un timp nu rămâne statornic în această decizie. Trebuie de aceea să continuăm să trăim între teamă și speranță până la sfârșitul vieților noastre, sperând la răsplata lui Dumnezeu / Allah (Săvit fie Preaînaltul!) pentru faptele noastre bune și temându-ne de faptul că va trebui să dăm socoteală pentru păcatele pe care le-am comis cu știință sau în mod neintenționat.

Omul trebuie să se teamă când este vorba de acceptarea rugilor sale

Dacă nu primim răspuns la o rugăciune, trebuie să existe teama că poate acest lucru este din cauza păcatelor noastre. Iar dacă o rugă este ascultată, s-ar putea ca persoana respectivă să fie atât de neplăcută de Dumnezeu / Allah încât El să nu dorească să-i audă rugile sale repetate și de aceea, i-a îndeplinit imediat rugămințile.

Despărțirea și separarea de Dumnezeu /Allah este cea mai dureroasă experiență

Dacă suntem capabili să dobândim succesul, fie că este un succes material, intelectual sau chiar spiritual, trebuie să fim în permanență conștienți de faptul că realizările noastre reprezintă harul și îndurarea lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) și nu sunt rezultatul propriilor noastre capacități. Doar prin recunoștința față de Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) se poate caștiga acceptarea Sa. Mândria și nerecunoștința ne vor separa pentru totdeauna de Creatorul nostru, iar aceasta este cea mai mare pedeapsă care poate fi imaginată.

Căpetenia Credincioșilor, Imamul Ali (Pacea fie asupra sa!) spune în *Du'a al-Kumail*:

„Domnul meu, Stăpânul meu și Cel Care mă hrănești! Presupunând că aș putea răbda pedeapsa Ta, cum aș putea însă îndura separarea și despărțirea de Tine? Presupunând că aș putea răbda dogoarea focului Tău, cum aș putea însă răbda să nu pot privi (contempla) bunătatea Ta?”

Atitudinea pe care ar trebui să o păstrăm până la sfârșitul vieții

Ar trebui să fim foarte temători și îngrijorați în ceea ce privește sfârșitul nostru. Au existat oameni evlavioși și buni care, în ultima etapă a vieții lor, s-au schimbat în rău. Să-l rugăm pe Domnul Cel Îndurător să ne protejeze credința și să ne permită să murim credincioși.

„Trageți o învățătură de aici, o, voi cei dăruți cu vedere!”

(Sura al-Hașr 59:2)

Toți oamenii vor fi încercați

Trebuie de asemenea să ne temem de încercările grele prin care trebuie să trecem. Toți credincioșii care au ajuns la un nivel spiritual înalt au fost în permanență temători că vor eșua atunci când vor fi puși la încercare. Cartea lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) spune:

„Oamenii cred că vor fi lăsați să spună: «Noi credem!», fără să fie puși la încercare?”

(Sura Al-'Ankabut 29:2)

Profetul Avraam / Ibrahim (Pacea fie asupra sa!) și focul

Când profetul Avraam / Ibrahim (Pacea fie asupra sa!) a fost legat de o catapultă pentru a fi aruncat în focul arzător, el a spus: „Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) îmi este de ajuns.” Când Avraam / Ibrahim (Pacea fie asupra sa!) a declarat că ajutorul lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) îi este suficient și că nu are nevoie de nimeni altcineva, Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) a hotărât să-l încerce și l-a trimis pe îngerul Gavril / Jibril, care l-a întrebat pe Avraam / Ibrahim (Pacea fie asupra sa!) dacă are vreo dorință care ar vrea să i se îndeplinească. Avraam / Ibrahim (Pacea fie asupra sa!) i-a răspuns: „Am o cerere, dar nu către tine.” Gavril / Jibril a spus: „Aceasta este bine (corect), dar adresează-i dorința ta Celui în care-ți pui nădejdea.” Profetul Avraam / Ibrahim (Pacea fie asupra sa!) a răspuns: „El este Conștient de starea în care mă aflu, prin urmare nu este nevoie să o rostesc verbal.”

Reușita de a trece prin încercări cu succes

Profetul Avraam / Ibrahim (Pacea fie asupra sa!) merită să fie admirat pentru că în cele mai grele împrejurări, el s-a abținut să-și

exprime cererea chiar și în fața îngerului de încredere al revelației, îngerul Gavril / Jibril (Pacea fie asupra sa!). El a reușit astfel să treacă cu succes prin cea mai grea încercare. Prin urmare, versetul revelat spune:

„...și în cele ale lui Avraam cel atât de credincios (care a împlinit poruncile)?”

(Sura an-Najm 53:37)

Trebuie, de asemenea, să nu fim nepăsători față de încercările de la Dumnezeu și să nu fim nici lipsiți de teamă în ceea ce privește pedeapsa divină. Chiar și persoanele cele mai apropiate de Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!), îngerii, profeții și trimișii Săi nu au fost indiferenți în această privință. Mai ales în momentele grele și în timpul necazurilor trebuie să fim foarte atenți, să-L implorăm în permanență pe Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) să ne împiedice să încălcăm limitele interzise de El. Imamul Sajjad (Pacea fie asupra sa!) spune la începutul rugii *Du'a al-Abu Hamza Thumali*:

„Nu mă lăsa să ajung într-o stare de nepăsare în care doar pedeapsa Ta să mă poată disciplina și corecta.”

Succesul (*Tawfiq*) este de la Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!)

Trebuie să ne fie foarte clar că orice lucru bun pe care suntem capabili să-l facem se datorează numai reușitei (*Tawfiq*) pe care ne-o dă Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) și trebuie să-I fim recunoscători lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) în cel mai smerit mod pentru *Tawfiq*-ul Său. Nerecunoștința în această privință poate să ducă nu doar pierderea unor asemenea șanse în viitor, ci poate chiar să anuleze binele care a fost înfăptuit deja și să ne aducă dezonoare și rușine.

Cei înțelepți se tem de Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!)

Cei care înțeleg Măreția și Maiestatea lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) față de propria nimicnicie sunt mai temători de Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!). Doar cei care-și înțeleg propria ticăloșie și netrebnicie și care sunt conștienți cât de Preamărit și Puternic este Creatorul lor, se tem de Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!).

Sfântul Coran spune:

„Se tem însă de Dumnezeu numai robii Săi cei știutori.”

(Sura Fat'ir 35:28)

S-a relatat că Profetul (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!) a spus: „Sursa înțelepciunii este teama de Dumnezeu / Allah (Înțelepciunea izvorăște din teama de Dumnezeu).”

(Wasa'il ul-Şia)

Discuția Profetului (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!) cu Umm Salama

Umm Salama relatează că l-a văzut pe Profetul lui Dumnezeu / Allah (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!) stând în mijlocul nopții într-un colț al casei, rugându-se lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) astfel: „O, Allah! Nu lua înapoi de la mine acele binecuvântări pe care mi le-ai dăruit! Nu mă lăsa niciodată să devin ținta criticii și jeloziei dușmanilor mei! O, Allah! Să nu mă lași niciodată să mă întorc la acele defecte de care m-ai salvat. O, Allah! Nu mă lăsa mie însumi nici măcar cât ai clipi din ochi (o clipă).”

Umm Salama relatează: „Când am auzit aceste cuvinte, am început să plâng fără să mă pot controla. Profetul (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!) m-a întrebat care este motivul tânguirii mele. I-am răspuns: «Cum să nu plâng când tu, care ai ajuns la o poziție atât de înaltă, te rogi lui Dumnezeu / Allah într-un mod atât de smerit?»

Profetul (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!) a spus:

«Cum să nu mă tem astfel? Când Dumnezeu / Allah l-a lăsat pe profetul Iona / Yunus (Pacea fie asupra sa!) pe cont propriu, ce s-a întâmplat?» (Adică el a rămas în burta balenei).

(Bihar al-Anwar)

Profeții și Imami au fost cei mai temători de Dumnezeu

Sfântul Coran îi laudă pe profeți cu următoarele cuvinte:

„Ei se grăbeau către cele bune și Ne chemau cu dragoste și teamă și Ne erau Nouă smeriți.”

(Sura al-'Anbiya' 21:90)

Referitor la *Ahlul-Beyt* (Pacea fie asupra lor!), au fost revelate următoarele cuvinte:

„...căci ei își împlinesc făgăduințele, se tem de o zi al cărei rău se va răspândi în tot locul.”

(Sura al-Insan 76:7)

Teama de Dumnezeu a profeților și a Imamilor neprihăniți, în special cea a lui Ali (Pacea fie asupra sa!) este bine cunoscută. Uneori, teama de Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) îl făcea să-și piardă cunoștința. Imamul Zeinul-'Abidin (Pacea fie asupra sa!) exprimă această teamă în cel mai elocvent mod în rugile (*Dua*) din *Sahifat'ul-Sajjadiya*. Dacă am vrea să amintim toate exemplele de acest gen, ne vom îndepărta de la subiect. Sperăm ca exemplele date până acum să fie suficiente pentru cei care cugetă.

Credinciosul trăiește între teamă și speranță

Credinciosul trăiește într-o stare de teamă și optimism (așa cum recomandă tradițiile / *hadith*-urile). El se teme de pedeapsa divină, dar cu toate acestea, este plin de speranță în ceea ce privește îndurarea divină. Sfântul Coran spune:

„Diavolul așa este: el vă îngrozește cu cei care îl urmează. Nu vă temeți de ei, ci temeți-vă de Mine, de sunteți credincioși!”
(Sura Al-‘Imran 3:175)

Fiecare musulman este obligat să manifeste acest fel de teamă. Teamă care îl face să se ferească chiar și de apropierea de păcate. Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) Atotputernicul i se adresează Profetului Său astfel, în următorul verset (*ayat*) coranic:

„Spune: «Îmi este frică de osânda unei zile cumplite să nu-i dau ascultare Domnului meu.»”
(Sura al-An’am 6:15)

Speranța nu trebuie să dea naștere la aroganță

Încrederea și nădejdea pe care ni le punem în mila și în bunătatea lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) ne vor aduce cu siguranță multe alte binecuvântări. Dar această încredere nu trebuie să ajungă într-acolo încât să ne facă să ne simțim siguri pe noi înșine și aroganți, gândindu-ne că nu vom fi pedepsiți. Așa cum este menționat în Coran:

„Viața de acum să nu vă amăgească! Nici Amăgitorul (Satana), asupra lui Dumnezeu, să nu vă amăgească!”
(Sura Fat’ir 35:5)

Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) le spune politeiștilor în Sura al-Hadid,

„Voi v-ați ispitit pe voi înșivă, ați târăgănat și v-ați îndoit. Nădejile voastre v-au înșelat până ce a venit Porunca lui Dumnezeu. Înșelătorul (Satana) v-a înșelat cu privire la Dumnezeu.”

(Sura al-Hadid 57:14)

Potrivit cărții *Minhaj us-Sadiqin*, explicația acestui verset (*ayat*) este următoarea: „Satana le șoptește oamenilor: «Să aveți încredere deplină în bunătatea și în îndurarea lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!). El nu pedepsește pe nimeni.»”

Imamul Muhammad al-Baqir (Pacea fie asupra sa!) a spus:

„Nu există niciun credincios care să nu posede două lumini în inima sa. Una este lumina fricii, iar cealaltă este lumina speranței. Niciuna dintre ele nu este mai importantă decât cealaltă. Ambele sunt la fel de importante.”

(al-Kafi)

Acțiunile omului trebuie să oglindească speranța și teama sa

S-a relatat că Imamul Ja'far as-Sadiq (Pacea fie asupra sa!) a spus: „Un credincios nu poate să aibă credință până când atât teama, cât și speranța nu sunt prezente în sufletul său. Nici nu se poate numi temător și plin de speranță până când acest lucru nu este clar din faptele sale.”

(al-Kafi)

Sufletul omului ar trebui să conțină un echilibru perfect între teamă și speranță. S-a relatat următorul *hadith* de la Imamul Ja'far as-Sadiq (Pacea fie asupra sa!):

„Hakim Luqman (Allah să fie mulțumit de el!) și-a sfătuit astfel fiul în testamentul său: «Dacă faptele tale ar egala faptele bune ale tuturor oamenilor și ale ginnilor la un loc, ar trebui totuși să te aștepți că s-ar putea să fii pedepsit de El. Și trebuie să nădăjduiești în Dumnezeu / Allah atât de mult, încât chiar dacă ai purta povara tuturor păcatelor oamenilor și ale ginnilor și te-ai adresa lui Dumnezeu pentru a-ți cere iertare, El te va ierta.»”

(al-Kafi)

O învățătură

Acum îi invit pe cititori să cugete la următorul lucru: avem oare nădejde sinceră în Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) și teamă adevărată de El?

Dacă ne temem cu adevărat de pedeapsa lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!), atunci de ce nu ne este teamă să păcătuim?

De ce există o încetineală în urmarea poruncilor celor infailibili (*Ma'sumin*) (Pacea fie asupra lor!)? Dacă considerăm cu adevărat că merităm îndurarea divină, de ce nu ne străduim să atingem ținta noastră? De ce nu ne canalizăm acțiunile spre supunerea și adorarea absolută?

Da, avem teamă și speranță sinceră, adevărată, când este vorba despre lucrurile lumești. Acest lucru este evident în grija excesivă, în atenția și în preocuparea pe care le manifestăm pentru a ne conserva siguranța fizică și protecția bunurilor materiale. Orice semn că le-am pierde ne face să ne simțim neliniștiți, până când pericolul este îndepărtat. Dacă avem ca scop atingerea unui obiectiv lumesc, ne străduim pentru el neobosiți și nu suntem neglijenți sau nepăsători nicio clipă.

Pe Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!): Să privim cât de multe eforturi investim în lucrurile lumești și să recunoaștem cu sinceritate dacă ne străduim măcar o mică parte a timpului acordat acestora, pentru viața de apoi. Mai mult ca sigur că nu facem asta. Așadar, să decidem să ne dedicăm o parte a energiei noastre pentru

teama și speranța vieții de apoi. Dacă am comis un păcat, să ne pară rău în permanență și să ne cerem iertare plângând, uitând de lux și de confort, căindu-ne până în ultima clipă, până când vom auzi vestea cea bună.

„Asupra celor care spun: «Domnul nostru este Dumnezeu» și merg drept vor pogori îngerii: «Nu vă fie frică și nu vă mâhniți, ci primiți bunavestirea Raiului care v-a fost făgăduit.»”

(Sura Fussilat 41:30)

Să înțelegem, așadar, că este obligatoriu ca credincioșii să rămână temători de Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) până la sfârșitul vieților lor.

Între două temeri

Imamul Ja'far as-Sadiq (Pacea fie asupra sa!) a spus:

„Un credincios se află mereu între două temeri. Una este teama de păcatele sale din trecut, (așadar) el nu știe cum îl va trata Dumnezeu / Allah. În al doilea rând, îi este teamă până la sfârșitul vieții sale, necunoscând păcatele pe care le-ar putea comite, ducându-l la pieire. Credinciosul nu renunță la teama sa întreaga viață, iar problemele sale nu se ameliorează și nu se îndreaptă dacă este lipsit de teamă.”

(al-Kafi)

Trebuie să ne străduim pentru viața de apoi

Trebuie să înțelegem că Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) ne-a garantat mijloacele de existență în această lume. Coranul spune:

„Nu este vietate pe pământ a cărei hrană să nu fie în grija lui Allah și căruia El să nu-i cunoască culcușul și cămara, căci totul este într-o Carte deslușită.”

(Sura Hud 11:6)

Însă succesul din viața de apoi depinde de eforturile omului. Așa cum spune Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!):

„Omul nu va avea decât ceea ce trudește. Truda sa va fi recunoscută și va fi din plin răsplătit.”

(Sura an-Najm 53:39-41)

Vorbele trebuie demonstrate prin fapte

Căpetenia credincioșilor / Amirul-Mu'minin, Imamul Ali (Pacea fie asupra sa!), spune în Nahjul Balagha:

„Cel care pretinde și spune că nădăjduiește în mila lui Dumnezeu / Allah este un mincinos. Pe Dumnezeu / Allah, dacă vorbele lui sunt adevărate, atunci de ce faptele sale nu reflectă sinceritatea sa?”

Este adevărat că speranța și teama sa sunt sentimente interioare, dar ele trebuie să se manifeste în faptele sale. Referitor la aceasta, Imamul Ja'far as-Sadiq (a.s.) spune:

„Dovada temerii este fuga, iar dovada speranței este efortul de a te apropia (de acel lucru).”

Așadar, cei care nu fug din fața păcatelor demonstrează că nu le este teamă. În mod similar, cei care nu se străduiesc pentru viața de apoi arată clar că nu au niciun fel de nădejde în bunătatea lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!). Astfel de oameni susțin doar prin cuvintele lor că Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) este Cel mai Milostiv. În realitate, Satana i-a înșelat și vorbește prin

gura lor. Cum se face că ei nu numai că declară că Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) este Generos în ceea ce privește beneficiile materiale, ci chiar se străduiesc din greu să dobândească aceste lucruri, dar se mulțumesc să declare că Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) este Milostiv în viața de apoi și se simt foarte în siguranță și liniștiți în această privință, fără să facă niciun efort și fără să se străduiască deloc pentru viața de apoi.

Să ne temem de Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) ca și cum L-am putea vedea

Imamul Ja'far as-Sadiq (Pacea fie asupra sa!) a spus:

„De Dumnezeu / Allah trebuie să vă temeți ca și cum L-ați vedea cu ochii voștri. Întrucât, chiar dacă nu-L puteți vedea, El vă urmărește. Dacă credeți că El nu vă vede sunteți *kafir*. Cu toate acestea, dacă știți că vă supraveghează și încă mai comiteți păcate, înseamnă că-L considerați un privitor neimportant.”

(al-Kafi)

Dacă vreun muritor ne-ar vedea comițând un păcat, ne-am simți rușinați și ne-am înfrâna de la un asemenea comportament. Dar din păcate, noi Îl desconsiderăm pe Atotputernicul Care vede toate și ne complacem liniștiți și netulburați în păcate.

Modelul desăvârșit

O simplă privire la viața Imamului Ali, Căpetenia credincioșilor / Amirul-Mu'minin (Pacea fie asupra sa!) ne va face să ne aplecăm capetele rușinați. Vom părea cele mai vrednice de dispreț și mai ticăloase creaturi dacă ne vom judeca pe noi înșine, comparându-ne cu personalitatea sa remarcabilă.

Profetul (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!) a spus:

„O lovitură de-a lui Ali (Pacea fie asupra sa!) în ziua bătăliei de la Khandaq este superioară închinării tuturor oameilor și a ginnilor.”

(Bihar al-Anwar)

În ciuda poziției sale foarte înalte, Ali (Pacea fie asupra sa!) era plin de umilință atunci când I se adresa Domnului Său. El nu acorda nicio fărâmbă de importanță propriilor sale realizări remarcabile. Pentru el, toate acestea reprezentau harul și îndurarea Creatorului său. În el însuși, Ali (Pacea fie asupra sa!) vedea numai lipsuri, greșeli și slăbiciuni din cauza cărora plâgea și se ruga până când își pierde cunoștința. Abu Darda relatează că: „L-am auzit pe Ali (Pacea fie asupra sa!) spunând cu o voce tristă: «O, Doamne, fără îndoială că mi-am petrecut o bună parte a vieții în neascultare de Tine. (Neascultarea la care se referă Imamul infailibil nu trebuie confundată cu ceea ce înțelegem în general prin nesupunere și neascultare. Pentru detalii, a se consulta introducerea la *Psalmii islamului*, traducerea lui William Chittick). Dar nu nădăjduiesc să găsesc iertare la nimeni altcineva în afară de Tine. Nici nu urmăresc să fiu pe placul nimănui altcuiva în afară de Tine. O, adevăratul meu Stăpân, când mă gândesc la Mila Ta, povara păcatelor mele începe să se ușureze. Dar când îmi aduc aminte de Severitatea Ta, povara greutății lor mă zdrobește.»”

Abu Darda spune: „După aceea, când a urmat o tăcere, m-am apropiat și am văzut că Ali (Pacea fie asupra sa!) își pierduse cunoștința. Când l-am scuturat de braț, acesta părea a fi lipsit de viață. Am crezut că Ali (Pacea fie asupra sa!), căpetenia mea, murise.”

De asemenea, Zorara spune: „Odată l-am văzut pe Ali (Pacea fie asupra sa!) în ultima parte a unei nopți întunecate. El se ținea de barbă și se ruga cu o voce tristă: «O! Proviziile pentru călătorie sunt puține, iar distanța este lungă. Drumul este înfricoșător, iar calea este periculoasă.»”

Imamul Ali (Pacea fie asupra sa!) spune în Du’a Kumail:

„O, Allah, încercările s-au înmulțit, situația mea s-a înrăutățit, iar faptele mele bune sunt foarte puține.”

Personalitatea lui Ali (Pacea fie asupra sa!) este un model pentru noi

Așa cum teama sa de Dumnezeu este bine cunoscută, la fel este și nădejdea sa în El. De la naștere și până în ultimele momente ale vieții sale, el a rămas absorbit în adorarea lui Dumnezeu și în supunerea față de El. Imamul nu a încetat să-L adore pe Dumnezeu nici măcar o clipă. Uneori obișnuia să se roage o mie de rakat (unități ale rugăciunii) într-o zi. Pe parcursul vieții sale, el a postit întreaga lună Șaban. El nu pierdea niciodată rugăciunile din timpul nopții. Chiar și în noaptea bătăliei de la Siffin, care este cunoscută ca fiind cea mai rece noapte, el a oferit rugăciunile sale din timpul nopții. Timp de trei zile la rând el și-a întrerupt postul cu apă, donând partea lui de pâine săracilor, nevoiașilor și orfanilor. El a dat ca milostenie veniturile rezultate în urma vânzării produselor din grădina sa, pe care a plantat-o cu propriile mâini. Un întreg capitol din cartea *Bihar al-Anwar* tratează în detaliu darurile lui Ali (Pacea fie asupra sa!) și milostenia sa. Vom menționa în continuare doar câteva exemple.

Un fragment din testamentul lui Ali (Pacea fie asupra sa!)

Testamentul lui Ali (Pacea fie asupra sa!) a fost formulat astfel:

„În acest document las prin testament bunurile mele. Robul lui Dumnezeu / Allah, Ali, speră ca Dumnezeu / Allah să-l răsplătească pentru aceasta cu Raiul și să-l apere de focul Iadului, în ziua în care fețele unora vor fi albe, iar fețele altora vor fi negre. Toate proprietățile pe care le dețin în Yambao și în împrejurimi o las ca donație pentru a obține plăcerea lui Dumnezeu / Allah.”

În ciuda faptului că el a excelat în ceea ce privește faptele bune și actele de adorare, a fost văzut exclamând, în timp ce se întorcea de pe câmpul de luptă:

„Cu siguranță, cea mai bună faptă a omului este de a muri ca martir. Mă tem că s-ar putea să nu am șansa de a dobândi martiriul.”

În cele din urmă, Profetul (Pacea și binecuvântările lui Allah fie asupra sa și a familiei sale curate!) l-a înștiințat:

„O, Ali! Sfârșitul tău va fi martiriul.”

Ar trebui să-l urmăm pe Ali (Pacea fie asupra sa!)

Am putea crede că nu este posibil ca niște păcătoși ca noi să se ridice la nivelul unei personalități atât de alese ca Ali (Pacea fie asupra sa!), în ceea ce privește evlavlia și realizarea spirituală.

Ca răspuns la aceasta putem spune că, deși nu este posibil ca să atingem acest nivel, putem cel puțin să încercăm să-i urmăm poruncile pe cât ne stă în putință. De exemplu, dacă un copil vede o cobră strălucitoare, e posibil ca să încerce să o prindă și să riște să fie atins de mușcătura sa mortală. Să presupunem însă că acest copil este însoțit de tatăl său. Într-o asemenea situație, tatăl, care este conștient de otrava cobrei, va striga la copil, avertizându-l și se va grăbi să salveze copilul.

Nu este Ali (Pacea fie asupra sa!) tatăl nostru spiritual și de fapt, călăuza noastră? Nu pretindem noi că-l iubim și că-l urmăm, având *Wilayat* lui? Dacă este cu adevărat așa, atunci trebuie să ne străduim să-l urmăm și să-i călcăm pe urme cât mai mult posibil. Greutățile și pedepsele Zilei Judecării ne fac să ne cutremurăm de groază și nu ne putem mulțumi cu pregătirile pe care le-am făcut pentru această ultimă călătorie. Dacă suntem cu adevărat *Șia* (adeptii) lui Ali (Pacea fie asupra sa!), atunci el este cel mai bun model pentru noi. Ali (Pacea fie asupra sa!) însuși a spus:

„Nu-mi puteți urma exemplul pe deplin, dar puteți să-l urmați (într-o anumită măsură) și să călcați pe urmele noastre.”

„*Șiitii* (adeptii) noștri sunt doar cei care ne urmează pe noi.”

Avertizările liderului

Cel care conduce caravana îi avertizează pe cei care-l urmează cu privire la pericolele călătoriei și-i sfătuiește să-și facă toate proviziile necesare pentru primejdiile care ar putea să apară și să-și ia toate măsurile de precauție împotriva animalelor sălbatice pe care s-ar putea să le întâlnească. În această privință, fiecare persoană va fi responsabilă pentru ea însăși. În timp ce spune aceste lucruri, el însuși este preocupat cu aceste pregătiri. Grijă călătoriei periculoase îl face să fie cuprins de teamă.

Văzându-l pe conducătorul caravanei în această stare, cei care-l urmează vor simți și ei o îngrijorare similară cu privire la călătorie și la pregătirile pentru ea.

Să nu fim multumiți de noi înșine și nepăsători și să nu ne risipim momentele valoroase ale vieții. Să ne urmăm Imamul (Pacea fie asupra sa!) cu credință, ca să nu trebuiască să ne pară rău și să avem remușcări în Ziua Judecății.

Conducătorul caravanei este cuprins de teamă pentru soarta celor care se află în caravana sa

O, caravane ale celor evlavioși și credincioși! Liderului caravanei voastre, Ali ibn Abi Talib (Pacea fie asupra sa!) îi este teamă foarte tare de capcanele călătoriei voastre din urmă. El a dat avertizări clare cu privire la pericolele ei. În fiecare noapte, el predica în moscheea din Kufa (*Masjid al-Kufa*):

„Călătorilor! Fie ca Dumnezeu /Allah să aibă milă de voi. Împachetați-vă proviziile pentru călătoria voastră și fiți pregătiți! Cu siguranță, calea voastră este presărată cu văgăuni adânci și cu pericole teribile. Nu există nicio alternativă, decât să parcurgeți această cale.”

După aceea, el obișnuia să spună:

„Ce păcat! Proviziile sunt insuficiente, iar călătoria este extrem de lungă și destinația este foarte importantă.”

(Nahjul Balagha)

Este cu adevărat regretabil că implicarea noastră în lucrurile lumești a creat o prăpastie largă și de netrecut între noi și Imamul nostru (Pacea fie asupra sa!). Ne-am îndepărtat complet de exemplul vieții sale pline de virtuți și al comportamentului său moral desăvârșit. Fie ca Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) să ne ferească de părăsirea influenței Sale și de urmarea rătăcirii Satanei. Anumite păcate ne fac să fim lipsiți de *Wilayat* (protecția) lui Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) și de dragostea celor din *Ahlul-Bayt* (Pacea fie asupra lor!) și ne predau conducerii (*Wilayat*) Satanei. După aceea, intrăm sub controlul Satanei, care va ajunge să ne domine complet. Să căutăm adăpost la Dumnezeu / Allah (Slăvit fie Preaînaltul!) de o asemenea nenorocire.

Insultarea unui credincios ne scoate de sub *Wilayat* (conducerea, protecția divină)

Imamul Ja'far as-Sadiq (Pacea fie asupra sa!) a spus:

„Dacă cineva bârfește (denigrează) un credincios pentru a-i expune greșelile în public, sau pentru a-l insulta, Dumnezeu / Allah îl va scoate de sub *Wilayat* Sa și-l va lăsa sub *Wilayat* Satanei.”

(al-Kafi)

„Ei sunt asemenea Satanei când i-a spus omului: «Fii tăgăduitor!» Când acesta este însă tăgăduitor, îi spune: «Mă lepăd de tine! Da, eu mă tem de Domnul lumilor.»”

(Sura al-Hașr 59:16)

